ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Asprin_Robert-Mytus_04-Mytus_pokracuje.PDB

PDB Name: R.Asprin-04-Mýtus pokračuje
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.6.2002
Modification Date: 18.6.2002
Last Backup Date: 18.6.2002
Modification Number: 156

Robert Asprin

Mýtus pokračuje aneb Skeeve vrací úder

Kapitola první
"O příbuzných se dá říct... a musí se to říct, protože papír by to nesnesl!"
- A. Einstein

Možná, že kdybych toho dne, když jsem se procházel svými komnatami, nebyl býval tak zabrán do myšlenek, nebyli by mě zaskočili nepřipraveného. Ostatně, kdopak by ale při courání vlastními komnatami předpokládal přepad magickými silami?

Dobrá, dobrá! Tak jo, jsem dvorním čarodějem Království possiltského a dost možná, že jsem si poslední dobou vydobyl jakousi reputaci. Tím spíš bych měl být schopen nenechat se doma zaskočit. Vždyť kde jinde by mohl být čaroděj v bezpečí, když ne u sebe doma?

Dosti ale planých úvah!

To mi říkal můj učitel, když se mě snažil přesvědčit, že magie není zrovna tím nejlepším způsobem, jak se dožít vysokého věku. A nedalo mu ani moc práce mě o tom přesvědčit. Činy jsou totiž přesvědčivější než slova, a to, co jsem prožil od té doby, kdy jsem se stal jeho učněm, mě bohatě stačilo přesvědčit, že život čaroděje k nejklidnějším nepatří. Když si totiž uvědomíte, že během pár dnů po tom, co jsme se setkali, nás málem zlynčoval rozzuřený dav... a pověsili nás...

To už ale odbíhám.

Začali jsme, jak jsem se prostě jen tak procházel po komnatě. Jo, prostě jen tak! Jenže tam na mě čekal démon, tedy vlastně demon, dimenzionální cestovatel. Byl to Pervekt, abych byl přesný. To by samo o sobě nebylo nic neobvyklého. Aahz, můj učitel, o kterém jsem se už zmínil, je totiž Pervekt a komnaty sdílíme společně. Neobvyklé na tom bylo to, že tenhle demon nebyl Aahz!

Zatím jsem moc Pervektů nepoznal... hernajs, vlastně jenom jednoho, Aahze... ale toho zato znám dobře a tenhle Pervekt, to nebyl Aahz.

Demon byl menší než můj učitel. Zelené šupiny měl světlejší a zlaté oči měl blíž u sebe. Navíc se vůbec nesmál... a Aahz se vždy usmívá, dokonce i když běsní...obzvlášť, když běsní.

Normálnímu zraku by se Aahz i cizinec jevili stejní, ale mně připadali tak odlišní jako Dabel a Imp. Jasně, byla doba, kdy jsem Dabla a Impa taky nerozeznal. Pak se to ale změnilo, což vypovídá i o tom, v jaké společnosti jsem se pak pohyboval.

"Kdo jste?" zeptal jsem se ho.

"Ty `si Skeeve?"

"Jo, to jsem já. A kdo jsi ty?" Namísto odpovědi jsem najednou pocítil, jak mě neviditelná ruka zvedla do vzduchu a otočila mě kolem dokola, až jsem se zastavil, vlastně klinkal, s hlavou dolů čtyři stopy nad podlahou.

"Nesnaž se mě přechytračit, hajzlíku. Pokud vím tak držíš ve službě jednoho mýho příbuznýho. Chci ho zpátky. Rozumíš?" Podtrhl to tím, že jsem poklesl ještě více dolů, až jsem se praštil hlavou o podlahu.

Nejsem možná zrovna tím nejlepším čarodějem, ale to, co prováděl, mi bylo úplně jasné.

Použil svou mysl a levitoval mě po komnatě. Občas jsem to s malými věcmi prováděl i já.

Ihned mě napadlo, že já nejsem zrovna malým objektem a že tudíž mám co do činění s někým, kdo se v magii vyzná líp než já. Takže jsem považoval za moudřejší ovládnout svůj vztek a zachovat dobré způsoby.

"Ty znáš Aahze?"

"Jasně že jo. A chci ho zpátky." To poslední opět doprovodilo břinknutí mé hlavy o podlahu. To mi k sebeovládání moc nepřidalo.

"Pak bys ho měl znát natolik, abys věděl, že ho nikdo proti jeho vůli neudrží!" Hlava se mi opět přiblížila k podlaze, ale těsně nad ní se zastavila. Ze své obrácené pozice se mi naskýtal částečný pohled na demona, který si zamyšleně mnul bradu.

"To je pravda," mumlal si. "To jo..." Pořád jsem trčel hlavou dolů.

"...Vezměme to po pořádku. Kde trčí Aahz a co ho drží v týhle zastrčený dimenzi?"

"S nohama na zemi se mi přemýšlí i mluví líp."
"Hmm? Aha! Promiň." Obrátil jsem se do normální pozice. Jakmile jsem stál na vlastních nohou, uvědomil jsem si, že mě z takového způsobu vyslýchání pořádně rozbolela hlava.
"Je u generála Badaxe. Diskutujou tam o vojenské taktice," vypravil jsem ze sebe. "Nudilo mě to, a tak jsem se vrátil. Aahz by se měl ale taky brzo vrátit. Když jsem odcházel, tak už jim docházelo víno."
"Taktika a víno, jo?" zašklebil se návštěvník. "To je Aahzovi podobný. Ale co ten zbytek?
Proč trčí v takový díře jako je tahle dimenze Tulp? A jak se vlastně dal dohromady s Velkým Skeevem?"
"Ty jsi o mně slyšel?"
"Po všech dimenzích se tu a tam něco povídá," připustil demon. "V jistých kruzích tě považujou za pěkný eso. Proto sem byl zvědavej, jestli by se ti mohlo povést tady Aahze držet.
Když si vešel, tak sem byl připravenej na pořádnou bitku."
"No, nejsem zas tak dobrý, jak se povídá," přiznal jsem. "Pokrok jsem udělal teprve během těch posledních roků, co studuju u Aahze. Kdyby nepřišel o Sílu a nevzal mě proto za učně, tak by se o mně vůbec nevědělo."
"Bingo!" zvolal návštěvník a nadšeně zvedl ruce. "Tím se všechno vysvětluje. Aahz přišel o Sílu, a tak Vzal nového učedníka! Proto se hned nevrátil domů. A všechny ty řeči o Velkým Skeevovi nejsou ničím jiným než obvyklým Aahzovým reklamním humbukem okolo nového učedníka. Že je to tak?" Zvládli jsme spolu pár pěkně tvrdých úkolů," chabě jsem namítl.
"Při kterých Aahz dělal choreografii a ty si sklidil potlesk, co?"
"Co je to "choreografie"?" zeptal jsem se. Příbuznost se očividně netýkala jenom šupin.
"No, doufám, že si vystačíš sám, Skeeve. Tvýho učitele totiž beru s sebou zpátky na Perv."
"Přede mnou ho ale nemusíš zachraňovat!" protestoval jsem. "Je volný a může jít, kam chce."
"Nezachraňuju ho před tebou, ale před Aahzem. Náš přítel má nadměrnej smysl pro zodpovědnost, kterej není vždycky v jeho nejlepším zájmu. Dovedeš si představit, jakou lukrativní praxi zanechal na Pervu, zatímco tady šaškoval s tebou?"
"Ne, to ne," připustil jsem.
"Každej den, co je pryč, přichází o pěkný peníze... a to znamená, že o pěkný peníze přichází i rodina."
V tu chvíli jsem to vzdal. Co jsem s Aahzem, tak jsem se naučil, jak marná je snaha diskutovat s Pervektem o penězích. Fakt, že Aahz byl ochoten obětovat stálý příjem a místo něj pracovat se mnou, to byl úžasný projev přátelství... nebo smyslu pro povinnost. Naštěstí existuje vždycky víc než jeden způsob, jak získat v debatě navrch.
"No, jak už jsem řekl, já ho tady nedržím," opakoval jsem nevinně. "Když ho přesvědčíš, že už tady není k ničemu..."
"Kdepak, ty chytráku," zašklebil se démon. "Oba moc dobře víme, že by tady učně nenechal.
Takže ho na Perv odlákám pomocí nehorázný lži. A ty budeš držet hubu."
"Ale..."
"...Protože jestli ne, tak si buď jistej, že pak už ho nic na Tulpu držet nebude... tím myslím tebe! Teď, ještě než vůbec pomyslíš na to pokusit se o něco s magií, tak bych rád, aby sis uvědomil jedno. Ty se teď učíš od Aahze pár let. Já sem studia ukončil a učněm sem byl přes tři sta let. A moje zásada je zatím žít a nechat žít. Tím, co ses doteď naučil, si můžeš zajistit slušný živobytí. Když se budeš snažit dál, tak můžeš dokonce pochytit i pár dalších triků.
Jakmile se mě ale budeš snažit doběhnout, tak z tebe nezůstane ani mastnej flek. Tak rozumíme si?"
Najednou mi došlo, proč jsme během našeho toulání po dimenzích nepotkali nikoho, kdo by si přál začít si něco s Pervektem. Došlo mi také, že za mými zády někdo vešel do pokoje.
"Ruperte!"
"Strýčku Aahzi!"
Začali se plácat po zádech. Dopřál jsem jim dostatek času i prostoru.
"Tak, hochu, tohle je můj synovec Rupert... vidím ale, že jste se už seznámili."
"Bohužel," zabručel jsem.
To mi sice vysloužilo od Ruperta temný pohled, ale Aahz to úplně přešel.
Co tě přivádí na Tulp, synovče? Ten je přeci trošku mimo tvůj obvyklý revír, ne?"
"To táta. Touží po tobě."
"Nepadá v úvahu." Aahz byl najednou tím starým Aahzem, kterého znám. "Na to, abych se nechal zatáhnout do nějakýho rodinnýho hašteření, tady mám moc želízek v ohni."
"On ale umírá." To Aahze na moment zarazilo.
"Můj bratr? Nesmysl. Toho budou muset zabít. Ten by mě klidně ještě v nefér zápase porazil."
"Dostal se do potyčky s mámou." Aahzovi přeběhl po tváři ustaraný výraz. Viděl jsem, že váhá.
"To je vážný, co? Ale stejně nevím. Jestli opravdu umírá, tak stejně nevím, jak bych mu moh pomoct."
"Nebude to trvat dlouho," naléhal Rupert. "Říkal něco o poslední vůli." V duchu jsem zasténal. Kdo lépe zná Pervektovy slabiny než zase Pervekt.
"No, možná, že by moje záležitosti tady mohly pár dnů počkat," prohlásil s hranou neochotou Aahz. "Do ničeho se zatím nemíchej, chlapče. Budu zpátky, jak nejrychleji to půjde."
"Tak půjdeme," navrhl Rupert a jen stěží potlačil vítězoslavné ušklíbnutí. "Čím dřív budeme na Pervu, tím dřív se můžeš vrátit."
"Ale Aahzi..."
"Copak, chlapče?" Spatřil jsem, jak se Rupert zachmuřil.
"Chtěl jsem... chtěl jsem se jenom rozloučit."
"Hele, zase to nepřeháněj. Neodcházím přece napořád." Než jsem stihl odpovědět, vzal Rupert Aahze okolo ramen a

oba zmizeli.
Byli pryč.
Nemohl jsem uvěřit, že k tomu došlo. Můj učitel je pryč... navždy. Takže si budu muset vystačit s tím, co jsem se od něj naučil, protože jsem zůstal úplně sám.
Pak jsem zaslechl zaklepání na dveře.

Kapitola druhá

"Když je nejhůř, tak si řeknu: Hlavu vzhůru, mohlo by to být horší!" A opravdu, za chvíli to horší je."
- Skeeve

Usoudil jsem že bych měl jako dvorní čaroděj Království possiltského odpovědět vznešeně.
"Odejděte!"
Bylo to vznešené. Kdybyste znali mé myšlenky v tu chvíli, museli byste to sami uznat. V mých komnatách mě navštěvovalo jen málo lidí a z nich jsem zrovna nechtěl vidět nikoho.
"Copak nevíte, s kým hovoříte?" ozval se za dveřmi přitlumený hlas.
"Ne! A ani mě to nezajímá! Zmiz!"
"Já jsem Rodrik Pátý. Váš král!"
Zarazil jsem se. Ať rozčilený nebo ne, ten titul náležel člověku, který mi platil gáži. Jak jsem se už zmínil, pár věcí jsem se od Aahze naučil.
"Copak nevíte, s kým hovoříte?" zavolal jsem a zadoufal.
Chvíli bylo ticho.
"Předpokládám, že mluvím se Skeevem čarodějem, dvorním čarodějem Království possiltského. V nejlepším případě to bude on, kdo sklidí můj hněv, jestliže budu muset ještě chvíli čekat před jeho komnatami."
Konec nadějím. V životě to nikdy nefunguje tak jako ve vtipech.
S nedůstojným spěchem jsem hrábl po klice a rychle otevřel dveře.
"Dobré odpoledne, Mistře čaroději. Mohu dál?"
"Ovšem, Vaše Veličenstvo," odvětil jsem a ustoupil stranou. "Pětinku nikdy neodmítnu."
Král se zamračil.
"To má být vtip? Jestli ano, tak mi jeho smysl ušel."
"Mně také," připustil jsem nevzrušeně. "Říkává to můj učeň Aahz."
"Ach, ano. Váš učeň. Je tady někde?"
Rodrik vkráčel vznešeně do pokoje a zvědavě prohlížel všechny kouty, jako kdyby čekal, že Aahz vyskočí ze zdi.
"Ne. Je... pryč."
"Dobrá. Doufal jsem, že si budu moci s vámi promluvit o samotě. Hmmm... tohle je opravdu rozlehlý byt. Nevzpomínám si, že bych tu někdy předtím byl."
To zdaleka nevystihovalo skutečnost. Nejenže král nikdy předtím nenavštívil moje komnaty v paláci, dokonce jsem si nemohl ani vzpomenout, že bych ho kdy viděl někde jinde než na trůnu nebo v jeho blízkosti.
"Od té doby, co jsem byl přijat k vašemu dvoru, mě ještě Vaše Veličenstvo svojí návštěvou nepoctilo," řekl jsem.
"Ach. Snad proto si nevzpomínám, že bych zde již byl," opakoval se Rodrik.
To samo o sobě bylo divné. Král byl obvykle pohotový a slova nacházel snadno. Vlastně čím víc jsem o tom přemýšlel, tím podivnější mi královská návštěva připadala. Navzdory rozrušení z Aahzova neplánovaného a nejspíše trvalého odjezdu jsem začal pociťovat zvědavost.
"Mohl bych znát důvod této potěšující, i když neočekávané návštěvy?"
"Nu...," začal král a ještě jednou se rozhlédl po pokoji. "Jste si jistý, že tady váš učeň není?"
"Naprosto. Je... má dovolenou."
"Dovolenou?"
"Ano. Poslední dobou opravdu těžce studoval."
Král se trochu zamračil.
"Nevzpomínám si, že bych mu nějakou dovolenou schvaloval."
Už jsem myslel, že mě nachytá na švestkách. Pak jsem si ale vzpomněl, že spolu s jazyky nejrůznějších dimenzí mě také Aahz učil mluvit správně "byrokraticky".
"Nepovažoval jsem za nutné žádat vás o schválení," prohlásil jsem povzneseně. "Technicky vzato není můj učeň na výplatní listině Vašeho Veličenstva. Platím ho ze svého, takže je mým zaměstnancem, což také obnáší, že rozhoduji o jeho dovolené... nebo propuštění. Pod zákony Vašeho Veličenstva spadá stejně jako každý jiný v Possiltu, nicméně nemyslím, že se na něj vztahuje odstavec G řádu pro zaměstnance paláce!"
Můj krátký proslov dosáhl kýženého efektu mého návštěvníka zmátl i znudil zároveň. Aahz by na mě byl pyšný. Mě obzvlášť potěšilo, že jsem se vyvlékl z debaty o propuštění. Kdyby se tedy snad Aahz nevrátil, mohl bych prohlásit, že jsem ho propustil a že to stejně pro královský rozpočet neznamená žádnou změnu.
To mi ovšem opět připomnělo, že se Aahz už nejspíš nevrátí.
"Nu, budiž. S potěšením vidím, že na otázku dovolených máte stejný názor jako já, Mistře čaroději. Dovolenou by měl mít každý. To je vlastně důvod, proč jsem dnes odpoledne za vámi přišel."
To mě zaskočilo.
"Dovolená? Já ale dovolenou nepotřebuji, Vaše Veličenstvo."

Tohle zase zaskočilo krále.

"Vy? Samozřejmě, že vy ne. Vy spolu s vaším učněm trávíte přece spoustu času bloumáním po jiných světech. To máte pořádnou dávku drzosti žádat o dovolenou."

A bylo to. Všechen vztek, který se ve mně hromadil od Rupertova příchodu, naráz explodoval.

"Já jsem o žádnou dovolenou nežádal!"

"Aha! Ano. Ovšem."

"A navíc, to "bloumání po jiných světech", o kterém jste se zmínil, patří mezi náplň práce čarodějů, ať jsou dvorní nebo ne. To nám umožňuje konat zázraky... jako třeba zachránit vaše království před armádou Jula Velkého. Nevzpomínáte si?"

"Jak bych mohl zapomenout. Já..."

"Jestliže se snad Vaše Veličenstvo domnívá, že plním své povinnosti dvorního čaroděje nedostatečně, pak se samozřejmě stačí jen zmínit o mé rezignaci a bude ji mít. Pokud si Vaše Veličenstvo dobře pamatuje, tak do této funkce mě samo jmenovalo. Já jsem se o to neprosil!"

"Prosím, Mistře čaroději," přerušil mě Rodrik zoufale, "nechtěl jsem vás urazit. Vaše služby jsou pro nás více než uspokojivé. Má neochota týkající se vaší dovolené je vyvolána obavami ponechat království po nějakou dobu bez vaší pomoci. Jsem si jistý, že kdybyste opravdu chtěl na dovolenou, že bychom to mohli nějak udělat..."

"Ale já na dovolenou nechci. Je to jasné? Nemohli bychom toho už nechat?"

"Zajisté. Jen jsem si myslel... nu dobrá."

Nejistě zavrtěl hlavou a zamířil ke dveřím.

Vítězství v téhle debatě mi notně zvedlo náladu. Poté, co moje ego utrpělo od Ruperta značné šrámy, bylo hezké slyšet někoho, že si myslí, že moje schopnosti jsou potřebné.

Pak mě ale napadlo, že vítězství v debatě nad člověkem, který mě platí, není tím nejmoudřejším způsobem, jak si spravit sebevědomí.

"Vaše Veličenstvo?"

Král se zarazil.

"Nezapomněl jste na něco?"

Zamračil se.

"...Co váš původní důvod k návštěvě? Vzhledem k tomu, že já dovolenou nechci a vy jste mi ji ani nenabídl, tak bych předpokládal, že jste měl na mysli něco jiného."

"Ach, ano. Zcela správně. Když to ale uvážím, tak k tomu zřejmě není nejvhodnější doba."

"Proč? Kvůli našemu nedorozumění? To přece nic neznamená, Vaše Veličenstvo, to se stává.

Mohl jste se přesvědčit, že jsem stále váš loajální poddaný, připravený udělat, co je v jeho silách, aby vám pomohl spravovat vaše království."

Jak už jsem se zmínil, když na to přijde, tak jsem v pochlebování docela dobrý.

Rodrik se rozzářil.

"To rád slyším, Mistře Skeeve. Přesně proto jsem dnes za vámi přišel."

"A čím mohu posloužit?"

"Jedná se o dovolenou."

Zavřel jsem oči.

Na okamžik jsem zažil... považte, zažil, jak se asi občas cítil Aahz. Zažil jsem, jak se cítí někdo, kdo se snaží upřímně pomoct někomu, kdo je přitom jako zabedněný a málem by vás připravil o rozum.

Král spatřil můj výraz a honem pokračoval: "Ne vaši dovolenou. Moji dovolenou!"

Tohle mi otevřelo oči. Doslova i přeneseně.

"Vaši, Vaše Veličenstvo? Ale král si přece dovolenou nebere."

"Právě v tom to vězí."

Rodrik začal při řeči nervózně přecházet po pokoji.

"Na krále jsou kladeny stejné požadavky a nároky jako na jakékoliv jiné povolání. Rozdíl je v tom, že jako král nemáte nikdy volno. Žádný čas na odpočinek a uspořádání myšlenek, ani nápad trochu si pospat. Od korunovace, jakmile dostanete na hlavu korunu, až po dobrovolný či násilný odchod na odpočinek, pořád jste král."

"Bože, to je zlé, Vaše Veličenstvo. Rád bych vám s tím nějak pomohl."

Král se zastavil a opět se rozzářil.

"To přece můžete! Právě proto jsem tady!"

"Já? Já vám přece nemůžu dovolenou schválit! I kdyby to bylo v mé moci; což není, tak království přece potřebuje krále na trůnu pořád. Z toho se nemůžete vyvléct ani na den!"

"Přesně tak! To je důvod, proč nemohu nechat trůn prázdný. Pokud chci dovolenou, tak potřebuji náhradu."

V mysli mi začalo zvonit na poplach.

Jakkoliv si mě Aahz dobíral, že nejsem zrovna nejbystřejší student, tak pitomý rozhodně nejsem. Ještě než jsem Aahze potkal... co, dokonce než jsem se naučil číst... jsem si uměl dát dvě a dvě dohromady. V tomhle případě první dvě byla králova potřeba náhrady, druhé dvě byla jeho přítomnost v mých komnatách a čtyři, to jsou....

"Vaše Veličenstvo nemá zajisté na mysli mě!"

"Ale ovšem že mám," potvrdil Rodrik. "Pravdou je, že tohle jsem měl na mysli, už když jsem vás najímal."

"Opravdu?"

Cítil jsem, že spadla klec. Jestli to opravdu bylo to, proč mě král najal, tak bych se se zlou potázal, kdybych to odmítl. Rodrik by pak mohl uvážit, že mu mých služeb není nadále třeba.

Teď, když byl Aahz pryč, tak poslední věcí, kterou jsem potřeboval, bylo přijít o stálý zdroj příjmu. Nevěděl jsem, jak to na trhu práce vypadá s místy pro bývalé dvorní čaroděje, ale bylo mi jasné, že bych další hned tak nenašel."
"Jak jste již pravil, síla a schopnosti dvorního čaroděje mi jsou k dispozici. A jednou z vašich schopností, kterou jste nám předvedl, když jsme se poprvé setkali, je umění měnit dle vaší vůle vzhled svůj nebo i ostatních." Proměňovací kouzlo! To bylo jedno z prvních kouzel, která mě Aahz naučil, a také při našich posledních dobrodružstvích jedno z nejužívanějších. Pokaždé mi z úzkých pomohlo, tak kdo by to byl řekl, že mě jednou do úzkých dostane? No, jednou mě kvůli němu sice pověsili...
"Ale Vaše Veličenstvo, já vás přece nemůžu nahradit. Vždyť já neumím být králem!"
"To nic není," usmál se Rodrik. "To pěkné na tom být králem je to, že i když to děláte špatně, tak se vás na to nikdo neodváží upozornit."
"Ale..."
"A kromě toho, bude to jenom na den. Co by se mohlo za den přihodit?"

Kapitola třetí

"Jednou rytířem, to znamená rytířem napořád. Ale jednou králem, i to je moc!"
- Sir Béla z Východního Pomezí

Nerad bych, abyste si mysleli, že jsem nějaká padavka. Než jsem na to přistoupil, tak jsem s králem tvrdě smlouval. Nejenže jsem ho přiměl souhlasit s prémií, ale navíc mi ještě předtím, než jsem to vzal, podstatně zvedl plat. Na čaroděje začátečníka, který se právě ocitl v úzkých, to zase tak špatné není.
Samozřejmě tím, že jsem to vzal, jsem už v úzkých nebyl, teď jsem byl na koni!
Čím více jsem ale o tom přemýšlel, tím mi připadalo horší dělat dvojníka krále. Potíž byla v tom, že jsem moc na výběr neměl... anebo snad ano? Znovu jsem se zamyslel a zablikotala ve mně jiskérka naděje.
Šlo z toho vyklouznout. Otázkou bylo, jak daleko za jeden den uteču? Nabyl jsem totiž jednoznačného přesvědčení (které jsem si ale v tomto případě ponechal pro sebe), že být královým dvojníkem není ten nejzdravější způsob trávení volného času.
Stálo přede mnou závažné rozhodnutí. Rozhodně nejzávažnější, jaké jsem dosud musel ve svém životě samostatně učinit. Král, respektive jeho náhradník, se musel objevit nejpozději zítra do poledne. To mi dopřálo trochu času celé si to znovu promyslet. Proto jsem zašel za posledním přítelem, který mi v paláci zbyl.
"Tak co tomu říkáš, Glípe? Mám vzít roha, nebo tu zůstat a pokusit se za krále na jeden den zaskočit?" Odpověď přišla bez prodlevy a mířila k jádru věci.
"Glíp!" Pro ty z vás, kteří se do našich dobrodružství začetli později, musím doplnit, že Glíp je můj mazlík. Přebývá v královských stájích. Jinak je to dvacet stop dlouhý modrý drak. Je to ještě nedorostlé mládě. (Jímá mě hrůza, jaké to bude, až doroste! Ajaj!) Tu jeho duchaplnou konverzaci mu musíte prominout. Jeho slovní zásoba obsahuje pouze toto jedno slovo, ale vynahrazuje to tím, že ho užívá často. Co ale záleží na slovech! Obrátil jsem se na něj, protože teď, když byl Aahz pryč, byl jedinou bytostí v téhle dimenzi, která by mohla se mnou v téhle šlamastyce alespoň trochu soucítit. Tohle samo o sobě dostatečně svědčí o tom, jak je život čaroděje po stránce sociální bohatý.
"Nech toho, Glípe, tohle je vážné. To je opravdu průšvih. Jako král můžu udělat nějaký hrozný omyl... jako třeba začít válku nebo nechat pověsit někoho nevinného. Na druhé straně, jestli bych krále podfoukl a zmizel, tak oba dva strávíme zbytek života jako psanci." Ve vedlejší stáji zafrkal a rozhořčeně zadupal jednorožec.
"Promiň, Pryskyřníku. Všichni tři bychom byli psanci." Válečný jednorožec není zas tak běžný, a to dokonce ani v královských stájích. A tenhle byl můj. Dostal jsem ho darem nedlouho poté, co jsem získal Glípa. Jak jsem už řekl, vedu skoro zvířecí život.
"Na špatného krále může doplatit spousta lidí," vysvětloval jsem. "A já bych byl špatný král.
Vždyť nejsem sakra ani dobrý čaroděj."
"Glíp," příkře namítl můj mazlík.
"Díky za důvěru, ale je to pravda. Nechci nikomu ublížit, ale stát se psancem, na to také nejsem nijak žhavý." Glípa unavilo slovní vyjadřování jeho postojů, a tak se rozhodl projevit své city jinak. Olízl mi tvář. Jeho polibek měl ale kromě bohatého přídělu slin ještě jeden efekt. Zápach jeho dechu totiž převyšovala už jen vůně pervského jídla.
"Gl...Glípe, kamaráde," dostal jsem po chvíli ze sebe. "Já tě mám vážně rád, ale jestli tohle uděláš dvakrát do týdne, tak se asi budeme muset rozloučit!"
"Glíp?" Vysloužil jsem si raněný pohled, který jsem jednoduše spravil tím, že jsem ho poškrábal na hlavě. Napadlo mě, že draci přežívají jen díky tomu, že každý z nich dokáže za celý život přilnout jenom k jednomu stvoření. Kdyby svým dechem obšťastňovali spoustu lidí namísto jednoho jediného, byli by už dávno vyhubeni. Ne, to bylo lepší, aby to odnesl jenom jeden, než...
To mě přivedlo na jinou myšlenku, kterou jsem začal rozvíjet.
"Jestli uteču, tak budu v průšvihu já, ale jestli si budu hrát na krále, tak to odnese celé království! V tom to je! Já musím zmizet! To je jediná slušná věc, co můžu udělat. Díky, Glípe!"
"Glíp?" Můj dráček zmateně naklonil hlavu.
"Vysvětlím ti to později. Tak dobrá, je rozhodnuto. Vy dva se zatím pořádně nacpěte a já si letím sbalit pár věcí. A pak "Sbohem Possiltum!"
Zajímalo by mě, co by se bylo bývalo stalo, kdyby se věci vyvíjely tak, jak jsem původně plánoval: zaběhnout do svých komnat, sbalit si věci a zmizet. Asi by vše dopadlo jinak a byl by to naprosto jiný příběh. Já jsem to ale trochu

změnil. Cestou do mých komnat se totiž prosadila Aahzova škola. Začal jsem uvažovat o penězích.

Ty se totiž hodí i psancům... a králova prémie by na to sotva stačila. Se sumičkou navíc bych utekl dál a mohl se i déle skrývat... nebo přinejmenším žít si o moc lépe....

Zaujat těmito úvahami jsem se vydal hledat J. R. Grimbla.

Náš vztah s Kancléřem správcem pokladu by se nikdy nedal označit jako "blízcí přátelé".

Lépe by jej vystihovalo označení "nepřátelé na život a na smrt". Aahz trval na tom, že za to může můj vzrůstající vliv u dvora. Tak to nebylo. Pravdou bylo, že chtivost mého učitele na zvýšení platu překonával jenom Grimbleho odpor k témuž. Bylo to vlastně to samé, jenže svůj plat jsem dostával z pokladnice kancléřem ostře střežené.

Podle očekávání jsem ho našel v úzké komůrce, kterou používal pro svůj úřad. Zlé jazyky tvrdily, že větší prostory opakovaně odmítal, a tak se zoufale snažil sloužit ostatnímu dvořanstvu jako příklad skromnosti. Vůbec to nezabralo, ale on se nepřestal snažit a doufat.

Jeho stůl pokrývaly stohy lejster. Před sebou měl list se spoustou malých čísel, do kterého občas zamžoural a něco zapsal. Mezitím překládal lejstra ze stohu na stoh. Podobné stohy byly na podlaze i na jediné židli, která v komnatě ještě byla. Z toho se dalo soudit, že je už nějakou dobu zabrán do práce. Protože se nebylo kam posadit ani postavit, opřel jsem se ve dveřích.

"Zase přesčas, Lorde kancléři?"

Vrhl na mě rychlý temný pohled a pustil se znovu do práce.

"Kdybych byl čaroděj, tak by to bylo přesčas. Pro Kancléře správce pokladu je toto normální pracovní doba. Abyste věděl, tak to jde docela hladce, takže když to vydrží, budu to moci brzo zabalit, řekněme, asi tak za tři čtyři hodinky."

"A na čem to pracujete?"

"Na finančním rozpočtu na příští rok a už téměř končím. Takže pevně věřím, že se neobjeví nikdo, kdo by chtěl riskovat mou nelibost tím, že by se mě snažil přimět, abych na poslední chvíli změnil nějaké položky."

To celé doprovodil velmi výmluvným pohledem.

Dělal jsem, jako bych si ho nevšiml.

A proč taky, sakra! Už takhle jsem nepatřil k jeho favoritům, takže mě jeho varování ani v nejmenším nevyvedlo z míry.

"Tak to je dobře, že se mi vás povedlo zastihnout, než to uzavřete," prohlásil jsem nenuceně.

"Chci s vámi něco probrat a bezpochyby to bude mít na vaše čísla vliv. Konkrétně se jedná o můj plat."

"To nepřipadá v úvahu!" vybuchl Grimble. "Už teď jste nejlíp placeným u dvora, včetně mě.

Jestli snad uvažujete o zvýšení platu, tak to překračuje všechny meze!"

"O zvýšení platu ne, Lorde kancléři, jako spíš o ukončení jeho vyplácení."

To ho zarazilo.

"Přestat vás platit?"

"Naprosto a dočista."

Opřel se a podezřívavě si mě prohlížel.

"Jenom stěží můžu uvěřit tomu, že byste se svým učněm chtěli pracovat zadarmo. Nezlobte se, ale ušlechtilost a obětavost jako motiv, na to jsem nikdy nevěřil. I když lakotu a chtivost rád nemám, tak je aspoň dobře chápu."

"Možná, že právě proto tak spolu dobře vycházíme," zašklebil jsem se. "Nicméně máte pravdu. Pracovat zadarmo, to rozhodně v úmyslu nemám. Spíš jsem myslel na to odejít z Possilta a najít si práci někde jinde."

Kancléř překvapeně povytáhl obočí.

"Rozhodně vám to nechci rozmlouvat, ale musím připustit, že mě to překvapilo. Měl jsem dojem, že jste se zdejší "pohodovou prácičkou", jak se o ní vyjádřil váš šupinatý učedník, naprosto spokojený. Co by vás asi tak přimělo vyměnit pohodlí života u dvora za nejistou budoucnost na dlažbě?"

"Co asi. Úplatek, samozřejmě," pravil jsem s úsměvem. "Úhledná sumička tisíce zlaťáků."

"Aha," zamumlal Grimble. "A mohu se zeptat, kdo vám ten úplatek nabídl?"

Upřeně jsem si prohlížel strop.

"No, myslel jsem, že to budete vy."

Následovalo nějaké to handrkování, ale nakonec jsme se dohodli. Grimble stál opravdu o to dostat mě s Aahzem z výplatní listiny. I když jsem měl pocit, že jakmile si uvědomil, že má co do činění jenom se mnou, stal se daleko méně ústupným. Padlo několik nelichotivých jmen, bylo okolo toho trochu bití se v prsa, ale počítá se výsledek. A ten byl, že jsem kráčel do svých komnat bohatší o tisíc zlaťáků výměnou za slib, že to byly poslední peníze, které jsem kdy od Grimbla dostal. Tedy další důvod vypařit se odsud co nejrychleji.

S lehkým srdcem a těžkým měšcem jsem vešel k sobě.

Pamatujete se na to, co se přitom stalo minule? Jak tam na mě čekal demon? Nuže, bylo to tu zas.

Nerad bych, abyste to špatně pochopili. Opravdu se mi to nestává běžně. Když se neohlášeně objeví jeden demon, to už je něco. Ale dva demoni... říkejte si, co chcete, ale dnešek si budu muset v kalendáři zakroužkovat červeně.

Připadá vám, že to natahuju? Máte pravdu. Tohohle demona jsem ale znal. Jmenoval, totiž jmenovala se Marfa!

"Zdar a sílu, frajere! Potulovala jsem se v okolí, a tak jsem si myslela, že bych mohla zaskočit a pozdravit tě!"

Chystala se mě obejmout. Honem jsem se snažil dostat mezi nás něco dostatečně těžkého a objemného. Možná, že se vám na pozdravu a objetí nezdá nic hrozného. Pak ale neznáte Marfu!

Nemám nic proti zvyku obejmout se při setkání. Praktikovat ho s Tanandou, to je jedna kamarádka taky demon (jo tehdy jsem měl spoustu přátel - demonů), patří k mým vrcholným životním zážitkům. Tanda je rozkošná, patřičně zakřivená, prostě pomilováníhodná. Je sice také vyučeným nájemním zabijákem, ale její objetí by i sochu probudilo k životu.

Naproti tomu Marfa rozkošná a pomilováníhodná není. Marfa je ohromná... a to doslova.

Nepochyboval jsem, že to myslí upřímně. Měl jsem jenom strach, že kdyby mě objala, tak by mi zabralo spoustu času, než bych se vyhrabal ven. A já se přece chtěl vypařit.

"Ehm... Ahoj, Marfo. Rád tě vidím... úplně celou."

Když jsem Marfu viděl naposledy, myslel jsem, že je proměněná v křiklavý cirkusový stan.

Jenže žádná proměna to nebyla. Tak se prostě oblékala. Tentokrát se ale očividně rozhodla změnit styl a uplatnit i trošku dobrého vkusu. I když nahá tedy zrovna nebyla. Na sobě měla bikini z leopardí kůže, ale její nezakryté tělo by vydalo za těla čtyř normálních naháčů. Na bikinách měla rozvěšený obvyklý ranec cetek a šperků. Světle zelená rtěnka se jí tloukla s oranžovými vlasy. To vše doplňovalo tetování na bicepsu. Tak to je Marfa. Extratřída každým coulem.

"Co tě přivádí na Tulp? Copak už neděláš na Maču?" zeptal jsem se, upamatovav se na dimenzi, kde jsme se potkali.

"Chlapci se budou muset beze mě na chvíli obejít. Já jsem si vzala něco jako... kratší dovolenou."

To nebylo jen tak.

"Ale co chceš tady?"

"Ty moc řečí okolo nenaděláš, co? To se mi u chlapů líbí."

Nato mi naskočila husí kůže, ale to nebylo ještě všechno.

"No... myslela jsem, že když už jsem tady, tak bych mohla zaskočit za generálem Badaxem.

Proto tady ale nejsem. Doufala jsem, že bysme mohli spolu dohodnout takovej maličkej... no, obchod."

V duchu se mi vybavilo, jak si stojím. V tu chvíli nebyl mým největším problémem Aahzův odchod ani záskok za krále jako nastávajícího ženicha.

"Se mnou?" vypravil jsem ze sebe.

"Přesně tak, ty sekáči. Uvažovala jsem o tom od tý doby, co jsi se u mě spolu se svým zelenošupinatým kumpánem vylíh. A včera jsem se rozhodla. Chtěla bych se stát tvým učněm."

Kapitola čtvrtá

"Naturální daň: poplatek za obchod splatný ve zboží."

- Ministerstvo obchodu U.S.A.

"On mi ale slíbil, že mi do jara druhou půlku splatí, Vaše Veličenstvo, a tak..."

"To jsem neslíbil!"

"Aleslíbil!"

"Lháři!"

"Zloději!"

"Občané," pravil jsem, "nemohu vás poslouchat oba dva naráz. Teď mluv ty! Řekni mi, jak to podle tebe bylo."

Už je to tak. Já jsem pravil. I když jsem se tomu snažil vyhnout stůj co stůj, nyní jsem seděl na královském trůnu.

Ono to kralování vlastně ani tak hrozné není. Rodrik mi stručně vysvětlil, jak to chodí, a vybavil mě ošacením. Pak už to nebylo nic složitého. Hádky, spory a znesvářené strany pochodovaly přede mnou jedna za druhou. Řešit je nebylo nic těžkého, ale bylo jich moc.

Nejdříve jsem se trochu obával, pak mě to začalo bavit. Teď už to byla jenom nuda. Už jsem ztratil přehled, kolik případů jsem musel vyslechnout. Rozhodně jsem ale začal rozumět Rodrikově touze alespoň na chvíli vypadnout. Já jsem byl na dovolenou zralý ještě před obědem. Jak tohle mohl vydržet celé ty roky, to bylo zcela mimo moje chápání.

Možná vás napadne, jak jsem se od hovoru s Marfou dostal na královský trůn. Sám se tomu občas divím, ale pokusím se to dát co nejlépe dohromady.

Nemusím snad říkat, že její žádost stát se mým učněm mě zastihla poněkud nepřipraveného.

"Mým... ale Marfo, vždyť ty už jsi dvorním čarodějem. Tak proč se chceš učit u mě?"

Namísto odpovědi si Marfa zhluboka povzdechla. To byl také pozoruhodný jev. Nejen proto, že se její tělo začalo pohybovat do nejrůznějších směrů, ale zejména proto, že když skončila, vypadalo to, jako by poněkud splaskla, takže byla najednou skoro poloviční. Už nebyla tou impozantní postavou. Teď přede mnou stála unavená tlustá žena.

"Tak hele, Skeeve," řekla tiše. Po jejím obvyklém svůdném tónu nebylo ani stopy. "Když budeme pracovat spolu, tak musíme bejt k sobě upřímný. Oba moc dobře víme, že i když jsem dvorním čarodějem, tak magii vůbec neumím. Já mám akorát ty svoje triky a mechanický hejblátka. Na to, abych to zvládla, mám těch magickejch hračiček dost. Ale každej zobák s plným měšcem si může na Bazaru na Pakle obstarat to samý.

Nerada bych, aby sis myslel, že si stěžuju. Starou Marfu často opomíjeli, ale nikdo ji neslyšel si stěžovat. Jsem ráda za to, co jsem doteď dokázala. Jenže když, jsem tě viděla s tvojí tlupou, jak jsi pomocí opravdové magie převezl v Mači obě města, došlo mi, že bych se měla kromě různých triků naučit taky něco jinýho. Tak co ty na to? Ujmeš se mě, abych aspoň trochu k magii přičichla?"

Z její upřímnosti mi dobře nebylo. Chtěl jsem jí pomoct, ale zrovna teď jsem o učně rozhodně nestál. Rozhodl jsem se z toho vykroutit.

"A proč ses vlastně rozhodla zrovna pro magii?"

Vysloužil jsem si tím smutný úsměv.

"Jsi roztomilej, Skeeve. Měli bysme ale bejt k sobě upřímný, nemyslíš? Tak se na mě podívej.

Čím bych se asi tak mohla živit? Vdát se a pečovat o rodinu? Kdo by si mě asi tak vzal? To i slepej by vmžiku poznal, že je mě mnohem víc, než by si dokázal představit... mnohem víc. To už jsem dávno vzdala. Smířila jsem se s tím a rozpaky jsem skrývala halasnými řečmi a okázalým chováním. Takže je jenom přirozený, že mě přitáhlo povolání, ve

kterým jsou halasný řeči a okázalý chování nezbytný. A tím je magie."

"Ale my všichni nehalasíme," namítl jsem opatrně.

"To je jasný," usmála se. "Ty to přehánět nemusíš, protože se ví, že co slíbíš, to splníš. To jsem sama viděla na Maču. Na Bazaru na Pakle každej řekne to samý: "Skeeve ze sebe moc nedělá a nevypadá na to, ale je lepší s ním bejt zadobře." Proto bych tě chtěla za učitele.

Halasit už totiž umím."

Upřímnost a pochlebování vás dostanou raz dva. I když jsem si o ní předtím myslel svoje, málem jsem jí nyní zobal z ruky. Včas jsem se ale zarazil. Než bych se dopustil něčeho, čeho bych později litoval, rozhodl jsem se to na ní zkusit jejími vlastními zbraněmi.

"Marfo... tak budeme k sobě upřímní, ano? Teď tě prostě nemůžu přijmout do učení ze dvou důvodů. Ten první je prostý. Sám toho moc z magie ještě neumím. Na platící zákazníky, včetně těch na Pakle, děláme tak trochu habaďůru, ale ve skutečnosti jsem pořád ještě studentem. Pořád se ještě učím."

"Bez starosti, pane můj," zasmála se a nabyla tak něco ze svých obvyklých rozměrů. "S magií se to má tak: čím víc se učíš, tím víc zjišťuješ, kolik toho ještě neznáš. Proto taky největší špičky v oboru tráví veškerý čas studiem a cvičením. Ty už ale něco znáš a pořád je toho víc, než znám já. A já ti budu vděčná, když mě něco z toho naučíš."

Zmohl jsem se pouze na: "Aha." Překvapilo mě totiž, že na ni moje přiznání neudělalo žádný dojem. "No, ale je tu ještě druhý důvod."

"A to je?"

"...Teď jsem totiž pěkně v úzkých. Když ses tu objevila, chystal jsem se zrovna prásknout do bot."

Marfa se lehce zakabonila.

"Hmm...," pronesla zamyšleně. "Možná by bylo dobrý, kdybys mi o svých trablích řekl víc.

To někdy pomůže se vypovídat a k tomu učni jsou."

"Fakt?" namítl jsem skepticky. "Byl jsem učněm už dvakrát a nevzpomínám si, že by se mi některý čaroděj, u kterých jsem se učil, svěřoval se svými problémy."

"Ale Marfě to jde. Poslouchání je jednou z mála věcí, ve který jsem fakt dobrá. Tak spusť.

Co přimělo takovýho borce, jako jseš ty, že chtěl prásknout do bot?"

Neviděl jsem zbytí, než jí povědět o úkolu, kterým mě pověřil král a o následné dohodě s Grimblem. Měla pravdu. Poslouchat uměla báječně. Nepřerušovala mě, jenom mě ve vyprávění povzbuzovala soucitnými vzdechy a zvuky plnými pochopení a porozumění.

Když jsem konečně skončil, povzdechla a pokývala hlavou.

"Máš pravdu. To jsi fakt v průšvihu. Řekla bych ale, že ses sice rozhod, ale přitom jsi přehlíd pár maličkostí."

"Jako třeba...?"

"V tom prvním máš pravdu. Špatný král je horší než dobrý král. Potíž je v tom, že špatný král je pořád lepší než vůbec žádný král. Rodík na tebe spolíhá, že za něj zejtra zaskočíš. A když to neuděláš, tak celý království zpanikaří, že jim zmizel král."

"Na to jsem nepomyslel," připustil jsem.

"Pak je tu ta záležitost s Grimblem. Všichni si snažíme přivydělat, když můžeme. Jestli ale vyjde najevo, že ti Grimble zaplatil, aby ses vypařil, zrovna když na tebe král spolíhal, tak skončí na popravčím špalku za vlastizradu."

Zavřel jsem oči.

Tak to bychom měli. Jako by nebylo dost na tom ublížit davu neznámých lidí. Když ale měl dav tvář, byť to byla Grimblova, tak jsem nemohl dopustit, aby byl odsouzen kvůli mé zbabělosti za vlastizradu.

"Máš pravdu," povzdechl jsem. "Zítra musím za krále zaskočit."

"Spolu se mnou jako se svým učněm?"

"Domluvíme se pozítří... pokud se toho dožiju. Zatím můžeš jít navštívit Badaxe. Jsem si jistý, že tě rád uvidí."

"Vaše Veličenstvo?"

Vrátil jsem se do přítomnosti a zjistil, že na mě hledí ti dva rozhádaní kohouti a nejspíš očekávají mé rozhodnutí.

"Pokud tomu rozumím dobře," prohlásil jsem, "tak si oba dva činíte nárok na tu samou kočku. Je to tak?"

Oba kývli okamžitě na souhlas.

"Nuže, pokud se tedy spolu nemůžete dohodnout, tak vidím pouze jedno řešení. Rozsekněte tu kočku napůl a každý si vezměte polovic."

Mělo je to přimět k dohodě, ale místo toho mi poděkovali za mou moudrost, potřásli si rukama a s úsměvem na rtech odešli nejspíš rozetnout kočku.

Napadlo mě, a nebylo to dneska poprvé, že nejspíš nemálo Possilťanů nemá všech pět pohromadě. Co si počnou s půlkou mrtvé kočky nebo vůbec s mrtvou kočkou, to jsem nechápal.

Najednou na mě padla únava. Mávnutím jsem k sobě přivolal komořího.

"Kolik jich ještě čeká venku?" zeptal jsem se.

"Tihle byli poslední. Úmyslně jsme dnes připustili méně případů a žádostí, aby se Vaše Veličenstvo mohlo připravit na zítra."

"Na zítra?"

To jsem plácnul naprosto bezmyšlenkovitě. Co bude zítra, to mě vůbec nezajímalo. Úkol jsem splnil. Dnešek jsem přežil a zítřek, to už bude zase Rodrikův problém.

"Ano, na zítra... kdy přijede vaše nevěsta."

Únava ze mě rázem spadla. Naprosto. Okamžitě jsem byl ve střehu.

"Má nevěsta?" zeptal jsem se opatrně.

"Vaše Veličenstvo dozajista nezapomnělo. Úmyslně zvolila svůj příjezd tak, aby měla týden času na přípravu svatby."
Houby hádky, spory a znesvářeně strany! Teď mi došlo, proč chtěl Rodrik tak moc na dovolenou. A také mi bylo naprosto jasné, že se dnes v noci nevrátí, aby mě zbavil mého úkolu.
Co dnes v noci! Dost možná, že se nevrátí vůbec!!

Kapitola pátá
"Horší než čaroděj je pouze čarodějův učeň."
- M. Mouse

Protentokrát jsem se mi podařilo nepropadnout panice. Nic jiného mi také nezbylo. Aahz tu nebyl, aby to zvládl, než se uklidním, takže jsem si hysterii nemohl dovolit.
Namísto toho jsem přemýšlel... a rozvažoval a uvažoval.
Byl jsem v průšvihu. Ať jsem to probíral z jakékoli strany, bylo mi jasné, že se z toho sám nevyhrabu.
Uvažoval jsem o Marfě.
Pak jsem uvažoval o sebevraždě.
Pak jsem uvažoval zase o Marfě.
Pevně odhodlaný s rozklepanými koleny jsem dospěl k rozhodnutí. Bylo třeba najít Marfu.
Vzápětí jsem řešení nalezl. Zaskakovat za krále zatím nestálo za nic. Bylo tedy načase využít to také nějak pro sebe.
"Stráže!"
Zbrojnoš dorazil k trůnu s udivující rychlostí.
"Ano, Vaše Veličenstvo?"
"Vyřiďte generálu Badaxovi, že si s ním přeji mluvit."
"Ehmm... prosím Vaše Veličenstvo o prominutí. Je právě ve společnosti dámy."
"Dobrá, tak je přiveďte oba."
"Ale..."
"Hned."
"K službám, Vaše Veličenstvo!"
Stráž odkvačila stejně rychle, jako se objevila.
Málem jsem se rozesmál. S příslušníky possiltské armády jsem nevycházel zrovna dvakrát dobře. Nejspíš to mělo co dělat s tím, že jsme se s nimi s Aahzem poprvé setkali tehdy, když jsme byli najati, abychom místo nich vyhráli válku. Nicméně pomyšlení na chudáka zbrojnoše, který musí přerušit generálovo t`te-`-t`te mě pobavilo. Poprvé za několik dnů.
Poslat pro ně stráže bylo určitě lepší, než je jít sám hledat. Možná, že být králem mělo přece jenom něco do sebe.
Uběhly dvě hodiny a já pořád čekal. Za tu dobu jsem měl sdostatek příležitosti přehodnotit prospěch plynoucí z vlídných předvolání. Musel jsem na ně v trůním sále počkat, dokud se neobjeví.
V tu chvíli mě napadla úděsná možnost, že generál mohl přimět Marfu, aby spolu utekli, a že to může trvat celé dny, než je najdou. Po chvilce jsem ale tenhle nápad zavrhl. V celém království by se totiž nenašlo zvíře, a to včetně Glípa, které by se s Marfou na hřbetě po pár krocích nezhroutilo.
Zabýval jsem se zrovna představou Marfy, jak rozčilená dřepí na zemi a zpod zadku jí čouhají koňské nohy, když se objevil komoří.
"Přichází generál Badaxe... s přítelkyní."
Poté ustoupil stranou. Musel udělat ale kroků povícero, aby byl opravdu stranou.
Marfinu tělesnost jsem již popsal. Hugo Badaxe za ní v ničem nezaostával. Co mu scházelo na objemu, to vynahrazovaly svaly. Svůj první názor o něm jsem nezměnil, totiž že svého postavení dosáhl tím, že se pustil do křížku se zbytkem armády... a vyhrál. Na sobě měl samosebou medvědí kožich, ten čistší, který používal při oficiálních příležitostech. Ten mu na rozměrech rozhodně neubíral. Protože jsem tu musel trčet a čekat, dokud nedorazí, měl jsem příležitost vidět poprvé Badaxe a Marfu bok po boku až nyní. Obrázek to byl vskutku ohromující. Spolu vypadali jako čelo tažení obzvlášť zpustlých divochů, a to i když člověk pominul generálovu sekeru. Toto jeho nomen omen (*pozn. překladatele - badaxe = strašlivá sekera), obrovská sekera s dvojitým ostřím, se mu pohupovala jako obvykle na pravém boku.
Hezky se blyštěla a bylo jasné, že ji nemá pro parádu. Svědčilo to o tom, že tenhle divoch aspoň svou zbraň zpustnout nenechal.
"Vaše Veličenstvo."
Badaxe vysekl poklonu. Poklekl přitom bez nesnází na jedno koleno, což bylo při jeho konstituci udivující. Snadno jste si představili, jak mu pod kolenem puká lebka poraženého nepřítele. Snažil jsem se tuto představu z hlavy vypudit.
"Zdravím vás, generále. Nechtěl byste mě představit své... společnici?"
"Já... zajisté, Vaše Veličenstvo. Dovolte, abych Vaší Výsosti a královskému dvoru představil Marfu, dvorní čarodějku Mocarla, přítelkyni mou i Mistra Skeeva."
"Těší mě, Vaše Veličenstvo."
S úlekem mi došlo, že se chystá napodobit Badaxovu poklonu. I kdyby byla schopná něco takového dokázat, musela by na to vynaložit takové úsilí, které by dozajista vyvolalo posměch u ostatních přítomných dvořanů... a to jsem nechtěl dopustit.
"Ach... to není třeba," pospíšil jsem si. "Neměli jsme v úmyslu pojmout toto setkání jako oficiální přijetí u dvora, ale

spíše jako neformální společenskou záležitost."

Ve dvořanstvu to zašumělo a také generál se zmateně zamračil. Už jsem ale začal, a tak jsem musel pokračovat.

"To, že jsem vás předvolal, mělo jen jeden jediný důvod. Toužil jsem totiž poznat dámu, která je natolik okouzlující, že odloudila generála z jeho obvyklého místa po mém boku."

"Vaše Veličenstvo mi dalo dovolení, že se mohu dnes vzdálit," zaprotestoval generál.

"Zcela správně. Jak jsem řekl, jedná se o neformální setkání. Na nenucený rozhovor je zde však příliš mnoho lidí. Proto je naším přáním, aby dnešní shromáždění dvora skončilo a sál se vyprázdnil. Rád bych si volně pohovořil s naší vzácnou návštěvou."

Dvořanstvem opět projela vlna překvapení. Králův rozkaz je ale králův rozkaz, a tak se postupně s úklonami poroučeli pryč.

"Vy také, generále. Chci s Marfou hovořit o samotě."

Badaxe se chystal protestovat, ale Marfa ho šťouchla loktem do žeber, což by většinu mužů odrovnalo. Pro generála to tak tak stačilo jako upozornění. Zachmuřil se a s mírnou úklonou následoval ostatní.

"Takže vy jste přítelkyní našeho dvorního čaroděje?," zeptal jsem se, když jsme konečně osaměli.

"Mám tu... čest, Vaše Veličenstvo," odvětila Marfa opatrně. "Doufám, že je... v pořádku?"

"Nu, po pravdě řečeno, tak zrovna teď má velké potíže."

Marfa mohutně vzdychla.

"Toho jsem se bála. Má to co dělat s jeho posledním úkolem?"

Otázku jsem pominul.

"Zdá se, že generál Badaxe je vámi fascinován. Jste si jistá, že se i nadále chcete věnovat magii? Nebo se chystáte začít nový život?"

Marfa se na mě zašklebila.

"Jak jste se o tom dozvěděl? Snad jste nenechal mučit vlastního dvorního čaroděje?"

Zahlédl jsem, že se chystá něco podniknout se svými prsteny, a usoudil, že je načase odkrýt karty.

"Zadrž, Marfo! Než cokoliv uděláš, měl bych ti něco ukázat."

"A co?"

To už jsem měl zavřené oči a odstraňoval proměňovací kouzlo... rychleji než kdy předtím.

"Mě," řekl jsem a otevřel oči.

"No to's mě teda dostal, ty sekáči."

"To je jenom proměňovací kouzlo," máchl jsem nedbale rukou.

"Paráda. Málem ses kvůli němu usmažil. Proč's mi nedal vědět, že jsi to ty?"

"Tak za prvé jsem chtěl vědět, jestli je kouzlo dost dobré na to, aby oklamalo někoho, kdo si takových věcí všímá. Poprvé jsem totiž vyzkoušel proměnit zároveň s podobou i hlas. A za druhé... zajímalo mě, jestli sis nerozmyslela, že se chceš stát mým učněm."

"Ale proč ses mě prostě nezeptal? Aha, chápu. Ty jsi opravdu v pěkný kaši, co? Tak pěkný, že mě nenutíš, abych dodržela starý sliby. To je od tebe hezký, Skeeve. Jak už jsem řekla, ty jsi vopravdu třída."

"To by udělal každý," namítl jsem a snažil se skrýt rozpaky z její chvály, Hlasitě se zachechtala.

"Kdybys tomu věřil, tak bys teď už nežil. Ale učeň neučeň, přítel zůstává přítelem. A teď ven s tím. Co se děje?"

Usadili jsme se na schůdky pod trůnem a já jí vypověděl o nadcházející veselce a svém podezření o vhodně načasované králově dovolené. Snažil jsem se, aby to znělo nedbale a věcně, ale když jsem končil, hlas se mi docela třásl.

Když jsem domluvil, Marfa chápavě hvízdla.

"Když se vy, co se v magii vyznáte, dostanete do potíží, tak to za to stojí, co? No, když teď vím o co jde, tak mě docela překvapuje, žes ještě tady."

Ušklíbl jsem se.

"Možná jsem někdy trochu pomalejší, ale nic se mi nemusí říkat dvakrát. Jeden den bez krále je pro království dost mizerná věc, a kdyby zmizel napořád, to by byla hrůza. Takže co právě teď potřebuju, je někdo, kdo by se vypravil najít pravého krále a přivedl ho zpátky, zatímco já budu dál zaskakovat na trůnu."

Marfa se zamračila.

"No, já bych měla malou cetku, která by ho mohla vystopovat. Jestli bys měl po ruce něco, co nosil, tak..."

"To myslíš vážně? Copak si myslíš, že takhle se obléká possiltský dvorní čaroděj? Všechno, co mám na sobě, a navíc dvě plné šatny v jeho komnatách patří králi."

"... Co mi ale není jasný, je to, proč na to potřebuješ zrovna mě? Kde máš svýho parťáka... jakžesemenuje... Aahze? Myslela bych, že pro takovou práci by sis v první řadě vybral jeho.

To bys nemoh hupnout do tý dimenze, kde je, a na chvíli ho vytáhnout zpátky?"

Nemaje na výběr, musel jsem s pravdou ven. Jak o Aahzově odchodu, nejspíše trvalém, tak i o tom, že bez D-hopláku mezi dimenzemi cestovat neumím. Když jsem tak učinil, Marta jenom zavrtěla hlavou.

"Takže tu trčíš docela sám, bez pomoci, a přitom se mě pořád snažíš z toho vyšachovat, místo abys po mně chtěl pomoc? Máš ji mít a nemusíš se ani snažit získat si mě přijetím do učení. Toho krále ti přivedu... a před svatbou. Pak si promluvíme o tom učení."

Teď jsem zavrtěl hlavou já.

"To je dobře vymyšleno, ale ve špatném pořadí. Nechtěl jsem si tě tím učením zavázat, Marfo. Už jsem ti říkal, že tolik magie neznám. Vím ale, že tě s potěšením naučím to, co sám znám. Ať už krále najdeš, nebo ne."

Usmála se a byl to jiný úsměv než její obvyklý dovádivý škleb.

"To si probereme později. Teď musím najít krále."

"Počkej chvíli, ještě než vyrazíš. Ty jseš docela dobrá na ty nejrůznější hejblátka a serepetičky co? Já mám ve svých komnatách D-hopláka. Chtěl bych, abys mi na něm ukázala dvě nastavení. Jedno na Paklu a druhý na Tulp. Já totiž nejsem vždycky tak ušlechtilý. Pokud by se to ještě víc zašmodrchalo, nebo by ti najít krále trvalo víc než ten jeden týden, tak chci mít možnost se vypařit. Kdybych tu nebyl, až se vrátíš, tak se po "ušlechtilém" Skeevovi ptej v bistru "U žlutýho půlměsíce" na Bazaru na Pakle."

Marfa se uchechtla.

"Na to, jakej jsi sekáč, se pěkně podceňuješ. Ty se aspoň o něco snažíš, než bys utekl. A to je víc, než by se dalo říct o většině lidí z našeho oboru. A mimoto, ať už si myslíš o svejch motivech cokoliv, tak jsou hlubší, než si sám myslíš. Chtěl's, abych ti ukázala dvě nastavení. K útěku ti postačí jedno."

Kapitola šestá

"Je těžké získat dobrou informaci. A nějak ji využít je ještě těžší."

- L. Skywalker

Měl jsem již dostatek času zjistit, že nejvýhodnější vlastností krále nebo jeho dvojníka, je být imunní vůči nudě. Už jsem vás seznámil s tím, jak nudné je to představení nazývané "státnické povinnosti". Mohu k tomu pouze přidat to, že čekání na to, než vypukne, je ještě horší.

Samozřejmě, že jsem po setkání s královou nastávající nikterak nedychtil, tím méně si ji vzít.

Když ale oznámili, že se její příjezd o celý den opozdí, a když z následujícího dne, kdy měla "časně zrána" přijet, zbývalo do večera jen pár hodin, přistihl jsem se, že si přeji, aby už tu byla, seznámili jsme se a bylo to za námi.

Veškerý život v království se zastavil, jen aby bylo patřičně připraveno uvítání possiltské budoucí královny. Podle mě se to trochu přehánělo. Hlavní ulice byla posypána květy a lidé se po obou stranách mačkali ve třech řadách, jen aby zahlédli trošku z té slávy. Vypadalo to, že jim čekání na nadšení vůbec neubírá. Dokonce i povadlé květy byly opakovaně měněny. Když nic jiného, possiltské květinářství se bude z té slávy asi dlouho vzpamatovávat. A zřejmě nejen květinářství. V ulicích byly totiž pořád davy oslavujících, které po oznámení každého zpoždění nejevily nejmenší chuti vrátit se na pole nebo k řemeslu.

"To nemají naši občané na práci nic lepšího než postávat na ulicích a házet po sobě kytky?" zavrčel jsem a odvrátil se od okna. "Někdo by snad měl v království během tohohle třeštění udržovat pořádek."

Úkol uklidnit krále vzal na sebe jako obvykle J. R. Grimble.

"Vaše Veličenstvo je prostě nervózní z nadcházející slávy. Věřím, že jeho moudrost mu nedovolí, aby zlost cloumala Jeho Majestátem kvůli loajálním poddaným."

"Když překročila hranice, tvrdili jste, že tady bude ráno. Ráno! To je ta doba po východu slunce, nebo snad ne?"

"Bezpochyby ji zdržel stav našich silnic," podotkl generál Badaxe. "Již jsem Vaší Výsosti říkal, že naše cesty už dlouho potřebují opravit. V tomto stavu jsou cestujícím spíše na překážku... a to nehovořím o potřebě rychlého přesunu vojsk v případě napadení naší rozlehlé země."

Grimble se naježil.

"A Vaše Veličenstvo již dalo za pravdu mně, že oprava silnic by v nynější době stála příliš mnoho... ledaže by byl generál ochoten podstatně snížit početní stavy armády, takže bychom ušetřené peníze mohli věnovat na opravu silnic."

Generál zbrunátněl.

"Tak zmenšete armádu a brzy o pokladnici, kterou tak přísně střežíte, přijdete, Grimble."

"To by stačilo pánové," prohlásil jsem a mávnutím ruky je oba umlčel. "Jak jste oba řekli, tohle jsme probírali již mnohokrát."

Myslel jsem si, že bude lepší, když se král possiltský, než dorazí jeho nevěsta, bude potit v královských komnatách spolu se svými rádci, než aby nervózně poposedával na očích celého města. To aby neutrpěla královská důstojnost a vůbec. Znamenalo to ale bohužel, že od rána jsem byl nucen trávit veškerý čas v nevelké místnosti ve společnosti J. R. Grimbla a Hugo Badaxe. I bez nich jsem neměl zrovna dobrou náladu a jejich neustálé hašteření a popichování mě přivedlo málem k zbláznění.

"Nu, místo čekání byste mi mohli ve stručnosti říct, co si myslíte o mé budoucí nevěstě i o jejím království."

"Ale Vaše Veličenstvo, to už jsme učinili. A mnohokrát."

"Tak to uděláme znovu. Jste přece mými rádci, nebo snad ne? Tak mi raďte. Generále Badaxi, proč jste ještě nezačal?"

Badaxe pokrčil rameny.

"Situace se od našeho posledního rozhovoru v této věci v podstatě nezměnila. Bezvýchodné království je opravdu malé - dohromady nemají ani tisíc obyvatel. Zabírá celé Bezvýchodné hory, podle kterých se jmenuje a které jsou také základem jeho obrany. Jsou totiž zrádné a nemá smyslu v nich riskovat. Skoro devadesát pět procent obyvatel sídlí v jednom údolí táhnoucím se napříč pohořím. Pravidelnou armádu nemají, spíše něco jako milici. Ta plně dostačuje k obraně asi pěti průsmyků vedoucích do hlavního údolí. Každý z nich by svedlo ubránit proti celé armádě malé děcko s hromadou kamení.... a kamení mají oni spousty. V čem jsou zranitelní, to je jídlo. Terén jim neumožňuje, aby uživili sami sebe, byť je jich tak málo. A protože jsou neustále ve sváru s královstvím na druhé straně údolí, jehož kdysi byli součástí, jsou nuceni kupovat veškeré potraviny od nás... za ceny, které by mnozí označili za přemrštěné."

"To je otázka nabídky a poptávky. Fungují tu tržní mechanismy," usmál se lišácky Grimble.

"Počkat, generále," přerušil jsem ho. "Pokud tomu rozumím správně, tak Bezvýchodné království pro nás svou silou

žádnou vojenskou hrozbu nepředstavuje. Navíc nám kryje bok před útokem z hor. Je to tak?"

"Správně."

"A to už dělá nyní."

"Zcela správně."

Zahlédl jsem mezeru, a tak jsem nelenil.

"Zaútočit na ně nemůžeme, ale podle toho, co jste říkal, tak nemají nic, co bychom chtěli.

Tak proč se pouštíme do tohohle spříznění sňatkem?"

Generál významně pohlédl na Grimbla.

"Protože i když je Bezvýchodno malé a neúrodné, rozkládá se na největším ložisku drahých kovů na kontinentu," vysvětlil Kancléř správce pokladu.

"Drahé kovy...Aha! Máte na mysli zlato."

"Přesně tak. Tímto spojením se Possiltum stane nejbohatším královstvím."

"Stejně se mi to nezdá jako dostatečný důvod pro svatbu," zabručel jsem.

"Názor Vašeho Veličenstva na celou záležitost je nám dostatečně znám," přikývl Grimble.

"Vyjádřilo ho dostatečně jasně vždy, když svatba přišla na přetřes. Jsem opravdu rád, že nakonec dalo svůj souhlas, zejména když občané Possilta hrozili vzpourou, pokud nabídku zásnub nepřijmete."

"To bylo potom, co jste nechal rozšířit ty řeči o tom, že by se po svatbě významně snížily daně, Grimble," ušklíbl se Badaxe.

"Řekl jsem, že by to mohlo snížit daně," opravil ho nevinně kancléř. "Copak mohu za to, že si prostý lid udělá nesprávné závěry?"

Teď, když jsem měl jasnější představu o celé věci, tak bych docela i s králem v jeho situaci soucítil, kdyby ovšem do toho místa sebe nenamočil mě.

"O Bezvýchodnu to stačí. A nyní, co si myslíte o mé nastávající?"

Rozhostilo se rozpačité ticho.

"Bezvýchodno nebylo monarchií," začal opatrně Grimble. "Tedy alespoň donedávna. Byl to spíše kmenový stát, kde vládl nejsilnější. Když ale zemřel poslední král, tak se nějakým způsobem podařilo jeho dceři Bolehlavě získat trůn a ustanovit tím následnictví. Jak se jí to povedlo, není jasné."

"Říká se, že se jí ještě před královou smrtí podařilo získat... loajalitu všech významných válečníků v království, a tak si zajistila, že její nárok na trůn nikdo nezpochybnil," doplnil Badaxe.

Rukou jsem je zarazil.

"Pánové, to, co mi říkáte, jsou fakta. Já jsem chtěl znát váš názor."

Tentokrát se rozhostilo dlouhé rozpačité ticho.

"To je něco, co," ušklíbl jsem se.

"Vaše Veličenstvo nesmí zapomenout, že jsme tázáni na náš názor a skryté pocity o ženě, která bude brzy naší královnou," zaprotestoval Grimble.

"Až po svatbě," zahřměl jsem. "Teď jsem vaším králem já. Je vám to jasné?"

Bylo. Těžce polkli.

"Napadají mě výrazy jako "chladnokrevná" a "bezohledná"," prohlásil generál, "a to jsem člověk, který získal ostruhy ve válečné vřavě."

"Jsem si jist, že ty řeči o tom, že svého otce zavraždila, značně přehánějí," namítl chabě Grimble.

"...Radili bychom ale Vaší Výsosti, aby trvala na oddělených ložnicích, a i tak nespala příliš tvrdě... a neozbrojená," dodal pevně generál.

"S těmi oddělenými ložnicemi to nebude problém," ušklíbl se Grimble. "Povídá se, že královna Bolehlava má morálku jako toulavá kočka."

"Nádhera," povzdechl jsem si.

Kancléř se na mě otcovsky usmál.

"Ach, není pochyb, že celé království, mě nevyjímaje, obdivuje Vaše Veličenstvo za tuto oběť, kterou jste pro svůj lid ochoten podstoupit."

Potíž byla v tom, že jenom já jsem věděl, jakou oběť byl král ochoten podstoupit!

Přimhouřenýma očima jsem sledoval Grimbleho úsměv. Zoufale jsem se snažil přijít na něco, čím bych mu zkazil tu jeho blazeovanou spokojenost. A mám to!

"Rád bych se zeptal, jestli někdo nevíte něco o našem dvorním čarodějovi?"

Grimblemu úsměv zmizel jako pára nad hrncem.

"Je... pryč, Vaše Veličenstvo."

"Cože? To už je zase na nějakém tom bláznivém dobrodružství?"

Kancléř odvrátil pohled.

"Ne, chci říct, že je... pryč. Podal rezignaci a odjel."

"Podal rezignaci? A komu?" nepovolil jsem. "Kdo mu dovolil, aby opustil své místo právě teď, když prožívám nejtěžší chvíle?"

"Ehm... já, Vaše Veličenstvo."

"Co říkáte, Grimble? Nějak vás špatně slyším."

"Já, já jsem mu řekl, že může odjet."

Grimble se viditelně potil. To mě těšilo. V hlavě se mi začal rodit nápad.

"Hmm... jak vás tak znám, Lorde kancléři, tak bych za náhlým odjezdem Mistra Skeeva očekával nějaké peníze."

"Dá se to i tak říct," kroutil se Grimble.
"Nu, nedá se nic dělat," prohlásil jsem neústupně. "Chci, aby se vrátil... a to před tou zatracenou svatbou. A když už jste schválil jeho odjezd, tak vás činím osobně zodpovědným za jeho návrat."
"Aa... ale Vaše Veličenstvo! Já vůbec nevím, kde ho hledat. Může být kdekoliv."
"Nemůže být daleko," podotkl mimochodem Badaxe. "Draka a jednorožce má pořád v královských stájích."
"Opravdu?" zamrkal kancléř.
"Ano," usmál se generál, "jak byste sám věděl, kdybyste někdy vytáhl paty z té svojí účtárny."
"Podívejte, Grimble," řekl jsem. "Pro člověka s vašimi prostředky musí být takový úkol úplná legrace. Ať už jste pryč. Čím déle tady otálíte, tím déle vám bude trvat, než našeho vzpurného čaroděje najdete."
Kancléř se chystal něco říct, pak ale pokrčil rameny a vyrazil ke dveřím.
"Grimble," zavolal jsem. "Na něco byste neměl zapomenout. Zaslechl jsem nějaké zvěsti, že se Velký Skeeve ze zlomyslnosti proměnil a má teď mojí podobu. Pravděpodobně se tady někde kolem v moji podobě potlouká. Tahle pikantnost sama o sobě by vám měla pomoci ho najít."
"Děkuji vám, Vaše Veličenstvo," odpověděl zachmuřený kancléř. Teď vypadal, jako by sám ovládal proměňovací kouzlo stejně jako jeho nadcházející kořist.
Nebyl jsem si jistý, ale připadalo mi, že generál Badaxe jen stěží zadržuje pod vousy smích, když viděl, jak se jeho rival vleče ven.
"A co vy, generále? Co kdyby vaši muži pomohli na králův rozkaz hledat Velkého Skeeva?"
"To nebude nezbytné, Vaše Veličenstvo."
S náhlou vážností se ke mně naklonil, položil mi ruku na rameno a hleděl do očí.
"Mistře čaroději," pravil, "král by se s tebou rád setkal."

Kapitola sedmá

"Tady se ohnivé ženy neprodávají, pouze ohnivé pití."
- R. Butler

"Už nějakou dobu víš, že jsem vycvičený bojovník. A vypadá to že sis neuvědomil, co z toho plyne."
Seděli jsme nad vínem a přátelsky rozmlouvali, mnohem přátelštěji, než když jsem se vydával za krále Rodrika.
"Bojovník rozeznává lidi spíš podle toho, jak se pohybují, než podle tváří. To už je takový profesionální zvyk. Ty jsi sice vypadal a mluvil jako král, ale držení těla a pohyby patřily Velkému Skeevovi, ne Rodrikovi Pátému."
"Když jsi ale věděl, že se za něj vydávám, proč jsi nic neřekl?"
Generál se škrobeně napřímil.
"Král nepovažoval za nutné mě do celé záležitosti zasvětit, tím méně ty. Připadalo mi nevhodné se do toho vměšovat nezván."
"To ses neobával, že by to mohla být součást nějakého spiknutí s cílem zabít krále a nastoupit na jeho místo?"
"Mistře čaroději, ačkoliv jsme se setkali jako protivníci, za tu dobu, co tě znám, můj respekt k tobě nemálo vzrostl. Jednak tím, jak jsi přesvědčil Velkého Jula s celou armádou, aby přeběhl od Mafie a usadili se v Possiltu jako počestní občané. A potom v boji po tvém boku v Maču, když jsi riskoval život a údy, abys zachránil kamaráda, který byl v úzkých. Prokázal jsi duchaplnost, odvahu a čest. I když o tobě občas nemluvím zrovna lichotivě, ani v nejmenším by mě nenapadlo, že by ses namočil do vraždy svého zaměstnavatele."
"Díky, generále."
"... A kromě toho. jenom naprostý idiot by chtěl nastoupit na Rodrikovo místo zrovna před svatbou s královnou Bolehlavou."
Jenom jsem zamrkal.
"Takhle je to s tím respektem."
"Řekl jsem "duchaplnost, odvahu a čest". O inteligenci jsem se nezmínil. Takže jenom naprostý idiot nebo někdo, komu král nařídil."
"A co takhle od každého trochu?" povzdechl jsem si.
"To jsem si myslel," kývl Badaxe hlavou. "Když už tak mluvíme otevřeně, mohl bych se zeptat, co je s králem?"
"To je dobrá otázka."
Sklesle jsem mu několika větami vyložil, co se seběhlo od té doby, co jsem dostal od krále úkol a on zmizel.
"Obával jsem se, že by se něco takového mohlo stát," řekl generál, když jsem domluvil. "Král zoufale hledal způsob, jak se té svatbě vyhnout, a vypadá to, že ho našel. No, nemusím snad říkat, že jestli můžu v něčem pomoct, tak stačí říct."
"Díky, generále. Po pravdě řečeno, já..."
"... Pokud to nebude proti zájmům království," doplnil Badaxe. "Jako třeba pomoct ti utéct.
Possiltum krále potřebuje a tím jsi teď ty!"
"Aha. No... a co třeba kdyby tví muži krále pomohli hledat?"
Badaxe zavrtěl hlavou.
"To nemůžu. To má za úkol Marfa. Kdybych jí v patách poslal vojáky, tak by si mohla myslet, že jí nevěřím."
Nádhera! Mám spojence, ale nejdřív se musím vypořádat s jeho loajalitou a milostnými pletkami. Mého výrazu si generál musel všimnout.
"Ale byl bych ochoten udělat něco jiného."

"A co?"

"No... třeba tě naučit, jak se ubránit tvé nastávající.

To znělo slibně.

"Myslíš, že na to máme dost času?" Nato se ozvalo zabušení na dveře.

"Vaše Veličenstvo! Průvod královny Bolehlavy se blíží k paláci!"

"Ne, nemáme," odvětil se zdrcující upřímností generál.

Tak tak jsme stačili před královniným příjezdem zaujmout určená místa. Possiltský trůn byl nyní umístěn hned za vraty do paláce. Takže jedině úprkem chodbami paláce jsme s Badaxem stihli zaujmout naše důstojná místa těsně předtím, než se vrata rozletěla dokořán.

"Připomeňte mi, že si musíme promluvit o účinnosti vašeho armádního systému včasné výstrahy." řekl jsem generálovi, když jsem klesl na trůn.

"Vzpomínám si, že to byl dvorní čaroděj, kdo si stěžoval na zbytečnou velikost armádního výzvědného systému," odvětil ironicky Badaxe. "Možná, že si nyní Vaše Veličenstvo poopraví svůj názor na nezbytnost dostupnosti včasné informace." Než jsem stihl vymyslet dostatečně zdvořilou odpověď, dorazil královnin průvod k patě schodiště.

Bezvýchodné království očividně výdaji na královnin kočár nešetřilo. Co nebylo ze zlata, bylo vyvedeno v jiných vzácných kovech, takže vše tvořilo skvělý dojem. Vskrytu duše jsme byl rád, že tu Grimble není a nemůže se kochat tou nádherou. Záclonky byly stažené, takže jsme měli možnost vidět bohaté výšivky, nikoliv však, kdo nebo co je uvnitř. Spřežení tvořilo osm vystrojených koní, jejichž hrubá srst a malý vzrůst svědčily o tom, že je horalé užívají daleko praktičtěji než k tahání královnina kočáru.

Ve srovnání s kočárem královnin doprovod bledl.

Sestával asi z dvaceti dvořanů na koních. Těžko říct, zda to byla stráž nebo královnino věno.

Všichni to byli muži v uniformách. Se širokými rameny, útlým pasem a vypracovanými svaly.

Připomínali mi tým, proti kterému jsme stáli s Aahzem v Mači, jen v menším vydání. Narozdíl od něj byli ale tihle hráči po zuby ozbrojení. Meče se jim doslova blyštěly a nože čouhající z jezdeckých bot za nimi nezaostávaly. K tomu měli pancíře a štíty. Byl jsem si jistý, že váha jejich zbroje v ničem nezaostávala za váhou zlatého kočáru, který strážili. Nebyly to žádné dekorace, ale dobře opečovávané zbraně, které nesli bojovníci znalí svého řemesla.

Na sobě měli obyčejné haleny a suknice, které se spíše hodily pro muže prodírající se s nožem v zubech křovinami než pro královský doprovod. Nyní ale měli široké ploché tváře roztažené v širokém úsměvu, se kterým střídavě zírali na domy a mávali davu. Ten to, bez ohledu na spoustu již rozhozených květin, ponoukalo, aby se snažil kočár pod květinami pohřbít. V očích Badaxe nebo Jula Velkého vypadal doprovod nejspíš lajdácky, ale já bych se je rozhodně o cokoliv připravit nedovolil - o královnu, kočár, království, nebo dokonce o jedinou květinu, ze kterých se očividně těšili.

Výraznou vyjímku z pravidla tvořili v průvodu dva muži. Dokonce i když byli na koních, bylo vidět, že jsou o hlavu vyšší a značně rozložitější než ostatní. (Slavnostní haleny a suknice div nepraskly pod náporem mohutných těl). Vypadalo to, že nejsou ozbrojeni. Nejvíc mě ale upoutalo to, že místo usmívání a mávání seděli ztuhle v sedlech a s nudnou, nezaujatou pozorností sledovali každý detail v okolí tak, jak to dělávají dravci... pořádní dravci. Chystal jsem se zrovna na ten párek upozornit Badaxe, když se dveře kočáru otevřely. Žena, která se objevila, byla zjevně ze stejného rodu jako většina mužů v jejím doprovodu. Ramenatá, svalnatá, stejné rysy obličeje, jen ve všem trochu víc. Na první pohled mi připomínala žulový patník. Bez úsměvu přejela vše zničujícím pohledem a pak s pokývnutím vystoupila.

"Lady čeká," zamumlal Badaxe.

Nevím, jestli mě tím chtěl uklidnit, ale povedlo se mu to. Hned potom mě napadlo, že to byl generál, kdo mi vnutil informaci, která mě zadržela před útěkem, o kterém jsem vážně uvažoval.

Pak se objevila postava, která byla naprostým opakem ostatních Bezvýchodňárů. Byla bledá, štíhlá jako proutek a husté černé vlasy jí padaly na ramena. Její tvář nebyla, jak by se dalo čekat, kulatá a plochá, ale vypadala, jako kdyby ji pověsili za nos, aby vyschla. Odhadoval jsem, že je mladší než já. Nebyl na ni nepříjemný pohled, i když jí vystouplý nos spolu s tmavýma podezřívavě přimhouřenýma očima propůjčoval poněkud prohnaný výraz. Na sobě měla nějakou bílou věc s dlouhými rukávy, která by se na ramínku vyjímala líp. Aniž věnovala pohled shromážděným davům, rozhrnula škvíru mezi záclonkami, vyskočila z kočáru a s půvabem čiperné dlouhonohé chlapice vyrazila po schodech ke mně nahoru.

"Tohle je královna Bolehlava," dodal generál.

Víceméně jsem si to myslel, ale když se mi dostalo ujištění, tak jsem se do toho pustil.

Alespoň tuhle část jsem uměl zvládnout. Znovu a znovu jsem si ji totiž musel za dohledu rádců nadřít.

Povstal jsem a zaujal vznešenou pózu, dokud nevystoupila k trůnu, a pak jsme se zároveň uklonili. Prostě pozdrav monarchy monarchovi a všechno to okolo.

Pak jsem ji měl přivítat v Possiltu, ale než jsem stačil otevřít pusu, předešla mě vlastním pozdravem.

"Promiň, že poklona nebyla hlubší, ale pod šaty už nic nemám. Tady v tý nížině je bestiální horko, Rode," prohlásila sice s širokým, ale křečovitým úsměvem.

"Aahh...," pravil jsem obezřetně.

Ani si mé odpovědi nevšimla, vlastně toho, že žádná nebyla, a s úsměvem zamávala davu, který jí odpověděl nadšeným křikem.

"Který idiot sem pozval tu chátru?" zeptala se, pořád s úsměvem na tváři.

"Aahh.."" zopakoval jsem.

Na pomoc mi přispěchal generál Badaxe.

"Žádné oficiální oznámení učiněno nebylo, Vaše Výsosti. Zdá se ale, že se zpráva o vašem příjezdu mezi lidem rozšířila. Jak se dalo očekávat, dychtí spatřit svou novou královnu."

"Která vypadá takhle?" procedila mezi zuby a zamávala lidem na střechách. "Šest dnů na cestě, v horku, bez koupele a převlečení. A místo diskrétního přivítání je tady půlka království, aby mě viděla, když vypadám, jako kdybych ten kočár táhla a ne se v něm vezla. No, stalo se a už to nezměníme. Ale varuju vás, jestli se to stane znova... generále Badaxi, že ano? Myslela jsem si to. Takže, jak už jsem řekla, jestli se to stane znovu, tak budou padat hlavy... a to nemyslím obrazně."

"Vítej v Possiltu," vypravil jsem nakonec ze sebe.

Byla to důkladně zkrácená verze řeči, kterou jsem se chystal pronést, ale bylo to všechno, na co jsem si za těchto podmínek dokázal vzpomenout.

"Nazdar, Rodku," řekla, aniž na mě pohlédla, a pořád kynula davu. "Za chvilku vypadnu do svých komnat. Buď tak hodný a vynasnaž se během příštího týdne neplést se mi do cesty... mám toho spoustu na práci. Kromě toho, vypadá to, že budeš mít plný ruce práce."

"S čím?"

"Šine se na tebe drobet potíží. Tedy aspoň podle pána, kterýho jsme potkali cestou. Támhle přichází. Měj se."

"Ale..."

Ale královna Bolehlava už zmizela v hloubi paláce jako obláček kouře. Přistihl jsem se, že sleduji muže, který vykročil z průvodu a nyní stoupal po schodišti ke mně. Viděl jsem, že má podobně vychytralé rysy a způsoby jako J. R. Grimble. Pak jsem si navíc všiml, že se mu po boku zhmotnili ti dva ramenatí dravci, o kterých jsem si předtím myslel, že jsou členy královnina doprovodu. Tyčili se nad ním jako dvě strážní věže.

Posadil jsem se. Zčásti proto, že nevypadal na to, že je královského rodu, ale hlavně proto, že jsem měl tušení, že bude lepší, když se na to posadím.

Když muž dorazil k trůnu, napřímil se a spíše jen pokývl, než aby se uklonil. Vypadalo to zdvořile, i když jeho doprovod jako by mou přítomnost ani nezaznamenal.

"Omlouvám se, že vpadám při takové slavnostní příležitosti, Vaše Veličenstvo," pronesl, "ale jsou zde jisté záležitosti, které musíme prodiskutovat."

"A to jsou...?"

"Jmenuji se Shiz-ung a zastupuji... sdružení obchodníků. Rád bych si promluvil s jedním z vašich poddaných ohledně jistého našeho zaměstnance, který nám nepodal zprávu o tom, jak prosazuje naše zájmy v této oblasti."

Jak už jsem se zmínil, mluvit "byrokraticky" umím opravdu slušně. Ale mužův proslov jsem nepochopil.

"Co o čem komu chcete?"

Muž povzdechl a na okamžik sklonil hlavu.

"Tak vám to řeknu takhle," řekl posléze. "Jsem od Mafie a chci se setkat s vaším čarodějem, se Skeevem. Týká se to naší armády, hochů Velkýho Jula, kteří se vypařili, když se s ním pustili do křížku. Teď už mi rozumíte?"

Kapitola osmá

"Pečlivě si své přátele vybírej. Tebe si vyberou tví nepřátelé."

- J. Arafat

Za několik dnů po příjezdu královny Bolehlavy zavládla v královském paláci spokojená, uvolněná atmosféra jako na bitevním poli za noci před bitvou. Královnina suita a mafiáni bydleli v paláci jako "královští hosté", takže ať jsem chtěl nebo ne, musel jsem bojovat na dvou frontách.

Z královny Bolehlavy mě zatím hlava nebolela, ta byla spíš jako časovaná bomba. Díky jasnému příkazu "klidit se jí z cesty" jsem se jí nemusel příliš zabývat. Dokonce i generál Badaxe připustil, že i kdyby se mě pokusila zabít, nebylo by to dřív než po svatbě, až by se stala Královnou possiltskou. Jak se ale svatební den blížil, stále více mi bylo jasné, že se s ní budu muset vypořádat.

Z koho mě hlava bolela, to byli mafiáni. Zatím jsem se jich zbavil tím, že jsem jim řekl, že dvorní čaroděj nyní v paláci není, ale že jsem pro něj dal poslat, a jako doklad dobré vůle jsem jim nabídl pohostinství paláce. Moc toho nevypili a nikdy mě neobtěžovali s otázkami o "Skeevově" návratu. Nepochyboval jsem však, že se po nějaké době jejich trpělivost vyčerpá a že začnou dvorního čaroděje hledat sami. A měl jsem dojem, že ta "nějaká doba" nastane velmi brzy.

Protože jsem potřeboval všechnu pomoc, kterou jsem mohl sehnat, nechal jsem Badaxe poslat jednoho z jeho mužů pro Jula Velkého. Bez těžkostí jsme ho propašovali do paláce a všichni tři jsme usedli k válečné poradě. Podle Badaxovy rady jsem okamžitě zrušil svou proměnu a zasvětil našeho hosta do situace.

"Je mi to líto," řekl pak Julus, "ale nevidím, jak bych ti mohl pomoct, chápeš?"

Nádhera! Tak to jsou ty odborné vojenské rady Jula Velkého.

"Rád bych pomohl," prohlásil. "Spoustu jsi toho pro mě a mé hochy udělal. Ale já pro Mafii pracoval, víš? A vím, co jsou zač. Jakmile se na tebe pověsí, tak už nedají pokoj. Snažil jsem se ti to říct už dřív."

"Já v tom problém nevidím," zahřměl generál Badaxe. "Jsou jenom tři a toho jejich mluvčího ani za bojovníka počítat nemusíme. Stačilo by málo, aby bylo jistý, že už nic nikomu neřeknou... nikdy."

Velký Julus zavrtěl hlavou.

"Jsi správnej chlap, Hugo, ale nevíš, s čím máš co do činění. Kdyby ta sledovací mafiánská parta zmizela, tak bude Kmotrům jasné, že jsou u pramene a spustí to. Oddělat jim pár chlapíků, to Mafii nezastaví... dokonce ani nezdrží. Jestli

něco, tak to všechno jenom urychlí!"

Než mohl Badaxe zareagovat, zasáhl jsem do toho několika otázkami.

"Počkej chvilku, Velký Jule. Když jsme se poznali, tak jsi velel největší armádě, kterou kdy svět spatřil. Je to tak?"

"Správně," přikývl. "A než jsme tě potkali, tak jsme si vedli docela dobře."

"...A my jsme vás nezastavili vojenskou silou. Dali jsme vám jenom šanci, abyste mohli zmizet jako vojáci a usadiť se jako občané Possilta. Ty se svými chlapci jsi nikdy nebyl v boji poražen."

"Byli jsme nejlepší," potvrdil Julus Velký pyšně. "Kdokoliv se s námi utkal, odtáhl s nepořízenou a zajatce jsme neměli, chápeš?"

"Tak proč se tak té Mafie obáváte? Když by se o něco pokusili, tak by přece stačilo, kdybyste vytáhli společně, tvoji chlapci a armáda generála Badaxe, a dali jim pár lekcí v manévrování, ne?"

Ex-velitel si těžce povzdechl.

"Takhle to nejde," řekl. "Kdyby sem napochodovali jako armáda, tak jasně, že bysme je zmákli. To oni ale neudělají. Budou sem posílat za sebou vždycky naráz pár svalovců. A všichni se budou chovat tak způsobně jako ty, takže nebudeš mít šanci, abys je za něco zavřel.

A když jich tady bude dost, tak začnou tlačit na lidi. Pěkně pomaloučku, ale ošklivě. Když by si ti někdo stěžoval, tak se mu může stát, že se probudí mrtvej a s ním i celá jeho rodina. A tak se hezky brzo budou všichni tví občané bát víc Mafie než tebe. Žádný stížnosti, žádná slyšení u dvora. A až k tomuhle dojde, tak už nebudeš mít žádný království. Všechno povede Mafie, zatímco ty budeš třít bídu. S armádou na takovejhle nájezd nestačíš. Na něj nestačíš vůbec!"

Seděli jsme v nepříjemném tichu, vyhýbali se pohledy a snažili se z mozků vyždímat nějaké řešení.

"Něčemu ale nerozumím," prohlásil po chvíli Badaxe. "Jestli je ten systém, který jsi popsal, tak účinný, tak na co vůbec potřebovali mít armádu?"

"Neříká se mi to lehce," zašklebil se Velký Julus, "ale my jsme byli experiment. Několik z mafiánskejch účetnickejch inkoustů si vzalo do hlavy, že i když je armáda dražší, tak ušetřenej čas, kterej se získá rychlejším ovládnutím, větší výdaje vynahradí. Abych pravdu řekl, myslím si, že ten jejich experiment krachnul."

To mi v hlavě rozsvítilo.

"Tím chceš říct, že ta vaše armáda nebyla nic platná?"

"Do určitý doby jo. Pak jsme byli ale moc velký. Vydržovat armádu v poli stálo moc a ke konci stálo víc živit jeden tejden mý hochy, než co jsme získali z dobytýho království. Řekl bych, že se nás chystali pustit k vodě... a proto jim taky trvalo tak dlouho, než se vydali hledat svou armádu."

Okamžitě jsem zavrtěl hlavou.

"To poslední mi uniklo, Velký Jule. Proč nepospíchali s tím hledáním?"

"Kvůli penězům," prohlásil jistě. "Víš, nic nepřiměje Kmotry zbystřit a rozpohybovat tak, jako těžký prachy. Jakmile jsou v něčem prachy, tak nemají konkurenci."

"To mi připomíná Grimbla," zabručel Badaxe. "Copak ještě nikdo nic pro vyrovnání starých účtů neudělal?"

"Buď zticha, generále," nařídil jsem a naklonil se kupředu. "Pokračuj, Velký Jule. V čem jsou tady ty peníze?"

"No, jak to vidím já, tak Mafie už na mé armádě prodělala dost. Podle mě rozhodně nebudou chtít dál zlato vyhazovat. Chci tím říct, že proč by měli vyhazovat peníze na hledání armády, když by v případě, že jí najdou, jenom o další peníze přišli?"

"Ale už jsou tady."

"Správně. Zanedlouho bude Possiltum pěkně bohaté. Řekl bych, že Kmotři přišli na způsob, jak najednou vyrovnat staré účty a zároveň přijít k nějakýmu zisku."

"Svatba!" řekl jsem. "Mohlo mě to napadnout. To znamená, že odvoláním svatby můžu vyřešit dvě věci naráz - královnu Bolehlavu i Mafii!"

Badaxe se na mě zakabonil.

"Myslel jsem, že tohle jsme už probrali. Copak jsi zapomněl na Grimbla a občany Possilta?"

Bez přemýšlení jsem pořádně bouchl do stolu.

"Nemoh' bys na chvíli na Grimbla a possiltské občany zapomenout? Jsem v průšvihu a už mě to nebaví, a přitom každý způsob, jak se z něj dostat, zatím vybouchl!"

Podle výrazu mých rádců mi došlo, že jsem nejspíš mluvil hlasitěji, než jsem chtěl. Se značným úsilím jsem ovládl svůj hlas i náladu.

"Podívej, generále... Hugo," řekl jsem obezřetně. "Ty jsi na rozkazy zvyklý, ale pro mě je to něco jiného. Já jsem totiž čaroděj, víš? Promiň mi, jestli jsem ztropil trošku povyku, ale snažím se najít řešení problému, který mi tvůj... chci říci, náš král hodil na krk. Jasný?"

Odměřeně přikývl, ale moc klidně nevypadal.

"Ta tvoje poznámka má smysl," pokračoval jsem, "ale pominula pár věcí. Za prvé, Grimble tady není. Až, a jestli, se vrátí, bude mít s sebou krále a přítel Rodrik za nás ten problém vyřeší... alespoň ten s královnou. A ohledně possiltských občanů... mezi námi, to jsem spíš ochoten čelit jejich protestům, než se vypořádat s královnou Bolehlavou. Když uvážíte nespokojenost našich lidí s tím, že to zůstane tak, jak to je, s tím, že tady budou mít královnu a natrvalo usazenou Mafii, tak jaký výsledek asi dostanete? Uvážíme-li prospěch království, samozřejmě!"

Generál se zamyslel a pak ztěžka vzdychl.

"No, nikdy jsem pro tu svatbu vlastně moc nebyl," připustil.

"Tak moment, hoši," řekl Julus Velký a pozvedl varovně ruku. "To není tak jednoduchý. Ty peníze možná jejich pátrání trošku zpomalí, ale když už je Mafie tady, tak tu bude chtít pár věcí vyřešit."

"A jakých?" zeptal jsem se a už předem se odpovědi obával.

"Tak za prvé to jsem já a mí chlapci. Z Mafie se prostě jen tak neodchází, víš? Platí tě ohromně, ale odejít od nich do důchodu, to smrdí."

"Myslel jsem, žes říkal, že už o svou armádu nestojí," zabručel Badaxe.

"Možná, že ne o armádu, ale lidi můžou potřebovat. Pak by nás rozdělili a rozptýlili na různá místa v organizaci."

"Byl bys ochotný pro ně znovu pracovat?"

Julus Velký si v zamyšlení nad generálovou otázkou mnul bradu.

"Musel bych si o tom promluvit s chlapci." pronesl. "Jak už jsem řekl, tohle království se k nám zachovalo moc hezky. Strašně nerad bych viděl, že by se mu mělo něco přihodit jen kvůli tomu. že jsme tady... obzvláště, když bychom pro ně stejně už brzy nepracovali."

"Ne," řekl jsem rázně.

"Ale..."

"Řekl jsem "Ne!" Ty máš s Possiltem smlouvu, Jule. A co je důležitější, maš smlouvu se mnou. Nenecháme vás vrátit se k Mafii, dokud se nepokusíme udělat všechno pro to, abychom vás ubránili."

"A jak je chceš před Mafií ubránit?" zeptal se Badaxe sarkasticky.

"To nevím. Dělám na tom. Možná, že bychom je mohli podplatit. Nabídnout jim královnu Bolehlavu jako výkupné nebo něco takového."

"Mistře čaroději!"

"Dobrá, dobrá. Řekl jsem snad, že na tom dělám, nebo ne? A co dalšího, Velký Jule? Říkal jsi, že je tu pár věcí, které budou chtít kromě peněz."

"Tebe," vybafl. "Mafie nedá pokoj, dokud nedostane Velkého Skeeva, Dvorního čaroděje Království possiltského."

"Mě?" zeptal jsem se stísněně.

"Mafie se nedostala na špičku tím, že by podceňovala konkurenci. Tobě se povedlo udělat několikrát pořádný rozruch tím, cos dokázal. A největší podle nich byl ten, při kterým jim zmizela celá armáda. Oni ví, že si dobrej. Tak dobrej, že pro ně znamenáš hrozbu. Budou tě chtít zneškodnit. Odhadoval bych, že se tě pokusí najmout, a jestliže to selže, tak se pokusí nějak nenásilně dohodnout."

"A jestliže i to selže...?" zeptal se Badaxe jako ozvěna mých úvah.

Julus Velký pokrčil rameny.

"Když i to selže, tak udělají všechno pro to, aby tě zabili."

Kapitola devátá

"Nechápu, jak může být někdo nervózní, když má předstoupit před krále."

- K. v botách

"Ale proč musím jít já taky?" protestoval Badaxe, když rázoval po mém boku ke královniným komnatám.

"Říkej tomu morální podpora," zavrčel jsem. "A kromě toho chci svědka, že jsem do komnat královny vešel... a zase vyšel, pokud mi rozumíš."

"Ale když to vyřeší jen jeden z našich problémů..."

"... tak bychom před sebou měli o jeden problém míň. Psst! Už jsme tady."

Byl jsem zpátky v Rodrikově podobě. To spolu s generálovou přítomností stačilo, aby čestná stráž před královninými komnatami ztuhla v pozoru, když jsme k nim dorazili. Ignoroval jsem je a zabušil na dveře. Na chvilinku mi napadlo, že to není dlouho, kdy jsem si myslel, že největším problémem královského stavu je čelit nudě!

"Pro všechno na světě!" zazněl za dveřmi pronikavý hlas. "Copak vy stráže nedokážete aspoň něco udělat dobře? Říkala jsem, že nechci být rušena!"

Jeden ze strážných zoufale obrátil oči v sloup. Věnoval jsem mu chápavý úsměv a mrkl na Badaxe.

"Král possiltský Rodrik Pátý žádá o přijetí královnou Bolehlavou!" zahřměl.

"Ale to je přeci v pořádku," přišla odpověď. "Co takhle hned zítra ráno?"

"Ihned," pravil jsem.

Neřekl jsem to moc nahlas, ale slyšet to být muselo. Během okamžiku se dveře rozletěly a ukázaly královnu Bolehlavu... a to doslova. Její oblečení popsat nemohu, protože na sobě žádné neměla. Ani nitku!

"Rodíku!" zašveholila, ani za mák se nestarajíc o stráže a Badaxe, kteří civěli na její nahotu.

"Pojď dál. Co tady propána děláš?"

"Počkej tady na mě," nařídil jsem Badaxovi, jak nejpřísněji jsem uměl.

"Zaj... zajisté, Vaše Veličenstvo!" odpověděl a snažil se rychle od královny odvrátit oči.

Vstoupil jsem do královnina doupěte.

"Tak copak pro mě máš?" Zavřela dveře a opřela se o ně zády. Tím mě dostala, i když měla ruce za zády.

"Prosím?"

"No chtěl jsi přece přijetí," vysvětlovala, "tak ho máš. O co jde?"

Začínal jsem v téhle situaci cítit, že je tu ještě jedna velmi rozptylující a rozpaky budící otázka.

"Já... no... víš... nemohla by sis něco na sebe vzít? Tvoje oblečení, vlastně neoblečení mě opravdu rozptyluje."

"Ach. Tak dobrá. Když tady je tak strašný horko."

Přeplula komnatu a vrátila se zabalená, samozřejmě, že ne úplně, do něčeho hodně tenkého.

"Hned po svatbě," prohlásila, "chci tohle okno zvětšit nebo ještě líp celou zeď vybourat. Prostě něco, aby to tu trochu větralo."

Klesla do židle, dala si nohy pod sebe a usadila se na nich. Trošku se mi ulevilo, ale ne moc.

"No... proto jsem vlastně tady, abych si o tom s tebou promluvil."

"O oknu?" zachmuřila se.

"Ne. O svatbě."

Na to se zachmuřila ještě víc.

"Myslela jsem, že bylo dohodnuto, že všechno okolo svatby zařizuju já. No ale jestli máš nějaký zvláštní přání, tak snad ještě není příliš pozdě, aby..."

"Ne, ne, jde o něco jiného," skočil jsem jí honem do řeči. "Je mi jasné, že k tomuhle sňatku tě přiměly vysoké ceny, které na vás Possiltum požaduje za potraviny. Protože si nepřeji, abys pod takovým nátlakem vstupovala do manželství, rozhodl jsem se, že snížíme ceny na polovinu, takže naše svatba už nebude nutná."

"Ach, Rodíku, nebuď hlupák. Kvůli tomuhle si tě přeci neberu!"

Bylo jasné, že ji moje nabídka spíše pobavila, než aby ji vyvedla z míry.

"Ne?"

"Jasně že ne. Bezvýchodno je tak bohatý, že bysme si mohli koupit celou vaší úrodu za dvojnásobnou cenu a ani bysme to v pokladnici nepoznali."

Srdce mi pokleslo.

"Tak proč se tedy vlastně chceš vdávat? Copak to nebylo z politických důvodů?"

Královna po mně šlehla bleskovým úsměvem.

"Samozřejmě, jsou tu politický důvody. Oba máme přece království, ne? Určitě jsi báječnej kluk, ale já můžu mít všechny báječný kluky, který si zamanu, a brát si je nemusím. Berou se království, aby dělaly pakty, ne lidé."

Z toho mi zableskla jiskřička naděje. Se vší vehemencí jsem se na ni vrhl.

"....Což nás přivádí k důvodu, proč bychom měli svatbu odvolat," pravil jsem důležitě.

Královnin úsměv zmizel.

"A to je?" řekla ostře.

Než jsem odpověděl, zrušil jsem proměňovací kouzlo.

"Protože já nemám království. Jsem jenom člověk."

"Aha, tohle," pokrčila královna rameny. "To není problém. To vím celou dobu."

"Cože?" polkl jsem.

"Jasně. Byl jsi v rozpacích... dvakrát. Poprvé když jsem přijela do paláce a podruhý zrovna teď, když jsem nahá otevřela dveře. A Veličenstvo nikdy není v rozpacích. Má to totiž v krvi.

Celou dobu vím, že nejsi Rodrik. Tipuju, že jsi Velký Skeeve, dvorní čaroděj. Je to tak? Ten, co umí měnícím kouzlem měnit tvary a podoby?"

"No, je to proměňovací, ne měnící kouzlo, ale až na tohle je to jinak správně."

Po zkušenosti s Badaxem a nyní s královnou Bolehlavou jsem byl docela zvědavý, jestli někoho mé proměňovací kouzlo opravdu oklamalo.

Královna vstala a začala přecházet po komnatě. Začala povídat a vůbec jí nevadilo, že se při každém kroku víc a víc odhaluje.

"To, že nejsi král, na věci vůbec nic nemění. Naopak, spíš jí to prospívá. Pokud zůstaneš proměněný, abys oklamal chátru, tak svatbou uděláme namísto jednoho pakty dva."

"Dva pakty," zopakoval jsem dutě.

"Ano. Jako "král" Possilta budeš kontrolovat zem a lidi. To je první pakt, o kterej mi jde.

Bezvýchodno není samo dost velký, aby mohlo vést výbojný války, ale když spojíme síly obou království, tak nás nikdo nezastaví. S tvou armádou a mým kapitálem můžu dorazit, kam chci.

A to je hezky daleko, to ti říkám. Nic tak nepodpoří chuť poznávat nová a neobvyklá místa, jako když vyrůstáš v údolí, kde jediným výhledem je druhá strana údolí."

"Většina lidí se spokojí s turistikou," namítl jsem. "Když se chceš do nějaké země podívat, tak ji ještě proto nemusíš dobýt."

"Mazanej," ušklíbla se Bolehlava. "Naivní, ale mazanej. Řekněme prostě, že já nejsem většina lidí, a necháme to bejt. Jasný? Druhý pakt, to jsi ty a tvoje magie. To je prémie, kterou jsem nečekala. Určitě mi ale bude stačit den, dva, abych vymyslela, jak to nejlíp využít."

V tu chvíli jsem si vzpomněl, jak mě vyděsila Marfa. Teď jsem viděl, že to bylo jenom takové lehké pošimrání nervů. Teprve teď, když jsem mluvil s královnou Bolehlavou, jsem poznal, co je to strach! To nebyla jen tak nějaká vražednice, jak si myslel Badaxe. To byla učiněná zkáza, která čeká jenom na to, až bude vypuštěná do světa. Jedinou překážkou mezi ní a podmínkami potřebnými k uskutečnění jejích snů jsem byl já. Já a možná...

"A co král Rodrik?" vybafl jsem. "Jestliže se objeví, tak bude přece platit původní plán."

"To chceš říct, že je ještě naživu?" zvolala s údivem a tázavě se na mě podívala. "To jsem tě přecenila, Skeeve. Jestli je naživu, tak to by moh dělat potíže. No, nevadí. Nařídím svejm lidem, aby ho zabili, jakmile by se před svatbou objevil. Po svatbě už bude snadné prohlásit ho za podvodníka a nechat ho veřejně popravit."

Nádhera! Díky mé upovídanosti padne Marfa do pasti, jakmile se pokusí dopravit krále zpátky do paláce. Jakmile ho muži královny Bolehlavy uvidí, tak...

"Počkej!" zvolal jsem. "Když tady budu chodit a vypadat jako král, tak co zabrání, aby mě tvoji lidi omylem neoddělali?"

"Hmm. Dobře, že jsi na to pomyslel. Mám to! Uděláme to takhle."

Ponořila se do truhlice se šaty a vytáhla dlouhou červenou stuhu.

"Tohle nos, aby to bylo vidět, kamkoliv půjdeš ze svých komnat," nařídila mi a vrazila mi ji do ruky. "Řeknu jim, že jsi ten, koho si chci vzít, a ne jejich terč."

Stál jsem tam se stuhou v ruce.

"Nezapomněla na něco Vaše Výsost při tom všem plánování?"

"A na co?" zamračila se.

"Na to, jestli si tě vůbec chci vzít."

"Jasně že chceš," usmála se. "Patří ti už possiltský trůn. A když si mě vezmeš, tak nejen že budeš moci do mé pokladnice, ale hlavně tě to zbaví dalšího tvýho problému."

"Mého dalšího problému?"

"No přece Mafie, ty hlupáku. Jen si vzpomeň, cestovala jsem s jejich posly. S mými penězi je můžeš podplatit. Když je suma dost velká, tak jsou ochotni na všechno zapomenout. Takže není lepší stát se mým manželem, než po celý zbytek života prchat před jejich a mojí pomstou?"

Na to jsem měl odpověď ihned po ruce, ale záblesk rozumu mě přiměl nechat si ji pro sebe.

Raději jsem se rozloučil a poroučel.

"Podle tvého výrazu bych odhadoval, že setkání s královnou zrovna bouřlivý úspěch nemělo," řekl suše Badaxe.

"Ušetři mě toho "vždyť jsem to říkal", generále," ušklíbl jsem se. "Máme spoustu práce."

Rychle jsem se rozhlédl po chodbě a o ostří jeho sekery jsem stuhu rozpůlil.

"Porozhlídni se po Marfě a královi," nařídil jsem mu. "Až je najdeš, tak zařiď, aby král nosil tohle. Značně mu to usnadní pohyb po paláci."

"A kam jdeš teď?"

Odhodlaně jsem se usmál.

"Za mafiány. Královna Bolehlava mi laskavě prozradila, jak se s nimi vypořádat."

Kapitola desátá

"Když dojde k vyjednávání, přijde převaha v palebné síle vhod."

- G. Patton

Mafiáni obývali jeden z odlehlejších koutů paláce. Teoreticky je to mělo držet stranou dění, než s Badaxem vymyslíme, jak na ně. V praxi to znamenalo, že teď, když jsem na ně byl připravený, jsem k nim musel vážit strašně dlouhou cestu.

Když jsem k jejich dveřím dorazil, byl jsem tak udýchaný, že jsem pochyboval, zda se dokážu ohlásit. Za to jsem dostal cestou na mafiány pořádný vztek. Kdo si vlastně myslí, že jsou?

Vpadnout sem a takhle mi zkomplikovat život. A kromě toho jsem dostal pořádně zabrat, jak jsem se snažil něco vymyslet na královnu Bolehlavu. Takže mafiáni se stali jediným terčem, na kterém jsem si mohl svoje zklamání vybít.

Na tohle jsem myslel, když jsem se pořádně nadýchl a zabušil na dveře.

Se svým ohlášením jsem si nemusel dělat starosti. Než jsem stihl zabušit potřetí, dveře se pootevřely. Už jsem nestihl ruku zabrzdit, ale dveře se pod úderem ani nepohnuly.

"Hej, Shiz-ungu! To je král!"

"No tak ho pozvi dál, ty idiote!"

Dveře se otevřely a ukázaly tak jednoho z mohutných Shiz-ungových osobních strážců a úzkou mezeru, která mi dovolila se kolem něj protáhnout dovnitř.

Račte dál, Vaše Veličenstvo, račte dál," pospíchal mi v ústrety vyslanec Mafie. "Něco k pití?... Hlupáku! Přines královí něco k pití!" To poslední platilo druhému mohutnému svalovci, který se ztěžka zvedl z postele, na které byl rozvalený. Se sebevědomou důstojností zvedl jednou rukou postel za pelest. Položil ji zpátky, nazvedl matraci a vytáhl malou plochou láhev.

Blesklo mi hlavou, jestli tohle je ten mafiánský zvyk, kterému Julus Velký říkal "chodit k metresám". Mě přitom ale vždycky napadla jiná představa... a byly v tom ženy.

Shiz-ung vzal od strážce láhev, otevřel ji a nabídl mi ji. Po celou dobu mu nezmizel úsměv z tváře.

"Pokud se nemýlím, tak návštěva Vašeho Veličenstva značí nějaké noviny týkající se vašeho čaroděje? Možná snad i půjde odhadnout, kdy bude zpátky?" Vzal jsem si láhev, a než jsem odpověděl, zjistil jsem koutkem oka, kde jsou oba strážci.

Jeden se opíral o dveře a druhý postával u postele.

"Vlastně mám ještě něco lepšího. Velký Skeeve..." Zavřel jsem oči a zrušil proměňovací kouzlo.

"... je zde." Strážci vytřeštěně sledovali moji proměnu, zatímco se Shiz-ungem to ani nehnulo. Jen přimhouřil oči a úsměv mu ztuhl.

"Chápu. Tím to bude jednodušší. Chlapci, nabídněte tady Velkému Skeevovi židli. Musíme spolu probrat nějaký obchod." Jeho tón nebyl vůbec příjemný, stejně jako úsměvy strážců, kteří se pohnuli ke mně.

Pamatujete se, jak mě Rupert snadno zaskočil? Jednak mě překvapil a navíc měl v magii náskok tří set let. Jenže mě strážci nepřekvapili. Vlastně jsem něco takového čekal a zrovna pro takovou příležitost jsem si střádal Sílu.

Teatrálním mávnutím ruky a hlavně soustředěním mentální energie jsem ty dva zvedl a ve vzduchu je otočil hlavou dolů. No, nemám nic proti tomu přisvojit si nové nápady, jak využít levitaci... dokonce ani od Ruperta ne. Stejně rád mám ale trošku původnosti, takže místo toho, abych jim třeskl hlavami o zem, bouchnul jsem s nimi o strop a nechal je tam trčet.

"Ne, díky," řekl jsem nedbale, jak nejlépe jsem dokázal. "Raději postojím." Shiz-ung se podíval na své bezmocné gorily, pak se zachmuřeně podíval na mě.

"Nejspíš to nebude tak jednoduchě, jak jsem si myslel," připustil. "Poslyš, ty máš jednorožce, co?"

"Jo, mám," odpověděl jsem, překvapen tou náhlou změnou tématu.

"Nemyslím si, že by tě zrovna vyděsilo, kdyby ses ráno probudil a našel ho vedle sebe v posteli... ne celého, ale třeba jeho hlavu. Co ty na to?"

"Vyděsilo? Ne, to zrovna ne. Vlastně vím určitě, že by mě to pořádně naštvalo, takže bych si přestal hrát a začal se pořádně mstít." Mafián ztěžka vzdychl.

"Tak to bychom měli. Když se nemůžeme dohodnout a nejde to po dobrém, tak to bude muset jít po zlém. Pusť ty chlapce dolů. Zítra vyrazíme zpátky." Teď přišla řada na mě, abych se usmál.

"Ne tak rychle. Kdo říkal, že se nechci dohodnout?" Poprvé od chvíle, kdy jsme se potkali, ztratil Shiz-ung svůj klid.

"Ale... myslel jsem... jestliže..."

"Nepředbíhej, Shiz-ungu. To je pro obchodníky špatná vlastnost. Já jenom nemám rád, když jsem do něčeho nucený, to je všechno. Myslím, že platí to, co jsi řekl. Že spolu musíme probrat nějaký obchod." Mafián nervózně mrkl ke stropu.

"Ehmm... nemohl bys nejdřív pustit chlapce dolů? Trošku mě to znervózňuje."

"Jistě." Zavřel jsem oči a kouzlo zrušil. Samozřejmě, že u levitace jsem je nemusel zavírat jako u proměňovacího kouzla, ale vůbec jsem nestál o to, vidět výsledek.

Místnost se otřásla, jak to dvakrát zadunělo. Podle zvuku bylo jasné, že postel je vhodná už jenom na podpal.

Opatrně jsem otevřel oči.

Jeden strážce byl v bezvědomí. Druhý se se sténáním převaloval po podlaze.

"Už jsou dole," oznámil jsem zbytečně.

Shiz-ung si mě nevšímal.

"Velký tupý gorily! Počkejte, až se Kmotři dozví, jak pracovaly vaše svaly proti magii!" Domluvil a kopl do sténajícího strážce.

"Sténej potichu! Mistr Skeeve a já si musíme o něčem promluvit." Protože jsem už jednu zkušenost, jak si znepřátelit ozbrojenou složku velké organizace, měl, rozhodně jsem nebyl nijak žhavý přidat k rostoucímu seznamu nepřátel celou další bandu darebáků.

"Nic ve zlém," zavolal jsem na strážce, který byl při vědomí. "Tady máš. Napij se!" Přilevitoval jsem k němu láhev. Chopil se jí se slabým zasténáním, které jsem si přeložil jako "díky".

"Říkal jsi něco o dohodě?" řekl Shiz-ung, když se otočil zpátky ke mně.

"Správně. Jestli to odhaduju správně, tak Mafii jde o tři věci: chce zpátky armádu Jula Velkého, mě chce buď mrtvého, anebo abych pro ni pracoval, a pořádný díl z nových peněz, které po svatbě potečou do Possilta." Mafián naklonil hlavu na stranu.

"Já sám bych to tak neomaleně neřekl, ale v podstatě jsi přání mých zákazníků shrnul výstižně. Skláním se před tvou výstižnou stručností."

"Ono to jde shrnout ještě jinak. Od Velkého Jula a jeho chlapců ruce pryč. Je pod mojí ochranou. To samé platí pro Possiltum. To je moje území. Takže se sem nepleťte, nebo zaplatíte víc, než byste chtěli. A co se týče mých služeb, rozhodně netoužím stát se zaměstnancem Mafie. Uvažoval bych o tom jako o jednorázové práci za zvláštní cenu, ale žádné zaměstnání na plný úvazek. To nepřichází v úvahu." Mafián byl už zpátky ve své kůži, s kamennou a bezvýraznou tváří.

"To nezní zrovna jako dohoda."

"Opravdu ne?" Znovu jsem si to v hlavě probral.

"Ach! Promiň. Zapomněl jsem ti nabídnout ještě jednu důležitou věc. Neočekávám, že by vaši zaměstnanci jen tak všeho nechali. Proto mám na mysli takovou malou výměnu: armádu i království za příležitost využívat celý svět." Shiz-ung povytáhl obočí.

"Ty nám dáš celý svět? Prostě jen tak? Mistře čaroději, řekl bych, že nehraješ s odkrytými kartami."

"Neřekl jsem, že vám dám svět. Řekl jsem, že vám dám k němu přístup. Kvalitní nové území plné obchodníků a lidí, jen ho využít. Jedno z nejbohatších ve vesmíru." Mafián se zamračil.

"Jiný svět? A já ti mám věřit, že je bohatý a že nám do něj poskytneš přístup?"

"Bylo by to hezké, ale ani v těch nejnaivnějších představách bych neočekával, že koupíš zajíce v pytli. Proto jsem připravený vzít tě do toho světa na krátký výlet, abys to mohl sám posoudit."

"Počkej chvíli," zarazil mě zvednutou rukou Shiz-ung. "Tohle už přesahuje moje kompetence. I když bych se tam rád podíval, tak dohodu uzavřít nemůžu. Rozhodnout musí jeden z Kmotrů, kterého k tomu tady potřebuju." To bylo ještě lepší, než jsem doufal. Než se mu sem podaří nějakého mafiánského šéfa dostat, mohl bych se vypořádat s některým ze svých dalších problémů.

"Fajn. Běž a přivez ho. Nabídka platí, dokud se nevrátíte." Mafián se usmál tím svým prohnaným úsměvem.

"Není na co čekat," řekl. "Při naléhavých případech jako je tenhle můžu svého bezprostředního nadřízeného zavolat ihned." Než jsem se zmohl na odpověď, odklopil něco na přezce opasku a začal to třít. Přitom pořád něco mumlal.

Najednou se zablesklo a v komnatě se objevil starý vousatý muž. Rozhlédl se kolem sebe.

Když spatřil dva strážce válející se na zemi, chytil se v přehnaném zděšení oběma rukama za hlavu.

"Propánaboha!" zahvízdal tak ochraptělým hlasem, že jsem mu jen stěží rozuměl.

"Shiz-ungu, ty bídáku. Když tu byly potíže, tak jsi mě měl zavolat dřív. Ach, ti ubožáci, ubozí hoši." Když se Shiz-ung ke mně otočil, byla jeho tvář opět bez výrazu.

Skeeve, dvorní čaroději Království possiltského, dovol, abych ti představil Ctihodného Kmotra dona Bruceho."

Kapitola jedenáctá

"Tak víte co? Já vám tu smlouvu trošku ulehčím..."

- Belzebub

"Ach! To je prostě báječné! Kdo by si to byl pomyslel... tak jinou dimenzi říkáš?"

"Zcela správně," řekl jsem nedbale. "Jmenuje se Pakla."

S donem Brucem jsem naprosto souhlasil. Bazar na Pakle, to je opravdu něco. Pokaždé, když jsem tam byl, tak mě to znovu ohromilo. Neuvěřitelná spousta stanů a stánků se táhla každým směrem, kam až jen oči dohlédly. Byly k nacpání plné magických pomůcek a bytostí, které by si ani člověk nedokázal představit. Byla to hlavní obchodní křižovatka všech dimenzí. Tady se za peníze dalo sehnat všechno.

Tentokrát jsem výpravu vedl já. I když jsem tolik chtěl zevlovat a všechno si prohlížet, mnohem důležitější bylo, abych se nenechal unést a nezačal si tam užívat... a to by šlo mnoha způsoby.

Vpředu šel don Bruce. Oči měl dokořán jako chlapec z venkova, který je poprvé ve městě.

Shiz-ung, já a oba osobní strážci jsme se prodírali za ním. Ti vypadali na to, že se daleko více snaží držet těsně u mě, místo aby chránili své nadřízené. Zřejmě měli s magií jen nějaké špatné zkušenosti.

"Ty lidi tady vypadaj ňák divně," zamumlal jeden z nich. "Ouplný cizinci."

"To taky jsou cizinci... nebo spíš vy jste cizinci," řekl jsem. "Tady jste na jejich hřišti, a k tomu hezky daleko od domova. Tohle jsou Dablové."

"Ďáblové?" zareagoval a začal se divoce rozhlížet. "To mi chceš říct, že kolem dokola nás sou samý ďáblové?"

Uspokojilo mě vidět, že mafiánské gorily vyděsilo něco, na co jsem si já už dávno zvykl. Pak mě ale napadlo, že kdyby byli vyděšení příliš, mohlo by to zhatit dohodu, kterou jsem se tu snažil uzavřít.

"Ty, hele... jak se vlastně jmenuješ?"

"Kvido," svěřil mi chlapík, "a tohle je můj bratranec Frigo."

"Tak se dobře podívej, Kvido. Nenech se těmi kašpary oklamat. Jen se na ně podívej. Jsou to kramáři jako všude jinde. To, že vypadají divně, ještě neznamená, že se nebojí jako každý jiný."

"Snad máš pravdu. Jo, hele, díky za to napití tam v paláci."

"To nestojí za řeč," mávl jsem rukou. "To bylo to nejmenší, co jsem mohl udělat, když jsem s vámi bacil o strop. Mimochodem, neber to osobně. Nechtěl jsem vás ponížit, chtěl jsem jenom sebe vyvýšit... jestli chápeš ten rozdíl."

Kvidovi se zavlnilo obočí.

"Já... asi jo. Jo! To chápu. Ale že to zabralo. Vopravdu ses ukázal. Nestál bych o to se s tebou utkat, a ani tady Frigo ne. No, když bysme ti mohli někdy prokázat službičku... víš někoho za tebe trošku zmáčknout... stačí říct."

"Hej, co je tohle?"

Podíval jsem se, kam don Bruce ukazoval.

Byl to stánek nacpaný krátkými pomalovanými hůlkami, které se všechny vznášely ve vzduchu.

"Řekl bych, že tu prodává kouzelné hůlky," odhadl jsem.

"Jé! Já jednu chci. Ne abyste šli někam beze mě."

Strážci na moment zaváhali a pak dona následovali. Ten už začal smlouvat s prodavačem, který na něj užasle zíral.

"To se vždycky obléká takhle?" zeptal jsem se Shiz-unga. "Myslím celý v jasně červeném?"

Mafián pozvedl obočí a pohlédl na mě.

"To se vždycky oblékáš celý do zeleného, když cestuješ do jiných dimenzí?"

Já jsem se totiž, než jsem s touhle partou vyrazil na Paklu, čistě pro jistotu, trošku proměnil.

Napadlo mě, že kdyby moje jednání dopadlo úspěšně, nebylo by nejmoudřejší, abych byl na Bazaru znám jako ten, co sem přivedl organizovaný zločin.

Naneštěstí mě to napadlo těsně před odjezdem, takže jsem na výběr podoby, za koho se proměním, neměl moc času. Z mých přátel nepřipadal nikdo v úvahu, ani Marfa, Quigley nebo Garkin. Nakonec jsem si v chvatu vybral Ruperta. Byla to osoba, které jsem byl trochu něco dlužen. Takže nyní jsem se po Bazaru promenoval v zelených šupinách jako Pervers... promiňte, jako Pervekt.

"Mám pro to svoje důvody," odvětil jsem povýšeně.

"No, a don Bruce taky," ušklíbl se Shiz-ung. "Kdyby ti to nevadilo, rád bych se tě zeptal na pár věcí o tomhle místě. Když bychom se tu pokusili usadit, nebudou potíže s jazykem?

Nerozumím ničemu, co tihle pošuci povídají."

"Tak se dívej," poradil jsem mu.

Don Bruce a Dabel zuřivě smlouvali. Očividně neměli s dorozuměním žádné potíže, i když se nemohli dohodnout.

"Žádný Dabel, který za něco stojí, si nenechá takovou maličkostí, jako je řeč, zkazit kšeft."

"Hej, všichni! Podívejte, co mám!"

Otočili jsme se a spatřili dona Bruceho, jak se k nám tlačí. Pyšně přitom mával malou tyčkou stejné barvy jako jeho oblečení.

"To je kouzelná hůlka!" zvolal. "Dostal jsem ji za písničku."

"Vsadím se, že za písničku a něco zlata," suše poznamenal Shiz-ung. "Co dokáže?"

"Co dokáže?" Don Bruce se zašklebil. "Tak sledujte. S mohutným gestem máchl hůlkou a k zemi se snesl oblak třpytivého prachu.

"To je všechno?" ušklíbl se Shiz-ung.
Don Bruce se nad hůlkou zamračil.
"To je divné. Když to ten chlapík dělal, tak udělal duhu." Ukázal hůlkou na zem a zatřásl s ní... a před nohy se nám do prachu zapíchly tři čepele.
"Opatrně!" varoval ho Shiz-ung a ustoupil do bezpečné vzdálenosti. "Měl byste si raději přečíst návod."
"Žádný návod nepotřebuji," tvrdil don Bruce. "Já jsem Ctihodný Kmotr. Vím, co dělám." Jak mluvil, máchl přitom vzrušeně hůlkou a jednoho strážce jen těsně minul zášleh plamene.
"... To ale může počkat," uzavřel don Bruce a zastrčil si hůlku za opasek. "Musíme probrat ten obchod."
"Ano. Zrovna jsme...," začal Shiz-ung.
"Sklapni! Mluvím tady se Skeevem." Síla skrytá v jeho napomenutí spolu se Shiz-ungovou okamžitou poslušností mě přinutila honem změnit na Kmotra Mafie názor. Ať vypadal divně, nebo ne, muselo se s ním počítat.
"Tak tedy, Mistře Skeeve, jak to tady vypadá s policií?"
"Žádná tady není." Shiz-ung jen pozvedl bočí.
"A jak tu tedy dodržují zákony?" zapomněl se.
"Pokud můžu říct, tak tu nemají ani zákony."
"Co ty na to, Shiz-ungu? zasmál se don Bruce. "Žádná policie, žádné zákony, žádní právníci.
To bys byl v pěkné kaši, kdyby ses tady narodil." Už jsem se chtěl zeptat, co to jsou právníci.
Don Bruce mě ale mé nevědomosti ušetřil, protože se hned ptal dál.
"A co politici?"
"Žádní."
"Odbory?"
"Žádné."
"Bookmakeři?"
"Spousta," připustil jsem. "Tohle je hlavní město hazardu ze všech dimenzí. Pokud ale vím, tak pracujou nezávisle. Žádnou organizaci nemají."
Don Bruce si potěšeně zamnul rukama.
"Slyšíš to, Shiz-ungu? Tak takový je svět, který nám tady Mistr Skeeve dává."
"Nedává nám ho," opravil ho Shiz-ung. "Nabízí nám k němu přístup."
"Správně," řekl jsem honem. "Jak ho využijete, to je na vaší organizaci. Když si ale myslíte, že by to vaši chlapci nezvládli..."
"My to zvládneme. Za takových podmínek to je hračka."
Kvido a Frido si vyměnili nervózní pohled, ale zachovali mlčení a don Bruce pokračoval.
"A jestli tomu dobře rozumím, tak na oplátku za to, že jsi nás sem přivedl, chceš, abychom nechali Jula Velkého a Possiltum na pokoji. Je to tak?"
Do tří umím počítat dobře.
"A mě," dodal jsem. "Žádné "bez toho, co zničil naše vojenské plány se nevracejte". Žádné výhrůžky "dáš se k Mafii, nebo zemřeš." Já pracuji nezávisle a chci, aby to tak zůstalo."
"Jistě, jistě," mával don Bruce rukama. "Když vidíme, jak pracuješ, tak není důvod, proč bychom nemohli kousat z jednoho koláče. Vlastně ti ještě něco dlužíme za to, že jsi naší organizaci otevřel novou oblast."
Tohle mě poněkud zneklidnilo.
"No... víš, já o žádnou slávu nestojím... jak v Mafii, tak mimo ní. Teď nikdo, kromě nás, neví, že v tom mám prsty. A tak to zůstane, dobrá?"
"Pokud to tak chceš," pokrčil don Bruce rameny. "Já jenom řeknu Kmotrům, že jsi pěkně tvrdý na to, abychom se s tebou zaobírali, a tak jsme tě nechali jít. A kdykoliv se setkáme, tak budeme s tvým svolením pokračovat, nebo zmizíme. Dobrá?"
"To je to, co chci."
"Platí?"
"Platí."
Obřadně jsme si potřásli rukama.
"Tak tady máte to, co potřebujete, abyste mohli cestovat z domova sem a zase zpátky."
Z rukávu jsem vytáhl D-hoplák.
"Tohle nastavení je domů. Tohle je sem. Pak stačí zmáčknout tenhle knoflík."
"A co ostatní nastavení?" zeptal se Shiz-ung.
"Ty už jsi zapomněl na tu kouzelnou hůlku?" opáčil jsem. "Bez návodu se můžeš s touhle věcí ztratit. A myslím tím doopravdy ztratit."
"Tak jdeme, hoši," prohlásil don Bruce a nastavoval D-hopláka. "Musíme si pospíšit. Tady je k dobytí celý svět, tak si musíme pospíšit, aby nás někdo nepředběhl. Mistře Skeeve, s tebou je radost obchodovat."
Za vteřinu byli pryč.
To mi mělo zvednout náladu, protože jsem se konečně zbavil jedné řady problémů, které jsem měl. Nezvedlo.
Poslední poznámka dona Bruceho o dobývání světa mi připomněla plány královny Bolehlavy.
Teď, když jsem se zbavil Mafie, musel jsem se pustit do dalších problémů. Jakmile se vrátím do paláce, tak bych měl...
V tu chvíli mě to došlo.
Mafiáni si vzali D-hop1ák a zmizeli. A to byla jediná věc, která mě mohla vrátit zpátky na Tulp! Takže jsem trčel na Bazaru bez možnosti návratu!

Kapitola duanáctá

"Zvládám to za pochodu."

- I. Jones

Ale já nezpanikařil. Proč bych taky měl?

Jistě, byl jsem v pěkné kaši, ale jestli existovalo ze všech dimenzí jediné místo, kde jsem si mohl být jist, že najdu pomoc, tak to bylo tady na Bazaru. Za peníze tady seženete všechno. A před odjezdem z Tulpu jsem si, díky Aahzovu tréninku, nacpal měšec.

Aahz!

Najednou jsem si uvědomil, že jsem si už celé dny na mého starého učitele nevzpomněl.

Krize, která vypukla krátce po jeho odjezdu, zaměstnala mou mysl do takové míry, že na přemítání mi nezbyl čas ani energie. Až na občasné vysvětlováni jeho nepřítomnosti nehrál Aahz v mém současném životě žádnou roli. Zvládl jsem všechno úspěšně i bez něho.

No...

Dobrá. Něco jsem zvládl úspěšně i bez něho. Mafii, například. Samozřejmě, že jeho tréninkem jsem také získal sebedůvěru, když jsem byl v úzkých... v těchto dnech další potřebnou devizu.

"Jen si to přiznej, mladej," řekl jsem napodobuje Aahze, jak nejlépe jsem to uměl. "Svýmu starýmu učiteli toho dlužíš hodně."

Správně. Hodně. Jako třeba aby mu nejlepší žák neudělal ostudu... řekněme zanecháním nedodělané práce.

Takto povzbuzen jsem zhodnotil svou situaci. Za prvé, musím se dostat zpátky na Tulp... anebo se mám po řešení porozhlédnout rovnou tady?

Abych nerozhodností neztrácel čas, udělal jsem raději kompromis. Několika přesně volenými otázkami jsem od nejbližšího stánkaře získal směr k mému cíli a vyrazil. Při chůzi jsem měl oči otevřené, kdybych padl na něco, co by mi pomohlo vyřešit problém s královnou Bolehlavou.

Tato výprava na Bazar byla jiná než ty předchozí. Při nich jsem si vždycky přál, abych měl dost času na prohlížení stánků dle libosti, místo abych se stěží držel Aahze a hnal za ním.

Tentokrát jsem to byl já, kdo přidával do kroku a míjel jeden krámek za druhým s letmým "zajímavé, ale to nám dneska nepomůže." Teď, když jsem měl zodpovědnost na svých bedrech, platilo najednou jiné pořadí důležitosti.

Nevěděl jsem samozřejmě, co vlastně hledám. Bylo mi jenom jasné, že kouzelné hůlky a instantní hromobití to není. Ze zoufalství jsem se uchýlil k logice.

Abych našel řešení, musel jsem nejdříve znát problém. Tím bylo to, že si mě královna Bolehlava chystala vzít místo krále Rodrika. To bylo ono! Marfa se vydala přivézt Rodrika zpátky a já jí nemohl pomoct. Nezbývalo mi, než věřit, že to dokáže. Problémem byla královna Bolehlava.

Ať by si vzala mě nebo Rodrika, byla rozhodnutá použít vojenskou sílu Possilta k vedení dobyvačné války. Jakmile by se jí její manžel, ať už by to byl kdokoliv, pokoušel odporovat, záhy by zjistil, že je mrtvý.

Jedním řešením by bylo zabít královnu, ale s chladnokrevným vrahem nechci mít nic společného... nebo vlastně v tomto případě horkokrevným vrahem. Ne. To, co jsem potřeboval, bylo něco, co by ji vyděsilo. A pořádně.

Odpověď prošla okolo mě. Málem jsem si jí nevšiml. Naštěstí šla pomalu, tak jsem se otočil a několika kroky ji dostihl.

Odpovědi přicházejí v různých tvarech a formách. Tato byla v podobě Dabla, který měl vpředu na popruhu okolo krku zavěšený podnos.

"To, cos teď říkal, to je pravda?"

Dabel mě chvilku studoval.

"Říkal jsem: "Prsteny. Jedna velikost a padne každému. Jakmile ho nasadíte, už ho nikdy nesundáte"."

"Správně. Je to pravda?"

"Samozřejmě. Každý z mých prstenů je předzačarovaný. Jakmile si ho nasadíte, tak se kouzlo aktivuje, a i kdybyste chtěl, tak už nepůjde sundat."

"Paráda. Vezmu si dva."

"... Protože ztratit prsten takové ceny, to by byla úplná tragédie. Každý stojí celý majlant...."

Obrátil jsem oči v sloup.

"Hele," přerušil jsem ho. "Já vím, že tady na Bazaru je zvykem smlouvat, ale já teď pospíchám. Kolik stojí dva? Nejnižší cenu."

Na chvilku se zamyslel a řekl cifru. Teď mi trénink přišel vhod. Nabídl jsem mu desetinu.

"Hej! Říkal jsi "žádný handrkování"," protestoval. "Kdo si myslíš, že jsi?"

No, stálo to za to zkusit. Podle Marfy jsem na Bazaru získal slušnou reputaci.

"Myslím, že se mi říká Velký Skeeve, když se ptáš."

"... Jo, a přijels na velbloudu." ušklíbl se prodavač. "Každý přece ví, že Velký Skeeve není Pervers."

Proměna! Úplně jsem na ni zapomněl. Vmžiku jsem v mysli obnovil svou podobu.

"Ne, já jsem Tulp," usmál jsem se. "A pro tvou informaci, říká se Pervekt!"

"Ty chceš říct, že jsi opravdu... no ano, musíš to být ty. Nikdo jiný by dobrovolně nevypadal jako Tulp... nebo bránil Perversy... promiň, Pervekty."

"Tak, když jsme si to vyjasnili," zívl jsem, "tak kolik chceš za ty dva prsteny?"

"Tady," řekl a přisunul mi podnos. "Vyber si, ber to jako mou pozornost. V Mači jsem vsadil na tvůj tým a vyhrál

ranec. Stačí mi, když mi dovolíš, abych říkal, že používáš moje zboží."

Vybral jsem si a s velkým sebeuspokojením pokračoval v cestě. Mít reputaci bylo hezké, ale ještě hezčí bylo z toho něco mít. Ty dvě celky, které mi cinkaly v kapse, mě dostanou z dilematu v Possiltu... když se vrátím včas... a jestli Marfa našla krále.

Tohle střízlivé přemítání vrátilo honem moje nadšení k normálu. Na juchání je čas po bitvě, ne před ní. Plány se nevítězí, to jsem si měl uvědomit jako první.

Začala mě opět zachvacovat panika. Pořádně jsem zrychlil, takže když jsem došel ke svému cíli, bistru "U žlutého půlměsíce", skoro jsem běžel.

Dveřmi jsem vpadl do nejznámějšího zdejšího podniku, kde se dalo něco rychle zhltnout.

Viděl jsem, že kromě trola přežvykujícího u stolu v rohu tu nebyli žádní jiní zákazníci.

Nádhera.

Myslel jsem, že to vyjednám s Gusem, chrličem a hospodským, ale rozhodl jsem se pro trola.

"Skeeve!" zvolal trol. "To je leda překvapení. Co tě na Bazar přivádí?"

"Později, Kulíku. Potřeboval bych hodit zpátky na Tulp. Máš teď něco na práci?"

Trol odsunul zpola dojedené jídlo stranou a zvedl obočí nad větším okem, kulatým jako měsíc v úplňku.

"Na formality si moc nepotrpím," řekl, "ale kam se podělo "Nazdar, Kulíku. Jak se ti daří?""

"Promiň. Já dost spěchám. Nemohli bychom prostě..."

"Skeeve! Jak se vede, fešáku?"

Z dámské toalety se vynořila pozoruhodně zakřivená porce zelenovlasé nádhery.

"Ach. Ahoj, Tanando. Jak je, Kulíku?"

Tanandin úsměv na uvítanou se rozplynul a nahradilo ho zmatené zamračení.

"Ach. Ahoj, Tanando?" zopakovala a pohledem střelila po trolovi. "Copak tě potkalo, bráško, že tak podivně skrblíš pozdravy?"

"To, jak pozdravil mě, bylo ještě divnější," potvrdil Kulík. "Takhle rovnou od oka bych řek, že náš mladý přítel buď úplně zapomněl na slušné způsoby nebo je v pěkným průšvihu."

Oba zavřeli oči a přikývli.

"Průšvih," řekli naráz.

"Jste mazaní," zašklebil jsem se. "Dobrá, mám potíže. Nechci po vás, abyste se do toho zapletli. Vlastně si myslím, že to musím zvládnout sám. Všechno, co chci, je hodit mě zpátky na Tulp."

Bratr se sestrou si stoupli těsně ke mně.

"Jistě," usmál se Kulík. "Nebude ti ale vadit, když se na tebe přilepíme, co?"

"Já ale po vás nechtěl..."

"A kdypak jsi nás kdy předtím požádal a pomoc, co, fešáku?" láteřila Tananda a vzala mě okolo pasu. "Nezapomněls, že jsme tvoji přátelé?"

"Já si ale myslím, že to musím..."

"...a v tom případě nebude vůbec vadit, když budem poblíž," trval trol na svém.

"Pokud ovšem nepůjde něco šejdrem," doplnila Tananda. "Pak bysme mohli přiložit ruku k dílu."

"A když to nebudeme moci zvládnout ani my tři, tak tam aspoň bude někdo, kdo tě z toho může dostat ven," uzavřel Kulík.

Mělo mi dojít, že přít se s nimi, když jsou spolu, nemá vůbec cenu.

"Ale... jestli... teda díky," vypravil jsem. "To jsem opravdu nečekal. Vždyť ani nevíte, co je to za průšvih."

"To nám můžeš říct později," řekla neochvějně Tananda a začala s čarováním k cestování dimenzemi. "Mimochodem, kde je Aahz?"

"To k tomu taky patří," povzdechl jsem.

A byli jsme zpátky!

Nejen zpátky na Tulpu, ale zpátky v mých komnatách v paláci. Nebyli jsme ale sami. Brzo se ukáže, jestli naštěstí, nebo naneštěstí.

Na mé posteli ležel na rukou a nohou spoutaný král, zatímco Marfa a J. R. Grimble si užívali spolu se džbánem vína a očividně se dobře bavili. Tedy taková byla situace, když jsme dorazili.

Jakmile se Marfa s Tanandou uviděly, nálada se dramaticky změnila.

"Couro," sykl můj nový učeň.

"Tupá mechanistko," odsekla Tananda.

"Tuhle kreaturu taky platíme?" přerušil je Grimble a zíral na Kulíka.

"Opravdu jako správnej účetnickej inkoust," ušklíbl se Kulík.

Pokusil jsem se to zarazit.

"Kdybychom se prostě mohli..."

Tím jsem upoutal Grimblovu pozornost.

"Vy!" vyštěkl. "Ale jestli vy jste Skeeve, pak kdo je..."

"Rodrik, possiltský král," doplnil jsem a pokývl na spoutanou postavu na posteli. "A teď, když se všichni známe, mohli byste na chvíli sklapnout, abych vám mohl říct, co podnikneme dál?"

Kapitola třináctá

"K manželství se musí přistupovat pečlivě a opatrně, je to podnik na celý život."

- Modrovous

Svatba proběhla jako po másle.

Nechápu, proč jsem si dělal starosti. Nebyla žádná přerušení, žádné chyby při obřadu, nikdo neprotestoval, dokonce ani nikdo v nevhodnou chvíli nezakašlal. Jak už bylo řečeno, královna Bolehlava to naplánovala minutu po minutě do posledního detailu... až na pár překvapení, která jsme si nechali pro sebe.

Proto jsem si dělal starosti! S mými kamarády jsme věděli, že samotná královská svatba, ta přehnaná sláva, byla pouze předehrou pro to nejdůležitější. Mně bylo horko navíc ještě z toho, že jsem se svým spoluspiklencům nesvěřil se všemi svými plány. Vypadalo to, že jsem od Aahze odkoukal další špatný zvyk.

Grimble a Badaxe byli na svých obvyklých místech. Jako sloupy stáli po bocích trůnu, zatímco Kulík, Tananda, Marfa a já, kteří jsme zásluhou proměňovacího kouzla a Badaxova naléhání vypadali jako generálové, jsme stáli jako osobní stráž v řadě u paty trůnu. Všechno bylo připraveno... kdybychom tak ještě měli víc času!

Jak k trůnu přistupoval hodnostář za hodnostářem se svými blahopřáními a dary, začal jsem se v duchu zaobírat myšlenkami, co všechno by mohlo v mém plánu selhat. Vsadil jsem na něj totiž krk, a jestli nevyjde, tak to odnese spousta lidí, králem a Possilťany počínaje.

Čím víc jsem na to myslel, tím více jsem se obával. Takže jsem nakonec namísto přání, aby si s tím hodnostáři pospíšili, začal doufat, že jim to bude trvat věčně a uchrání tak tento krátký okamžik klidu.

Samozřejmě, že jakmile jsem si začal přát, aby to nepřestalo, bylo po všem. Poslední gratulant se odporoučel a královna se pozvedla k odchodu. V tu chvíli Grimble a Badaxe opustili svá obvyklá místa a předstoupili před trůn.

"Než odejdeš, má drahá," řekl Rodrik, "naši dvořané by se rádi připojili k blahopřáním."

Královna Bolehlava se lehce zamračila, ale pak se znovu usadila.

"Kancléř správce pokladu je připraven podpořit Vaše Veličenstva všemi silami," spustil Grimble. "Samozřejmě, že i s přírůstkem nového bohatství do pokladnice musíme střežit nezbytné výdaje. Já sám jsem jako vždy připraven posloužit za příklad v šetření, takže jsem se rozhodl, že nákup daru, který by vyvážil mou úctu, by byl křiklavě a zbytečně nákladný, a proto..."

"Ano, ano, Grimble," přerušil ho král. "Rozumíme vám a přijímáme vaši oběť. Generále Badaxi?"

Grimble zaváhal a potom uvolnil místo svému rivalovi.

"Já jsem bojovník a ne řečník," vybafl generál. "Armáda je připravena k ochraně království a trůnu Possiltského. A za mě samotného... zde je můj dar."

Zpoza opasku vytáhl sekeru a položil ji na stupně pod trůn.

Nevím, jestli to bylo tím, že nabídl svou nejoblíbenější zbraň nebo svou oddanost, ale k jeho gestu se mi nedostávalo slov.

"Děkuji vám, generále Badaxi, Grimble," řekla královna Bolehlava povýšeně. "Jsem si jistá, že teď již mohu..."

"Má drahá," zarazil ji jemně král. "Je tu ještě jeden dvořan."

Teď byla řada na mně.

Sebral jsem odvahu, zrušil proměnu a předstoupil před trůn.

"Vaše Výsosti, Velký Skeeve si vám dovoluje blahopřát k této šťastné události."

Královna nebyla žádný hlupák. Vyvalila oči a zírala na krále. Málem bylo slyšet nahlas, jak si myslí: "Jestli tohle je čaroděj, tak muž, za kterého jsem se právě provdala, je..."

"Zcela správně, Vaše Veličenstvo. Jak jste sama dříve řekla, "berou se království." I když by bylo hezké si tuto chvíli vychutnat, všiml jsem si, že královna zamyšleně přimhouřila oči, a tak jsem si pospíšil.

"Než se rozhodnete, jak vyjádříte své potěšení," upozornil jsem jí, "měl bych možná vysvětlit svůj dar trůnu." Teď mířil zamyšlený pohled na mě. Své vlastní potěšení jsem dával najevo kapkami potu.

"Mým darem jsou snubní prsteny, které nyní král i královna mají. Doufám, že se jim líbí, protože nejdou sundat." Královna Bolehlava se ho honem pokusila sundat, pak se na mě opět zadívala. Tentokrát to už nebyl zamyšlený pohled.

"Stejně jako je osud Possiltského království spojen s trůnem, tak od chvíle, kdy jste si tyto prsteny vyměnili, jsou vaše osudy spojeny navzájem. Jakmile jeden z vás zemře, tak silou kouzla tak jednoduchého, že nejde zlomit nebo přemoci, zemře i ten druhý." Královně se to vůbec nelíbilo. Dokonce i královi naskočila na čele malá vráska, jako kdyby uvažoval nad něčím, co ho předtím nenapadlo. To bylo znamení, abych mu to vysvětlil. Z prstenů totiž pro něj plynulo něco, o čem jsem se mu předtím nezmínil.

"Není to vůbec myšleno jako "jednostranný" dar. Stejně jako teď královna Bolehlava musí chránit zdraví a život svého krále, tak musí král Rodrik chránit královnu před veškerým nebezpečím... veškerým nebezpečím." Král byl na nohou, v očích mu blýskalo.

"Co to má znamenat, Mistře čaroději?" I když jsem se stal odborníkem na dvorní mluvu, cítil jsem, že jsou věci, které je lépe říct lidově.

"To znamená, že jestli ji zabijete nebo ji zabije kdokoliv jiný, řekněme na váš rozkaz, tak jste mrtev. Teď se POSAĎTE A POSLOUCHEJTE!!" Veškerý vztek a rozhořčení, které jsem v sobě měl od té doby, co jsem zjistil, že se mě král pokusil doběhnout, a které jsem neměl čas dosud vyjádřit, teď vyvřely ven. A zabralo to. Král klesl, celý pobledlý a roztřesený, zpátky na trůn.

Ještě jsem ale neskončil. Měl jsem toho po krk a pár slov mě uklidnit nemohlo.

"Od té doby, co jsem přijal váš úkol, jsem neslyšel nic jiného, než jak je královna Bolehlava krutá a ctižádostivá. Možná to pravda je, ALE STEJNĚ Z TOHO NIC NEMÁ! A nyní si jí, králi Rodriku, vážím víc než vás. Ona království v těžké době neopustila." Jak jsem se stále více dopaloval, začal jsem před trůnem přecházet.

"Každý mluví o "naší povinnosti k trůnu". Je to to hlavní v každodenním životě obyčejných lidí. Na co ale nikdo nevzpomene, je "povinnost trůnu k národu"." Zastavil jsme se a ukázal na krále.

"Já jsem na tom trůnu chvíli seděl. Je velmi zábavné rozhodovat za lidi o jejich životech. Moc je opojná a přitom ty výhody! Všechno to klanění a podlézání, o spoustě šatů ani nemluvě.

Pořád je to ale práce jako každá jiná. A při každé práci musíte občas dělat i něco, co se vám nelíbí. Badaxe jenom nepochoduje na přehlídkách, ale cvičí vojáky a vede je do bitvy... ano, do bitvy, ve které může padnout. Grimble tráví hříšnou spoustu hodin zabraný do svých čísel za privilegium, že může stát po vašem boku.

Každá práce má své pro a proti. A když nevýhody převáží, tak se odhodláte a necháte toho.

Ledaže byste byli král Rodrik. To pak místo abdikace a přenechání výhod i nevýhod někomu jinému nastrčíte někoho, kdo by to dělal vaším jménem za vás a sami byste se vyplížili zadními dveřmi. Možná, že takhle se to dělá tam, kde jste vyrostl. To jsou ale podle mé způsoby, za které by se styděl poslední čeledín." Stál jsem proti nim s rukama v bok.

"Tak, já jsem svou práci udělal. Království bezprostřední nebezpečí nehrozí. S trochou štěstí se vy dva naučíte spolu vycházet. Věřím, že král Rodrik zmírní královniny ambice. Také doufám, že ohnivost královny Bolehlavy vleje do krále trochu více rozhodnosti a odvahy." Tentokrát byla na nohou královna.

"To ho necháš se sebou takhle mluvit, Rodíku? Ty jsi přece král! Krále nebude nikdo sekýrovat!"
"Stráže!" pravil Rodrik stísněně. "Zatkněte toho člověka." Zabralo to! Král a královna se spojili proti společnému nepříteli... proti mně! Teď už jsem to musel jenom přežít.

Jeden zášleh mysli a moji kamarádi tu rázem stáli ve svých pravých netulpských podobách.

Královna Bolehlava, na demony zcela nezvyklá, zalapala po dechu a klesla na trůn. Král se jenom zakabonil, když mu došel pravý důvod přítomnosti mých přátel.

"Vaše Veličenstva," řekl Badaxe a předstoupil před ně. "Přísahal jsem chránit trůn a na vaši obranu jsem ochoten položit život. Teď tady ale hmatatelnou hrozbu nevidím. Naopak se mi zdá, že pokud budou slova Velkého Skeeva vyslyšena a bude jich dbáno, království a trůn to jenom posílí."
"Já nejsem bojovník," řekl Grimble a připojil se k Badaxovi, "moje služba zde je spíše pasivní. Přesto se ale musím připojit. Slova Mistra čaroděje mají svou hodnotu a měl by si je vyslechnout každý panovník." S přimhouřenýma očima se otočil ke mně.

"Rozvažuji ale, zda měla býti řečena členem tohoto dvora. Jednou z našich prvních povinnosti je prokazovat trůnu úctu, a to jak slovem, tak i způsoby."
"V tom se, Grimble, shodneme," přikývl Badaxe a jeho pohled se přidal k mnoha dalším zaměřeným na mě.

"Možná, že to zní podivně." prohlásil jsem, "ale s tím já souhlasím. Z tohoto důvodu předkládám tímto svou rezignaci na místo Dvorního čaroděje království Possiltského.

Království je nyní vojensky i finančně zabezpečeno. Dle mého názoru není důvodu, proč nadále vynakládat prostředky na čaroděje zaměstnaného na plný úvazek... zejména takového, který se vůči trůnu chová drze. Králova odměna za poslední úkol, spolu s penězi, které jsem už dostal od kancléře, mě plně uspokojí. Teď si jenom sbalím věci a odjedu." Viděl jsem, že Grimble poněkud zbledl, když si uvědomil, že mu jeho úplatek nevrátím.

Nepochyboval jsem ale, že je ve svých stozích papírů plných čísel schopen skrýt cokoliv.

Nepatrně jsem se k trůnu uklonil, očima pokynul svému doprovodu a odešel.

Všechno vyšlo báječně. Nemohl jsem si přát, aby to šlo lépe. Proto mě mátlo, proč jsem byl, když jsem dorazil do svých komnat, propocený skrz naskrz a třásl se jako osika.

Kapitola čtrnáctá

"Některá loučení jsou lehčí."
- P. Marlowe

"Tak, kam se vydáš?" zeptala se Tananda.

Pomáhala mi s Kulíkem balit. Když jsme uvážili, že jsem jak u krále, tak i u královny upadl v nemilost, jednomyslně jsme usoudili, že nejmoudřejší bude s odjezdem vůbec neotálet. Marfa se byla podívat za Glípem a Pryskyřníkem a také se rozloučit s Badaxem.

"To opravdu nevím," připustil jsem. "Když jsem říkal, že mám teď dost jmění, tak jsem to myslel vážně. Nejspíš se někde načas usadím a budu se cvičit v magii... možná v té hospodě, kde jsme byli s Aahzem už jako doma."
"A hele, proč se nepřidáš ke mně a mojí sestřičce?" navrhl Kulík. "Stejně obvykle pracujeme mimo Bazar na Pakle. A když se vyznáš v magii, tak by to pro tebe nebylo vůbec špatný místo.

Měl bys všechno hned po ruce." Blesklo mi hlavou, že zrovna teď začíná Mafie pronikat na Bazar. Také mě napadlo, že v předsvatebním shonu jsem Tanandě ani Kulíkovi o téhle části podrazu nic neřekl. Když jsem si to uvědomil, zjistil jsem také, že se zdráhám připustit si zodpovědnost za to, co po svém návratu najdou.

"Já fakt nevím, Kulíku," vytáčel jsem se. "Vy dva cestujete dost nalehko. To já mám tolik věcí, že by bylo asi nejlepší, abych se někde usadil nastálo." Byla to pěkně chabá výmluva, ale vypadalo to, že ji trol vzal. Možná i proto, že viděl tu horu věcí, kterou jsme nakupili, když jsme se pokoušeli vyklidit moje komnaty.

"No, ještě si to promysli. Byli bysme rádi, kdyby ses k nám přidal. Není špatný tě mít nablízku, když leze z tlustýho do tenkýho."
"Ty, hele," přidala se se smíchem Tananda. "Kde jsi vlastně přišel k těm prstenům?"
"Koupil jsem je na Bazaru od pouličního prodavače."
"Na Pakle?" zamračil se Kulík. "Takovýhle dva zakletý prsteny, ty tě musely stát pěkný peníze. Jseš si jistej, že ti zbylo

dost peněz?" Teď jsem se zase smál já.
"Tak za prvé, nejsou začarované. To jsem jenom takhle Jejich Veličenstva podfoukl. Ty prsteny jsou jenom cetky. A dostal jsem je zadarmo."
"Zadarmo?" Teď se mračila Tananda.
"Na Bazaru nedostane nikdo nic zadarmo."
"Ne, opravdu. Byly zadarmo... no, prodavač dostal moje svolení říkat, že já užívám jeho zboží. Ale to je jako zadarmo, nebo ne? Vždyť jsem za ně nic nezaplatil." Když jsem to povídal, tak už jsem si tím "dobrým obchodem" tak jistý nebyl. Jedna z mých prvních lekcí o obchodování s Dably byla "Když si myslíš, že jsi s Dablem udělal dobrý obchod, tak si nejdřív spočítej prsty, pak všechny údy, pak příbuzné..."
"Svolení užívat tvé jméno?" zopakovala Tananda. "Za dva mizerný prsteny? Žádný procenta nebo něco takovýho? Copak tě Aahz nic nenaučil o dodatcích ke smlouvě a tak?" Ve vzduchu to najednou tiše udělalo BUF!
"Kdopak to tu bere moje jméno nadarmo?" A Aahz byl najednou tady, do poslední zelené šupiny. Objevil se tak, jako by se nechumelilo, jako by si jenom na chvilku odskočil.
Z nás tří jsem se z překvapení vzpamatoval první já. Tedy, alespoň jsem byl schopen promluvit.
"Aahzi!"
"Ahoj, mladej! Chyběl jsem ti?"
"Ale Aahzi!" Nevěděl jsem, jestli se mám smát nebo plakat. Nejraději bych ho objal a už nepustil. Jasně, že teď, když byl zpátky, tak bych něco takového neudělal. Náš vztah totiž nikdy přílišnými projevy emocí neoplýval.
"Co se s vámi stalo?" naléhal můj učitel. "Všichni se chováte tak, jako byste ani nečekali, že mě ještě uvidíte naživu."
"My... Aahzi! Já..."
"To taky nečekali," řekla suše Tananda a zachránila mě tak, abych ze sebe neudělal ještě většího hlupáka.
"Sestřička tím myslí," skočil do toho Kulík, "že jsme věřili, že tvůj synovec Rupert nemá ani v nejmenším v úmyslu dopustit, abys z Pervu vyklouzl." Aahz si posměšně odfrkl.
"Rupert? Ten nýmand? Neříkejte mi, že ho někdo může brát vážně."
"No, možná ne, kdyby byla tvoje Síla v pořádku," řekla Tananda, "když se ale věci mají takhle..."
"Rupert?" opakoval Aahz. "Vy dva mě přece znáte dlouho, ne? Tak byste si už jednou měli vtlouct do hlavy, že proti mý vůli mě nikdo zadržet nedokáže." Tahle poznámka mi byla nějak povědomá. Byl jsem ale tak rád, že je Aahz zpátky, že už jenom kvůli tomu bych souhlasil se vším.
"Jo!" přidal jsem se dychtivě. "Aahz je takový! Nikdo na něj nemá."
"Helemese!" zašklebil se můj učitel. "I když jenom nerad souhlasím s hloupým učedníkem, tak mladej ví, o čem mluví... tentokrát." Kulík s Tanandou se na sebe podívali tím zvláštním způsobem, kterým si beze slova rozuměli.
"Tedy, řeknu ti, bráško," pronesla Tananda, "na takový vzájemně si podkuřující spolek, na to nemám žaludek. Co ty?"
"No, já jsem vlastně," odvětil trol, "ani tolik vzájemnýho podkuřování neslyšel. Nějak mi utkvěl výraz "hloupý učedník"."
"Ale no tak, nechte toho, vy dva," máchl rukou Aahz. "Podívejte se na to, jak to je, jo? Tady mladýho máme všichni rádi, ale taky všichni víme, že je to magnet na průšvihy. Ještě jsem nepotkal nikoho, kdo by potřeboval takovej dohled jako on. Když už o tom mluvím..." Zadíval se na mě zkoumavým pohledem svých žlutých očí.
"...tak vidím, že jste tady vy dva... a když jsem dorazil, tak jsem taky určitě zaslech svoje jméno. Co bych teď uvítal víc než nadšený vítání, je, abyste mi rychle řekli, z jaký šlamastyky musíme Velkému Skeevovi pomoct tentokrát." Sbíral jsem odvahu říci si o krátkou, ale jasnou lekci o dodatcích ke smlouvám, ať už to bylo, co chce, ale překvapil mě trol.
"Z žádný šlamastyky," pravil a opřel se nedbale o zeď. "Se sestřičkou jsme zaskočili jen tak na návštěvu. Vlastně se zrovna chystáme zpátky."
"Opravdu?" zeptal se překvapeně, ale podezřívavě můj učitel. "Jenom na návštěvu? Žádný trable?"
"No, byly tady malý trable," připustila Tananda. "Něco s králem..."
"Já to věděl!" zasmál se vítězoslavně Aahz a zamnul rukama.
"...Ale tady Skeeve to zvládnul," dokončila důrazně. "Teď už tu nejsou vůbec žádný problémy."
"Aha." Aahz vypadal kupodivu trochu zklamaně.
"No, řekl bych, že stejně vám dvěma dlužím poděkování. Jsem opravdu rád, že jste dali tady na Skeeva pozor, když jsem byl pryč. Je schopný..."
"Ty `si asi neposlouchal, Aahzi," řekl Kulík a zahleděl se do stropu. "Trable vyřešil Skeeve.
My jsme jenom přihlíželi."
"Vložili bysme se do toho, kdyby přituhlo," dodala Tananda. "Víš, stejně, jako to děláme pro tebe, Aahzi. A vyvrbilo se to tak, že nás nebylo třeba. Tvůj "hloupý učedník" to zvládnul levou rukou."
"Tu práci udělal moc šikovně, víš?" přidal trol. "Dělá mi vůbec potíže vzpomenout si, kdy jsem viděl takovouhle prekérní situaci zvládnout tak hladce a bez zbytečnýho povyku."
"Dobrá, dobrá," ušklíbl se Aahz. "Chápu, chápu. Detaily mi řeknete později. Teď si ale s mladým musíme probrat velkou věc. A myslím tím opravdu velkou."
"A co jako?" zamračil jsem se.
"No, hodně jsem o tom přemýšlel a došel jsem k závěru, že je načase, abysme z Possilta vypadli."
"Ehm, Aahzi?" pronesl jsem.
"Já vím, já vím," máchl rukou. "Myslíš, že potřebuješ cvičit. To ano, ale máš před sebou ještě dlouhou cestu. Tahle věc s tím průšvihem, cos zvládnul, mi to jenom potvrzuje. Jsi připravenej..."
"Aahzi?"

"Dobrá. Já vím, že tu máš kamarády a povinnosti, ale někdy prostě musíš z hnízda ulítnout.
Budeš muset důvěřovat mejm zkušenostem a odhadu, kdy je správnej čas..."
"Ale já už odcházím!" Aahz se v půli věty zarazil a jen na mě zíral.
"Jo?" zamrkal.
Přikývl jsem a ukázal na hromadu věcí, které jsme už zabalili. Chvíli si ji prohlížel, jako kdyby nevěřil vlastním očím.
"Aha," řekl nakonec. "No, dobře. V tom případě já ještě běžím hodit řeč s Grimblem a probrat s ním tvoje odchodné. Je to sice skrblík, ale nevím, proč by se mi z něj nemělo povést vytřást pět stovek."
"Já vím, proč ne," pronesl jsem opatrně.
Aahz zakoulel očima.
"Tak hele, nezapomeň, že na tohle jsem přece odborník já, nebo ne? Kdybys začal smlouvat moc nízko, tak tě převálcuje. Musíš..."
"Já se s ním už dohodl na tisíci!" Tentokrát bylo Aahzovo "zamrznutí" delší... a ani se na mě nepodíval.
"Tisíc?" řekl konečně. "Ve zlatě?"
"Plus bohatou odměnu od samotnýho krále," napomohla Tananda.
"Snažili jsme se ti to říct, Aahzi, starý brachu," usmál se Kulík. "Skeeve si tady vedl dobře i bez tebe."
"Chápu." Aahz se odvrátil a tiše hleděl z okna.
Musím připustit, že jsem byl trochu zklamaný. Možná, že jsem neodvedl zrovna prvotřídní práci, ale malé ocenění by bylo pěkné. Podle toho, jak se můj učitel zachoval, tak byste si mysleli, že je...
Pak se mi rozsvítilo. Jako když do mě vrazí válečný povoz. Aahz žárlil! Víc než to, jeho to ranilo!
Najednou mi to bylo naprosto jasné. Až doteď jsem byl zastíněn Aahzovovým arogantním sebevědomím, ale opona náhle spadla.
Aahzův útěk z Pervu nebyl tak snadný, jak říkal. Bylo v tom hodně přesvědčování a hádání, ať již fyzického, slovního nebo magického, hodně emocí a slibů i jejich porušení. Zpátky na Tulp ho táhla jediná myšlenka: jeho učeň... jeho oblíbený učeň byl v kaši. A jakého přivítání se mu po návratu dostalo? Nejenže jsem v žádné kaši nebyl, ale podle všeho jsem si bez něj vedl lépe!
Tananda a Kulík s tím nepřestali, pořád dokola švitořili o tom, jak jsem byl ohromný. I když jsem jejich podporu oceňoval, zoufale jsem se snažil vymyslet způsob, jak jim dát najevo, že tím, co dělají, otáčejí ve skutečnosti Aahzovi nožem v ráně.
"Ehm... Aahzi?" skočil jsem do toho. "Až budeš mít chvilku, potřeboval bych se s tebou o pár věcech poradit."
"A o čem asi?" přišla sotva slyšitelná odpověď. "Podle všeho nikoho přece nepotřebuješ, tím méně učitele bez Síly."
Tanandě to došlo okamžitě. Přestala s tím, jako když utne, a zoufale dávala Kulíkovi znamení. Trol taky neměl dlouhé vedení. Zareagoval tak, že ke mně vyslal úpěnlivý pohled.
A bylo to na mně. Nádhera.
"No, třeba o... ehm." Do pokoje vpadla Marfa.
"Dole je všechno připravený, sekáči a... ach! Ahoj, zelenošupináči, myslela sem, že si pryč nadobro.
Aahz se otočil, oči navrch hlavy.
"Marfo?" vykoktal. "Co tady děláš?"
"Copak ti to hrdina dne neřek?" usmála se a zamrkala svými ohromnými řasami. "Já jsem jeho novej učeň."
"Učeň?" zopakoval Aahz. Do hlasu se mu vplížila jeho stará ráže.
"Ehm... to je jedna z věcí, o kterých jsem s tebou chtěl mluvit, Aahzi," usmál jsem se pokorně.
"Učeň?" znovu to zopakoval, jako by nevěřil vlastním uším. "Mladej, musíme si spolu promluvit...HNED!"
"Jasně, Aahzi. Hned, jakmile..."
"Hned!"
Jo, jo. Byl to zase ten starý Aahz.
"Ehm, kdybyste nás lidičky omluvili, musíme si s Aahzem..."
Podruhé se v pokoji ozvalo BUF!
Tohle bylo hlasitější, což bylo pochopitelné, protože se týkalo více bytostí. Tedy konkrétně, v pokoji teď stáli čtyři Dablové... a nevypadali nejšťastněji.
"Hledáme Velkého Skeeva," houkl jeden z nich. Byla ve mně malá dušička. Copak můj spolek s Mafií vyšel tak rychle najevo?
"A kdo je to my?"
Aahz se opatrně přesunul mezi mě a vetřelce. Tananda a Kulík byli také ve střehu a Marfa se sunula bokem, aby měla volné palebné pole. Nádhera. To mi ještě chybělo, namočit svoje přátele do průšvihu, který jsem způsobil.
"Zastupujeme zde kupce a obchodníky z Bazaru na Pakle a žádáme slyšení u Velkého Skeeva."
"A o čem?" vyzval je Aahz.
Dabel mu věnoval ledový pohled.
"Hledáme Velkého Skeeva, nestojíme o jalové tlachání s Perversem."
"No, tak zrovna tenhle Pervekt je obchodním manažerem Velkého Skeeva. A on rozhodně nemarní čas s Dably, pokud je já nedoporučím."
Málem jsem něco řekl, ale pak jsem si to rozmyslel. Ať už na tom záleželo nebo ne, tohle nebyl zrovna vhodný okamžik na vytrhování Aahze z hovoru.
Dabel zaváhal, a pak pokrčil rameny.
"Na Bazaru se objevily nové těžkosti," řekl. "Do naší dimenze se vloudila banda organizovaného zločinu, která vyhrožuje, že překazí normální obchodování, pokud jim nezaplatíme podíl ze zisku."

Tananda a Kulík se na sebe podívali, zatímco Marfa se koukla po mně. Já jsem si velmi pečlivě prohlížel strop. Jedině s Aahzem to nehnulo.

"Smůla. A co to má společného s Velkým Skeevem?" naléhal Aahz.

Očekávaje odpověď, snažil jsem se rozhodnout, jestli mám bojovat, nebo prchnout.

"Copak to není jasné?" zamračil se Dabel. "Přejeme si najmout jeho služby, aby se s touhle hrozbou vypořádal. Podle všeho je jediným čarodějem, který by to mohl zvládnout."

To mě zarazilo. Ze všech možných způsobů, jak se události mohly vyvinout, byl tenhle ten nejneočekávanější a... nu, fantastický!

"Chápu," zamumlal Aahz a v očích se mu zlověstně zablesklo. "Uvědomujete si samozřejmě, že čas Velkého Skeeva je cenný a že takový ohromný podnik by vyžadoval ohromnou odměnu?"

Všechno se ve mně rozeznělo na poplach.

"Ehm... Aahzi?"

"Zmlkni, ml.." chci říci trpělivost, Mistře Skeeve. Tohle bude za chvilku vyřízeno." Nemohl jsem se na to dívat.

Místo toho jsem já přistoupil k oknu a zíral ven. Za zády jsem uslyšel, jak Aahz řekl astronomickou sumu. Řekl jsem si, že tohle by mohl být způsob, jak z toho ven. Kdyby byl Aahz dost chamtivý a Dablové dost lakomí...

"Platí!" řekl jejich mluvčí.

"...Samozřejmě, že tohle je jen záloha," tlačil Aahz. "Plné vyrovnání bude muset počkat, až to bude hotové."

"Platí," zněla odpověď.

"...A to je jenom plat. Výdaje budou hrazeny zvlášť."

"Platí! Zálohu obdržíte po příjezdu. Ještě něco?" Díky štědrosti Dablů nebyl Aahz schopen přijít na další způsoby, jak z nich vymačkat další peníze.

Zase se ozvalo BUF! a delegace byla pryč.

"To je něco!" zahalekal Aahz. "Konečně jsem převezl Dably!"

"Jak že to bylo, cos vždycky říkal, že když si někdo myslí, že udělal s Dably dobrý obchod, Aahzi?" zeptala se sladce Tananda.

"Pozdějc," nakázal můj učitel. "Teď se musíme sbalit a hupnout na Bazar a prozkoumat protivníka."

"To už víme, kdo je tím protivníkem."

"Cože, hochu?" Otočil jsem se k němu.

"Tím protivníkem je Mafie. Víš, ta banda organizovaného zločinu, co vydržovala armádu Jula Velkého." Aahz se zamračil a pozorně se na mě zadíval.

"A můžu se zeptat, jaks přišel k téhle pikantní informaci?" Oplatil jsem mu stejným pohledem.

"To je další maličkost, o které jsem se chtěl s tebou poradit."

Kapitola patnáctá

"Ve válce proti organizovanému zločinu je přežití otázkou buď a nebo."

- insp. Cattani

"Počkej, jestli jsem to dobře pochopil," zakabonil se Aahz a před našimi ustaranými zraky rázoval sem a tam. "Takže my musíme zabránit Mafii, aby ovládla Bazar, a přitom se nesmějí dozvědět, že proti nim stojíme my, a ani Dablové se nesmějí dozvědět, že jsme to byli my, kdo přivedl Mafii na Bazar. Je to tak?"

"Ty to zvládneš. Aahzi," naléhal jsem.

Tentokrát v tom nebylo žádné falešné nadšení. I když jsem zvládl, co bylo v mých silách, když došlo na lámání chleba a promýšlení záludností, tak jsem svého mistra jednoznačně uznával. Je možné, že kdesi v té spoustě dimenzí je někdo, kdo je v tom, jak se z něčeho lstivě vyvlíct, ještě lepší než Aahz, ale zatím jsem ho nepotkal.

"Jasně, že to zvládnu," odvětil můj učitel a sebejistě na mě mrkl. "Jenom chci, abyste všichni věděli, že to nebude snadný. Všechny ty řeči o Velkým Skeevovi mi trošku dělají starost."

"Jenom trošku?" mrkla na něj Tananda.

"Teda to je báječný," řekl Kulík a loktem šťouchl sestru. "Vždycky jsem slyšel, jak je Aahz strašnej, když se do něčeho pustí. Já, například, umírám touhou vidět ho, jak tuhle nepříjemnou situaci zvládne úplně sám." Aahzovi s povzdechem trochu poklesla ramena.

"Hohó! Zaraž! Asi jsem se ve svým nadšení trochu unáhlil. Chtěl jsem říct, že můj chabej, ale čilej rozum může vymyslet plán, jak tohle zvládnout. Ale je jasný, že realizace řečenýho plánu bude záviset na schopnostech a dobré vůli mejch neocenitelnejch kolegů. Je to takhle lepší, Kulíku?"

"Naprosto," kývl trol.

"No, když už je to jasný," skočil do toho netrpělivě Gus, "nemohli bysme trošku pokročit?

Víte, tohle je můj podnik a čím dýl bude zavřenej, tím víc peněz mě to stojí." Pro ty z vás, kterým uniklo předcházející povídání, dodávám, že Gus je chrlič. Je také majitelem bistra "U žlutého půlměsíce", nejznámějšího místa na Bazaru, kde se můžete rychle najíst, a našeho současného polního stanu. Stejně jako Kulík a Tananda mi už několikrát pomohl ze šlamastyky, a jakmile uslyšel o našem nynějším maléru, nabídl se znovu. Ale jako každý na Bazaru, kdo si tu vydělává na živobytí, nespustil přirozeně jedno oko z pokladny. A i když zavřel, aby nám poskytl základnu pro nadcházející tažení, stejně se nemohl zbavit pomyšlení na ušlý zisk.

Hlavou mi bleskl nápad.

"Klídek, Gusi," nakázal jsem mu. "Dej dohromady běžný denní obrat, přidej k tomu slušný zisk, a až bude po všem,

tak ti to nahradíme."
"Cože!?" vyjekl můj učitel, který se neovládl. "Copak jsi přišel o rozum. Kdo si myslíš, že to asi zaplatí?"
"Kupci pakelští," odvětil jsem nevzrušeně. "Nezapomeň, že máme otevřený účet na výdaje. A řekl bych, že pronajmout si působiště při plnění úkolu není bezdůvodné vydání. Co ty na to?"
"Aha. Správně. Promiň, Gusi. Starej zvyk." Už se zase ovládal. Zamyšleně přimhouřil oči.
"Kdyby sis všechno pronajímal, tak bysme spadali vlastně do kolonky "výdaje na konzultace" a našeho zisku by se to ani nedotklo. To se mi líbí."
"Než se necháš dál unášet," vstoupila do toho honem Tananda, "tak já s mým bráškou bysme raději makali za procenta než za stálej plat."
"Ale drahoušku," zamrkala Marfa, "vždyť si ten plán ještě ani neslyšela. Proč si myslíš, že procenta budou lepší než plat... jen tak mezi námi děvčaty?"
"Jen tak mezi námi děvčaty," mrkla Tananda, "Ty si nikdy předtím s Aahzem nepracovala. Já ano. I když bejt s ním v týmu není nejpříjemnější, v jeho smysl pro zisk mám neotřesitelnou důvěru."
"Když už o tom mluvíme," řekl Aahz a pohlédl tvrdě na Marfu, "nikdy předtím jsme spolu nedělali, takže si včas ujasníme pravidla. Mám svůj vlastní styl, víš, a v něm není moc místa na "prosím" a "děkuji ti" a na vysvětlování. Dokud budeš dělat to, co ti řeknu a kdy ti řeknu, tak budeme spolu dobře vycházet. Je to jasný?"
"Vůbec ne!" Moje odpověď byla venku dřív, než se Marfa zmohla na svou. Matně jsem vnímal, že místnost ztichla, ale podstatná část mé pozornosti patřila Aahzovi. Pomalu otočil hlavu, až se naše pohledy střetly.
"Tak podívej, mladej..." spustil hrozivě.
"Ne, ty podívej, Aahzi," vybuchl jsem. "Já jsem sice tvůj učeň, ale Marfa je můj učeň. Jestli to chce zrušit a přestoupit k tobě, fajn. Dokud to ale neudělá, tak je mým žákem a odpovědnost za ní mám já. Jestli si myslíš, že by mohla s něčím pomoct, tak to řekni mně a já rozhodnu, zda se do toho pustí. Ať jsi to chtěl, nebo ne, učiteli můj, pořád dokola jsi mi do hlavy vtloukal jednu věc. Kromě tebe si na tvýho učně nesmí nikdo dovolovat... nikdo! A pokud jsi to takhle nemyslel, tak by sis měl příště dávat větší pozor jaký příklad učni dáváš."
"Koukám," zabručel Aahz, "že si hezky rychle vyrost, co?"
"Ale, no tak. Díky tobě moc dobře vím, jak málo toho ještě umím. Ale tohle je moje práce nebo alespoň byla mým jménem přijatá, tak udělám, co budu moct... i když to třeba nebude stačit. A potřebuju k tomu tvou pomoc, Aahzi... sakra, vždyť vždycky potřebuju tvou pomoc.
Jsi můj učitel a já se mám pořád co učit. Ale nezhroutím se a neumřu bez toho. Jestli mi pomůžeš, jedině když to bude tvoje práce a Marfa tvůj učeň, tak na to zapomeň. Pokusím se to zvládnou bez tebe."
"Vylámeš si na tom zuby."
"Možná. Neřekl jsem, že vyhraju, řekl jsem, že udělám, co je v mých silách. A ty mám díky tobě. Dostal jsi mě do situací, které mě děsily, ale až dosud jsem se tím vším nějak protloukl.
Tvou pomoc potřebuju, ale nemusím ji mít. A když to nebudeš chtít přiznat přede mnou, měl by sis to přiznat alespoň sám sobě." Pak jsme se oba odmlčeli.
Já, protože jsem už nevěděl, co dál říct. Až doteď jsem se nechal unést svým vztekem a Aahzovou reakcí. Pojednou po ruce žádnou odpověď neměl. Místo toho na mě hleděl svýma žlutýma očima, ze kterých se nedalo nic vyčíst, a neřekl ani slovo.
To bylo víc než znepokojující. Jestliže existovala jedna vlastnost, na kterou jsem se mohl u Aahze spolehnout, tak to byla výmluvnost. Ať už výrazem tváře, gesty nebo nejrůznějšími zvuky či slovy nenechával obvykle můj učitel nikoho v okolí na pochybách, co cítí nebo co si o řečeném názoru či události myslí. Teď jsem ale nevěděl, jestli se chystá vybuchnout, nebo prostě odejít.
Začínal jsem pomalu litovat, že jsem tohle vyprovokoval. Pak jsem se ale zatvrdil. To, co jsem řekl, byla pravda a muselo se to říct. Blesklo mi hlavou, že díky téhle hádce bych mohl Aahze ztratit. Moje odhodlání zakolísalo. I když je to pravda, mohl jsem to říct jinak... jemněji. Nebo alespoň si vybrat dobu, kdy by u toho nebyli a neposlouchali všichni naši přátelé. Možná...
Aahz se náhle odvrátil k Tanandě a Kulíkovi.
"Teď už vám dvěma věřím," prohlásil. "Tenhle hošan tu šlamastyku tady na Tulpu zvládl opravdu úplně sám, co?"
"To jsme se ti snažili říct, kamaráde," zamrkal na něj trol. "Tvůj učeň dospívá a zdá se nám, že dřív nebo později bude určitě schopnej postavit se na vlastní nohy."
"Jo, to jsem si všim." Pohlédl na mě zpátky a tentokrát byl jeho pohled víc než výmluvný.
"Ty, mladej... Skeeve," řekl. "Jestli jsem se někdy divil, proč jsem se vůbec obtěžoval tě vzít pod svý křídla, tak právě teď jsi mi na to dal odpověď. Díky."
"Ehm... Díky. Tedy rádo se stalo. Ne, chtěl jsem..." Jako obvykle tváří v tvář neočekávanému jsem byl velmi pohotový. Na Aahzovy proslovy jsem si už zvykl, ale tohle mě zaskočilo. Naštěstí mi na záchranu přispěchal můj mazlík.
"Glíp?" potřásal pochybovačně hlavou ve dveřích.
"...Jestli se ale z toho, co jsem tě naučil, nepoučíš a nedáš si práci a neuděláš něco s tím drakem," houkl můj učitel, "tak spolu moc vycházet nebudeme. Tak, co učni, rozumíme si?"
"Ano, Aahzi." Ve skutečnosti jsem tomu moc nerozuměl. Nezdálo se mi ale, že by to byla správná chvíle pro vysvětlování.
"Vypadni, Glípe," nařídil jsem mu. "Jdi si hrát s Pryskyřníkem nebo něco takového."
"Glíp!" a hlava mého draka zmizela stejně rychle, jako se objevila.
"Hele, ty sekáči," protáhla Marfa. "Oceňuju, že ses mě zastal, ale stejně tak sem zvědavá, co tady má Velkej Zeleňouš za plán."

"Jasně," přikývl jsem a ulevilo se mi, že přestanu být středem pozornosti. "Promiň, Aahzi, nechtěl jsem tě přerušit. Co je to za plán?"
"Nuže, za prvé," pronesl Aahz, když se opět stal, jako obvykle, středem pozornosti, "mám otázku na Guse. Co zatím Mafie podnikla, jakmile sem dorazila?"
"Podle toho, co jsem slyšel," spustil chrlič, "tak se jich halda vrhla na kupce a nabízela jim, aby si platili nějaké "pojištění". Prostě "zaplatíš nám ze zisku tolik a tolik a nic se tvýmu kšeftu nestane". A když s tím někdo váhal, tak zařídili malou ukázku, co by se mohlo zlýho stát:
"náhodné" poboření krámu nebo pár pobudů, co venku obtěžovali zákazníky. Zatím to zabralo. Dablové neradi přicházejí a obchod."
"Dobrý," zazubil se můj učitel a ukázal tak spoustu svých ostrých zubů až do toho posledního. "Tak to jim to naložíme."
"Jak?" Kdyby nic jiného, tak v napovídání textu Aahzovi jsem byl docela dobrý.
"Snadno. Jen si sám odpověz: Kdybys byl Dablem a platil Mafii za ochranu a stejně by se ti něco stalo, co bys asi udělal?"
"To já vim," řekla Marta. "Buď bych chtěla lepší ochranu, ztropila povyk, ať mi vrátí peníze, nebo obojí."
"Tomu nerozumím," zamračil jsem se. "Co by se tak mohlo obchodům chráněným Mafií stát?"
"Jsme tu my," zašklebil se Aahz.
"Náš stratég se snaží říct," doplnil Kulík, "že nejlepší obranou je útok. Nic moc originálního, nicméně účinný."
"To máš sakra pravdu, že je to účinný," zvolal můj učitel. "Místo abysme je bránili před Mafií, tak tady na Bazaru rozpoutáme vlnu zločinu. A uvidí se, jak je Mafie dobrá, aby je ubránila před námi!"

Kapitola šestnáctá

"Bořit je vždycky snadnější než stavět."
- libovolný generál libovolné armády v libovolné epoše

"Nazdárek, Kvido! Jak se vede?" Obrovitý osobní strážce se otočil a hledal v davu, kdo ho to pozdravil jménem. Jakmile mě spatřil, tvář se mu rozzářila.
"Mistře Skeeve!"
"To bych nečekal, že tady na tebe narazím" lhal jsem.
Podle Gusova líčení jsem věděl, že Kvido i jeho bratranec Frigo jsou mezi mafiány na Bazaru.
Tohle "náhodné setkání" bylo výsledkem skoro půldenního vyptávání a hledání.
"Co tady děláš?" ptal se kamarádsky. "Nakoupit pár maličkostí, co budou v Possiltu bombou?"
"Vzal jsem si volno. S novou královnou moc dobře nevycházím. Říkal jsem si, že by se to mohlo upravit, když na chvíli zmizím."
"To je smůla. Kdybys nakupoval, tak bych ti moh dohodit pár "extra obchodů". Víš, co myslím."
"Teda že se vaši chlapi do toho pustili, co?" žasnul jsem. "Jak to jde? Jsou nějaké potíže?"
"Kdepak," chvástal se strážce s vypnutou hrudí. "Měl jsi pravdu. Tyhle Dablové jsou kšeftaři jako každej jinej, Stačí na ně trošku zatlačit a hned vědí, co se patří."
"Neříkej mi, že jsi to všechno zmáknul sám! Vím, že jsi dobrý, ale..."
"Děláš si legraci? Já jsem teď šéf... teda jedný skupiny. Frigo a já máme každý na povel tucet mužů díky našim "rozsáhlým znalostem Bazaru". Dobrý, co?"
"To znamená, že to tady celé řídíš?"
"To má na starosti Shiz-ung. Já s Frigem mu podáváme hlášení, ale rozkazy pro chlapce nám dává on." S očekáváním jsem se rozhlédl.
"Máš svou skupinu tady? Rád bych je poznal."
"Kdepak. Tady jsme pracovali před pár dny. Teď jdu za nimi přidělit jim úkoly na dnešek.
Dneska pracujeme u ohrad s dobytkem."
"A co Frigova skupina?"
"Ty jsou odsud asi tři hodiny na západ. Teda řeknu ti, tady je to vopravdu vobrovský!" Nasadil jsem hrozně zklamaný obličej.
"To je smůla. Tak bych chtěl poznat někoho z těch, co dělají tu opravdovou práci."
"Tak víš co?" prohlásil Kvido. "Proč někdy nezaskočíš k "Tlustýmu Špagetovi"? Tam jsme všichni nakvartýrovaný. Když nejsme tam, tak tam ti řeknou, kde jsme."
"To udělám. No, a nepřeháněj to s tou prací... a buď opatrný. Tihle chlapíci se nezdají."
"Je to hračka," zasmál se a zamířil pryč.
Ještě jsem mával mizející postavě, když se z davu okolo mě vynořil zbytek mého "gangu".
"Slyšeli jste to?" procedil jsem koutkem úst.
"Dvě party a ani jedna v týhle oblasti. Vede to Shiz-ung a drží teda taky měšec," odříkala Tananda. "Tahle oblast je zpracovaná a pod ochranou."
"Velitelství mají v hospodě "U Tlustýho Špagety", takže tam taky najdeme Shiz-unga," doplnil Kulík. "Ještě něco?"
"Jo," zazubil se Aahz. "Skeeve je tam pozvanej. A když tam bude, tak mu jsou schopný říct, v který oblasti pracuje ten den jaká parta. Pěkná práce."
"Měl jsem štěstí," připustil jsem bez rozpaků. "Tak začneme?"

"Správně," přikývl Aahz. "Jak jsme plánovali. Tananda a Kulík spolu, Gus se mnou. Skeeve, vy s Marfou začnete tady. Rozejdeme se každý jinam a udeříme každý jinak, aby to nebylo stejný. Jasný?"
"Ještě něco." poznamenal jsem. "Dávejte pozor na svoje proměny. Nevím jistě, na jakou vzdálenost to kouzlo dovedu udržet. Jestli začne proměna mizet, tak musíte zamířit ke mně."
"Sejdeme se "U žlutýho půlměsíce"," uzavřel Gus. "A dejte si všichni bacha. Moc velkou lékárničku nemám."
"Dobrý nápad," řekl jsem. "Dobrá. Dost řečí. Teď se rozejdeme a začneme Mafii zatápět." Druhé dvě dvojice zmizely v davu dříve, než jsem se stačil otočit k Marfě.
"Tak co? Všimla sis něčeho, co by se nám mohlo hodit?"
"Teda řeknu ti, že začínáš mluvit jako trol." Znělo to příkřeji, než bylo pro Marfu obvyklé. Zvědavě jsem na ni pohlédl.
"Něco ti dělá starost?"
"Jsem trošku nervózní," připustila. "Napadlo tě, že ten plán má pořádnou díru? Když klapne, tak to může znamenat, že ovládneme celej Bazar stejně jako Mafie?"
"Ano, to jo."
"A nemáš z toho strach?"
"Jo, to mám."
"No, a jak si s tím poradíš?"
"Když o tom tak přemýšlím, není to moc pravděpodobné," řekl jsem rozhodně. "Podívej, učni, když přehlédneme kousky prováděné na dvoře k pobavení davů, je naše profese docela nebezpečná. Jestli se začneme zaobírat vším, co by se mohlo v budoucnu pokazit, tak se nyní nehneme z místa, protože nebudeme myslet na to, co děláme teď. Snažím se možná nebezpečí vnímat, ale těžkou hlavu si budu dělat, až to bude třeba. Je to sice trošku vachrlatý, ale zatím to fungovalo,"
"Když myslíš," povzdechla si. "Tak mě připrav a vyrazíme." Zkoncentroval jsem mysl a proměnil ji. Namísto mohutné ženy z ní teď byl mohutný chlap... nebo spíš něco na ten způsob. Poslední dobou jsem experimentoval s barvami. Udělal jsem jí tedy purpurovou s načervenalými licousy, které se jí táhly po rukou až na prsty. K tomu jsem protáhl špičky uší v něco jako rohy a na obličej a ruce jsem přimyslel hrubou tlustou kůži. A máte tu bytost, se kterou bych se rozhodně potkat nechtěl.
"Zajímavý " zašklebila se Marfa a zkoumala se, kde mohla. "To jsi vytvořil sám, nebo je to z nějaký zastrčený dimenze, kde jsem ještě nebyla?"
"Moje vlastní tvorba," přiznal jsem. "Pověst, kterou se chystáš vybudovat, bych totiž žádné dimenzi, kterou znám, nepřál. Říkej si Nyákey z dimenze Nyáka."
"Jakej?"
"Kápla jsi na to." Zoufale otočila oči v sloup.
"Hele, machře, buď tak laskavej a uč mě jenom magii, jo? Svůj smysl pro humor si nech pro sebe. Nepřátel mám už tak dost."
"Ještě si musíme najít terč," řekl jsem. Trochu se mě to dotklo.
"A co tenhle? Vypadá křehce." Podíval jsem, kam ukázala, a přikývl.
"Ten bude dobrý. Dej mi náskok do dvaceti. Pokud nejsou pod ochranou, tak budu zpátky.
Jestli tu nebudu, než napočítáš do dvaceti, tak jsou naši. Pak se do toho pořádně dej."
"Tedy řeknu ti," zasmála se a zamnula si ruce, "to by mohla bejt sranda."
"Jenom nezapomeň, než se rozhodneš, co bude dneska pro tebe "pořádně", že já jsem uvnitř." Zvoleným krámkem byl malý stan se třemi stěnami a pruhovanou střechou. Uvnitř byly kolem dokola police, na kterých stála úplná sbírka lahví nejrůznějších tvarů a barev. Když jsem vešel, všiml jsem si, že v každé něco je. Něco jako obláček dýmu, který se převaloval, jako by byl živý.
"Čím posloužím, pane?" zeptal se Dabel-majitel a poctil mě něčím, co bezpochyby považoval za sympatický úsměv.
"Jen tak se rozhlížím," řekl jsem znuděně. "Vlastně hledám útočiště před tlachy. Všichni tu mluví o té tlupě rváčů, co prodává pojištění." Dablovi potemněla tvář a spustil.
"Žádný pojištění! Vydírání to je! Dvakrát mi vybrali kasu, než jsem jim to podepsal. To byl černý den, když se poprvé objevili na Bazaru."
"Jo, jo. Tak tohle jsem už slyšel." Jakmile jsem zjistil, že tenhle obchod je určitě pod ochranou Mafie, začal jsem si prohlížet vystavené zboží.
S předstíranou lhostejností jsem uchopil malou lahvičku, ne větší než dlaň, a díval se, co je v ní. Uviděl jsem hustý hýbající se kouř a nezřetelné jiskření.
"Buďte opatrný," upozornil mě prodavač. "Jakmile je Džin vypuštěn, tak je ho možno ovládat, jenom když ho oslovujete jeho jménem."
"Džin?" Dabel na mě zkoumavě pohlédl. Protože jsem se do ničeho nepouštěl, nebyl jsem proměněný a vypadal jsem jako... nu, jako já.
"Tulp je znamenitý. Jeho obyvatelům se také říká Chytrové."
"Aha. Máte jich tady úplnou sbírku." Dabel se nadmul pýchou.
"Nechť vás neoklame výběr v mém ubohém krámku, mladý pane. Jsou extrémně vzácní.
Důkladně jsem pročesal každou dimenzi... a stálo to ohromné výdaje, musím dodat... abych našel těchto pár ukázek, každou za..." Začal jsem být zvědav, kdy do toho vstoupí Marfa. Nu, vstoupila. Páni, a jak! Přímo stěnou stanu!
Zaznělo to přímo muzikálně, jak se police u té stěny složily a láhve spadly na zem. Z oblaku kouře vyrostli osvobození Džinové a s nelidskými skřeky radosti se otevřenou stěnou vyřítili ven. Dabel byl pochopitelně celý bez sebe.
"Ty idiote!" zaječel. "Cos to proved'?"

"Hezky rozviklaný police," zabručela Marfa chraplavě hlubokým hlasem.
"Rozviklanýpolice?"
"Jasně. Dyť sem udělal jenom takhle..." Vrazila do jedné ze dvou zbylých polic, která se poslušně skácela na tu poslední.
Tentokrát se Džinové ani neobtěžovali použít obvyklý východ. Se skřeky vyrazili na svobodu rovnou vzhůru a vzali tak s sebou střechu stanu.
"Můj obchod! Můj stan! Kdo mi to zaplatí?"
"Já sem Nyákey," pravila Marfa, "a já to určitě nebudu. Nemám žádný peníze."
"Žádný peníze?" vydechl prodavač.
"Ne. Já sem se sem přišel schovat před deštěm."
"Před deštěm? Vždyť neprší!"
"Neprší?" zamrkal můj učeň. "Tak nashle." S tím se odporoučela ven, čímž způsobila díru v další stěně.
Dabel s hlavou v dlaních klesl do trosek svého obchodu.
"Jsem zničen!" sténal. "Naprosto zničen!"
"Promiňte, že se ptám," řekl jsem. "Proč je prostě nezavoláte jmény a nedostanete tak zpátky?"
"Zavolat je jménem? Já si přece nepamatuju jméno každýho Džina, kterýho mám. Pokaždý, když jsem nějakýho prodával, tak jsem si jeho jméno musel najít."
"No, aspoň tenhle problém máte vyřešený." Nato spustil znova.
"Zničen!" opakoval zbytečně. "Co si počnu?"
"Opravdu nechápu, proč naříkáte," poznamenal jsem. "Copak jste před chvíli neříkal, že máte pojištění?"
"Pojištění?" Dabel pomalu zvedl hlavu.
"Jistě. Copak jste neplatil za to, aby se vám něco takového nestalo? Nu, a stalo se. Řekl bych, že ať už vás chrání kdokoliv, tak vám dluží vysvětlení, a to nemluvím o hromadě peněz."
"To je pravda!" usmál se majitel. "To spíš to druhý, ale máte pravdu!" Už jsem ho mohl nechat být. Teď už zbýval jen coup de grace.
"Tak víte co? Aby dnešek nebyl pro vás úplné fiasko, tak já si jednoho vezmu. Aspoň nebudete muset mít kvůli jednomu Džinovi otevřeno." Hodil jsem mu nejmenší minci, co jsem v měšci měl. Ještě než ji ve vzduchu chytil, zcela v duchu tradice se zašklebil.
"To snad nemyslíte vážně," prohlásil. "Tolik za Džina? To i samotná láhev stojí víc!"
"Ale no tak, dobrý muži," namítl jsem. "Oba jsme přece světaznalí... vlastně dimenzíznalí.
Oběma je nám jasné, že tohle je jasně dobrý obchod."
"Opravdu?" zamračil se.
"Jasně," prohlásil jsem a ukázal na spoušť a střepy na podlaze. "Nikdo přece nedokáže říct, kolik se tu rozbilo lahví. Je mi jasné, že i tuhle uvedete jako rozbitou a dostanete tedy za ní navíc k tomu, co vám dám já, i pojištění. A jestli jste dost chytrý, tak si jich nejspíš ještě pět nebo šest přirazíte."
"To je fakt," zabručel zamyšleně Dabel. "Hej, díky! Nakonec to nevypadá tak špatně."
"To nestojí za řeč," pokrčil jsem rameny a prohlížel si lahvičku, kterou jsem držel v ruce.
"Takže, když jsme se dohodli na ceně, mohl byste se mi podívat, jak se jmenuje můj Džin?"
"To ani nemusím. Tenhle je jeden z posledních, co jsem získal, takže si ho pamatuju. Jmenuje se Kelvín."
"Kelvín?"
"Hele, tomu se nesmějte. To se u Džinů nevyplácí."

Kapitola sedmnáctá

"Často i ty nejpropracovanější plány nechají člověka na holičkách."
- Brouk Pytlík

"No, a až na tohle, jak to jde?"
"Až na tohle?" zopakoval Shiz-ung nevěřícně. "Až na tohle? Až na tohle to jde pod psa. Celý tenhle plán je katastrofa."
"Páni, to je teda něco," pronesl jsem s patřičnou dávkou soucitu.
Tady "U Tlustýho Špagety" jsem se stal skoro štamgastem. Zapadl jsem sem každý večer, abych zjistil postup vojsk... jejich i mých.
Bylo příjemné zjišťovat účinnost našich akcí poslouchánímnadávajících nepřátel. A ještě příjemnější bylo plánovat naše další kroky po vyslechnutí jejich plánovaných protiúderů.
"Já to stejně pořád nechápu," ohradil se Kvido a spolkl další ohromné sousto špaget natočených na vidličce. "Nejdřív šlo všechno parádně. Vůbec žádný trable. A najednou PRÁSK a všechno je jinak! Chápete to?"
"Jo! Vypadá to, jako by se nás někdo snažil záměrně vyšachovat." To řekl bratranec Frigo. Dlouhou dobu jsem si myslel, že prostě mluvit neumí. Když si ale na mě zvykl, trochu se osmělil. Frigo byl totiž stydlivý, což jenom potvrzoval jeho pištivý hlásek, který u takového svalovce zněl až nepatřičně.
"Varoval jsem vás, že Dablové jsou pěkně prohnaní," řekl jsem ve snaze odvést pozornost od možnosti organizovaného odporu. "A jestli jsou stánkaři bačkory, tím spíš mají místní pobertové hodně v sázce. Není to tak, Kvido?"
"To je," ranař rázně přitakal. Z pusy mu přitom koukaly kousky špaget. "My, kriminálníci, doběhneme slušný občany,

ať je to kdekoliv. Ty, hele, už jsem ti říkal, jak jsme tady s Frigem..."
"Drž hubu, hlupáku!" okřikl ho Shiz-ung. "Pokud sis toho nevšiml, tak za ty místní amatéry platíme my. Lámeme si hlavu, jak to zvládnout finančně, a je na vás chlapci, abyste je pochytali a poměr obrátili... fyzicky."
"Oni se nás bojí," přesvědčoval nás Kvido. "Kde jsme my, tam oni nejsou. Když je nenajdeme, tak zas tolik škody nadělat nemůžou."
"Víš, Kvido, přemýšlení nebylo nikdy tvojí silnou stránkou," ušklíbl se Shiz-ung. "Já to pro tebe vezmu ještě jednou, a opravdu pomalu. Dosud jsme vyplatili šestkrát víc, než jsme vybrali. K tomu přidej platy a výdaje a možná se ti rozbřeskne, proč nejsou Kmotři spokojení."
"Vždyť ale nevybíráme tak dlouho. Až klientelu rozšíříme..."
"Tak budeme vyplácet požadavky dalších a dalších obchodníků," dokončil ponuře Shiz-ung.
"Nekrm mě kecy, že "to doženeme na množství". Buď se operace rozběhne a rozvíjí sama od sebe a už od začátku nese zisk, nebo je to průšvih. A my jsme v takovém průšvihu, že i kdybychom se na hlavu stavěli, tak se z něj nedostanem."
"Možná, kdybysme dostali z domova pár dalších chlapců..." začal Frigo.
Shiz-ung okamžitě svého zástupce umlčel bouchnutím do stolu.
"Žádné další výdaje!" zařval. "Už takhle, i když by se to nezhoršovalo, mám dost potíží vysvětlit Kmotrům naši bilanci. Nejenže další pomoc nedostaneme, my musíme naše výdaje omezit... a tím myslím hned teď. Takže chlapcům řekněte... co je ti k smíchu?" To poslední patřilo mně.
"Ale nic," řekl jsem nevinně. "Jenom, že před chvilkou jsi mluvil jako jeden můj známý na Tulpu... jmenuje se Grimble."
"J. R. Grimble?" zamrkal Shiz-ung.
Teď jsem byl zase překvapen já.
"Ano, proč? Je Kancléřem správcem pokladu v Possiltu. Ty ho znáš?"
"Jistě. Chodili jsme spolu do školy. Tak Kancléř správce pokladu? To není špatný. Kdybych věděl, že pracuje pro Possiltský dvůr, tak bych se tam byl zdržel, abych ho pozdravil." Z pomyšlení na to, že se Shiz-ung a Grimble znají, mi dobře nebylo. Nebylo sice pravděpodobné, že by se potkali a vyměnili si zkušenosti. A i kdyby se to stalo, tak Grimble toho moc o mém modus operandi nevěděl. Byla to ale pro mě hrozivá připomínka, že jsem rozehrál velmi riskantní hru s velmi nebezpečnými lidmi.
"Já si stejně myslím, že je tady nějaký jiný gang," zabručel Frido. "Na jednotlivce se toho tady děje moc."
"Máš pravdu z poloviny," opravil ho Shiz-ung. "Na gang se toho tady děje moc. Tolik nikdo nezvládne... dokonce ani my!"
"To nechápu, Shiz-ungu," řekl jsem zvědavě.
Mafián mě poctil shovívavým úsměvem.
"To je jasné. Jako čaroděj moc nevíš, jak funguje organizovaný zločin. Já ti to vysvětlím.
Když se Mafie rozhodne, že se do toho pustí, tak udeří v jedné oblasti... jako třeba ochrana nebo sázení. Jako tady. Soustředěným úsilím dosáhneme lepšího nasycení a stejně tak i proniknutí na trh."
"To dává smysl," kývl jsem. Nechtěl jsem přiznat, že ani teď jsem to nepochopil.
"A teď se podívejme, co se stalo tady. Máme tady všechny druhy škod: vandalismus, krádeže v obchodech, ozbrojené loupeže a dokonce i několik případů žhářství. Na jednu skupinu je to příliš široký záběr. V krátkém čase máme co dělat s takovou spoustou, že i když jich pár pochytáme a pro výstrahu potrestáme, tak se ostatní prostě přesunou krást někam jinam." Tak tohle jsem slyšel rád. Aahzovi jsem dlužil další poklonu. To on usoudil, že výkon naší skupiny je příliš omezený. Aby podpořil naši "vlnu zločinu", rozšířil na Pakle pochybné praktiky "pojišťovacích podvodů"... a Dablové jsou velmi učenliví.
Jdou ti špatně obchody? Rozmlať si obchod a chtěj odškodnění za vandalismus. Chceš svůj obchod prodat, ale nikdo ho nechce, dokonce ani se slevou? Podpal ho a shrábneš všechno. A ještě lépe, chceš si trochu vylepšit zisk? Vytvoř pár faktur a nahlaš "ukradené zboží". A máš zisk bez jakýchkoliv nákladů.
Dablové to zbožňovali. Vydělávali na tom peníze a zároveň tím zatápěli Mafii. Není divu, že Shiz-ungův stůl téměř zmizel pod horou požadavků a protestů.
Bylo to úžasné... až na tu část o příkladném potrestání pochytaných. Musím varovat parťáky, aby si opravdu dali pozor.
"Jestliže to není gang a nepracují proti nám," zachmuřil se Frigo, "tak proč se to všechno děje na našem území? Táta mě učil, abych na náhody nevěřil. Jeho jedna zabila."
"Jak víš, že se to děje jenom na našem území?" namítl Shiz-ung. "Možná, že jsme si pro začátek vybrali na Bazaru špatnou oblast. Možná, že celý Bazar je špatná oblast. Možná, že nám mělo být podezřelé, když nám tady Skeeve povídal, že tu není žádná policie. Povaluje se tu tolik peněz, takže je jasné, že je tu i plno lumpů."
"Tak co budeme dělat?" zavrčel Kvido, zpod brady si vytrhl ubrousek a hodil ho na stůl. "Mí chlapci nemůžou bejt na dvou místech naráz. Nemůžeme dohlížet na klienty a zároveň získávat další."
"To je pravda," souhlasil Shiz-ung, "takže my to uděláme takhle. Za prvé, rozdělíme skupiny.
Dvě třetiny chlapců budou hlídat v oblastech, které máme pod ochranou. Ostatní půjdou po nových zákaznících... ale žádné nevezmeme. Budeme jenom zjišťovat a ptát se. Zjistíme, jestli jsou v nové oblasti potíže a kolik obchodů v ní mělo nějaké problémy ještě předtím, než se z nich stanou naši klienti. Tak budeme vědět, kteří z nich jsou riskantními zákazníky, a ti zaplatí dvojnásobnou sazbu. Capish?" Kvido i Frigo přemýšleli a bylo vidět, jak je to skoro bolí.
"Já nevim," zapištěl konečně Frigo. "Na tom plánu je něco divnýho."
"Když ho provádí sama vláda, tak ostatním se zločin nevyplácí," zamumlal jsem nápomocně.

"Co to má znamenat?" vyštěkl Shiz-ung.
"Ach, jenom něco, co mi jednou řekl můj učitel," pokrčil jsem rameny.
"Hej! Skeeve má pravdu," zvolal Shiz-ung. "Tím chceš říct, abychom se stali policajty a pojišťovacími agenty."
"No, takhle bych to neřekl..."
"To je stejně jedno. To my nemůžeme!"
"Proč ne?"
"Ale no tak, Shiz-ungu. My jsme přece zloduši. Lumpové, přece. Co to udělá s naší pověstí, až se Mafie dozví, že jsou z nás policajti?"
"Pomyslí si, že jsme cenní zaměstnanci, kteří opravdu tvrdě pracují, aby ochránili jejich investice."
"Jo?" zamračil se Kvido nepřesvědčen.
"A kromě toho, je to jenom dočasné," chlácholil ho Shiz-ung. "A nejen to, je to jenom kouřová clona pro to, co budeme opravdu dělat."
"A co to bude?" vyklouzlo mi.
Shiz-ung střelil pohledem po hospodě, pak se ke mně naklonil a ztišil hlas.
"No, neměl bych to říkat, ale pamatuješ si, jak jsem říkal, že Mafie se soustředí na jedno pole působnosti? Podle toho, jak to vidím, tak bych řekl, že jsme si na Pakle možná vybrali špatné pole. Možná, že jsme se neměli pouštět do toho fíglu s ochranou."
"Takže změníte pole působnosti?" naléhal jsem.
"Správně," usmál se Shiz-ung. "Na nějaký čas ten fígl s ochranou pustíme a mezitím se vrhneme na sázkaření."
"No, to je řeč," zajásal Kvido. "Na hazardu se dají vždycky vydělat pěkný prachy."
"Neřvi tak, ty idiote. To má být tajemství."
"A kdo by to moh slyšet?" protestoval Kvido.
"A co třeba tamhleti?" Shiz-ung trhl palcem ke stolu, kde seděla čtyři ohromná stvoření, která se střídavě cpala a bouřlivě chechtala.
"Tihle? To jsou bráchové Šejdi. Jsou tady asi týden. Mají dost práce se svými hrami, než aby nám dělali starost."
"S hrami. Oni jsou hráči?"
"Kdepak... no, možná až na Kajetána. On tu bandu vede. Hraje jenom obchodně."
"Který z nich to je?"
"Ten nejhubenější. Slyšel jsem, že mu snoubenka nasadila dietu. Cítí se proto mizerně, ale pro nás nebezpečný není."
Shiz-ung se otočil zpátky k našemu stolu.
"No, ale stejně tak neřvi. Co ty na to, Skeeve? Myslím tím hazard. Už jsi na Bazaru byl. Znáš tu nějaké bookmakery, kterým bychom se měli vyhnout?"
"Páni, jediný, o kterém určitě vím, je Ekl," řekl jsem. "To je sekáč. Jestli se tví hoši do něj pustí, pak mu neříkejte, že jsem to byl já, kdo vám o něm řekl." Shiz-ung na mě mrkl.
"Jasný. Ale z toho, co z něj dostaneme, máš procenta. Nálezné, víš. Na své přátele nezapomínáme."
"No tak díky," vypravil jsem ze sebe. Cítil jsem se provinile. "No, raději už půjdu. Jdeme, Glípe."
"Glíp!" ozval se můj drak, který jakmile uslyšel své jméno, zvedl hlavu od škopku špaget.
U Glípa se Tlustej Špageta těšil velké oblibě. Soudil jsem tak i podle jeho nyní objevené úžasné výdrže, s jakou se věnoval té červům podobné hmotě, skoro úplně pokryté krvavě červenou omáčkou, která tady tvořila hlavní část jídelníčku.
Já jsem v sobě nikdy tolik kuráže nenašel, abych si špagety dal, ale můj drak je miloval. Glíp totiž už našel zalíbení v mnoha podivných věcech, poživatelných i nepoživatelných, které byly živé i neživé. Pro mou odvahu rozšířit si stravovací zvyklosti to však znamenalo pramálo. A to se týkalo i tohohle prapodivného jídla. U Tlustýho Špagety jsme byli i s Glípem vítanými hosty, i když ten už začínal vypadat jako hostinský, který dělal své přezdívce čest.
"Ty, hele Skeeve, kde máš toho svého draka přes den?" Vzhlédl jsem a spatřil Shiz-unga, jak si mého dráčka přimhouřenýma očima zamyšleně prohlíží.
"Obvykle ho mám u sebe, ale občas ho nechávám u chovatele draků. Proč?"
"Jenom si vzpomínám, že jedno plnění "překážky v obchodování", které jsme museli zaplatit... museli zaplatit! Sakra, pořád to ještě splácíme. No nic. Ten chlap prodával draky, víš, a teď už přes týden neprodal ani jednoho. Povídal, že dokud nám nezaplatil, aby se jeho obchodu nic nepřihodilo, tak obyčejně prodal tři denně. Spočítali jsme pokles jeho obchodu... a řeknu ti, přijde to draho."
"To vím," souhlasil jsem, "ale co to má co dělat s Glípem?"
"Nejspíš nic. Jenomže ten chlap přísahal, že těsně předtím, než to začalo krachovat, tak se tam objevil nějaký malý drak a mluvil s jeho draky. A ty teď ani neřvou, ani nechrlí oheň, nic.
Teď jenom buď spí nebo dovádí... a kdo by tak chtěl dovádivého draka, co?"
"Mluvil s jeho draky?"zeptal jsem se stísněně.
Z jakéhosi důvodu se mi vybavila vzpomínka, jak Glíp stál proti drakovi Jula Velkého, proti kterému vypadal jako trpaslík. A přitom vyhrál.
"No... oni vlastně nemluvili, ale dali hlavy dohromady a mumlali a bafali. A toho chlápka k sobě nepustili, dokud neskončili. Jediné, co ví, je, že ten malý, který mu podle něho rozvrátil kšeft, několikrát řekl něco jako "Píp!"."
"Píp?" opáčil jsem.
"Glíp!" odvětil můj dráček.
Shiz-ung se na něj opět zadíval.
"Ale no tak, Shiz-ungu," řekl Kvido a žoviálně do svého nadřízeného šťouchl. "Mluvící draci? Někdo tě tahá za

nohu. Mně se zdá, že dostal špatnou dodávku draků a snaží se, abysme to za něj zatáhli. Řekni mu, ať si dá pohov."
"To není tak snadné," zabručel Shiz-ung, "ale asi máš pravdu. Všichni draci jsou si hrozně podobní."
"To sedí," zvolal jsem, protože jsem už honem mířil k nejbližšímu východu: "Jdeme, Pípe... vlastně Glípe!" Možná, že se podařilo Shiz-ungovo podezření rozptýlit, ale moje zdaleka ne. Mířily jsme zpátky ke "Žlutému půlměsíci".
"Tak na rovinu, Glípe. Máš něco společného se zmrvením toho dračího kšeftu?"
"Glíp?" odvětil můj miláček přesně stejným tónem, jako když se usilovně snažím, aby to znělo nevinně.
"Aha. No, tak tohohle už nech. Myslím, že to zvládáme i bez toho, abys musel do první linie."
"Glíp." Tentokrát byla odpověď mnohem tišší. Také jsem si všiml, že se znatelně schoulil.
"Teď netrucuj. Já jenom nechci, aby se ti něco stalo. To je všechno." Náhle jsem si uvědomil, jak na nás kolemjdoucí zírají. Řekl bych, že jakkoliv byl Bazar plný podivností, tak přece jenom vidět někoho, jak jde po ulici a diskutuje s drakem, na to zvyklí nebyli.
"Pospěšme si," pobídl jsem ho do klusu. "Nevím, co uděláme s tím, že se chce Mafie vrhnout na hazard. Jsem si ale jistý, že Aahz už něco vymyslí."

Kapitola osmnáctá

"Život stojí za to, když víš, jak na to."
- Ripleyová

Sportovní aréna, ve které jsme se nyní nacházeli, byla o poznání menší než stadión na Maču, na kterém jsme sehráli Mač, ale o nic méně hlučná. Možná že to, že měla střechu a nebyla tedy otevřená, mělo nějaký vliv na akustiku. Ale dokonce i když byla zpoloviny plná, dělal dav takový rámus, že jsem sotva slyšel vlastní myšlenky.
A pak tu byl smrad. Ty samé zdi a strop, které se tak podepsaly na akustice, neudělaly pro větrání vůbec nic. Pár tisíc bytostí z nejrůznějších dimenzí v tomhle těsném prostoru stačilo vyprodukovat takový tělesný odér, že se mi začal pomalu zvedat žaludek... anebo za to mohly nervy.
"Mohl bys mi znova vysvětlit, jak je to s těmi sázkovými tendencemi?"
"Teď ne," zavrčel Ekl a nervózně si pohrával s programem. "Mám teď plnou hlavu starostí."
"Já to zkusím, sekáči," nabídla se Marfa, která seděla na druhé straně. "Možná, že se mi to povede i bez toho žargonu, co užívá tady náš kamarád."
"To bych byl rád," připustil jsem.
To mi sice vysloužilo od Ekla temný pohled, ale Marfa už spustila.
"Zaprvé musíš pochopit, že bookmakeři většinou nesázejí svoje vlastní peníze. Působí jako agenti nebo zprostředkovatelé pro lidi, který sázejí na soupeřící strany v jednom zápase. V ideálním případě se peníze vsazený na obě strany rovnají, takže bookmakeři do toho svoje peníze vrazit nemusí."
"A na čem teda vydělávají?"
"Občas mají procenta, občas... ale to je jiná kapitola. Teď mluvíme vo tendencích. Dobrá?"
"Tak jo," pokrčil jsem rameny.
"Ta situace, kterou jsem ti popsala, je ideální. Předpokládá to, že jsou dva týmy nebo zápasníci nebo kdokoliv, kdo spolu soupeří. Takže někdo sází na jednu stranu, někdo zase na druhou, ale v průměru je to vyrovnaný. Takže poměr je 1:1." Trochu si poposedla. Pohledů, které k ní vyslali ostatní diváci v řadě, když se celá řada sedadel zakymácela, si nevšímala.
"Předpokládejme ale, že se věci mají trochu jinak. Co když, namísto vyrovnaného zápasu, má jedna strana převahu... jako třeba kdyby šel Badaxe bojovat s králem Rodrikem?"
"To je jasný," zasmál jsem se. "Na krále by nikdo nevsadil."
"Přesně tak," přikývla Marfa. "Pak by všichni sázeli na jednu stranu a bookmakeři by museli všechny sázky pokrejt vlastníma penězma... sázky, na kterejch mají velkou šanci prodělat."
"Takže nebudou brát žádné sázky."
"Ne. Narafičí to tak, že lidi budou sázet na krále." S povytaženým obočím jsem se na ni podíval.
"Můžou to zkusit, ale já bych svoje zlato takhle určitě nevyhodil. Já bych vsadil na Badaxe."
"Opravdu?" usmála se Marfa. "A co když namísto výhry jednoho zlaťáku na jeden vsazenej, jich budeš muset vsadit deset, abys vyhrál jeden zlaťák?"
"No, tak..."
"Já to ještě trochu ztížím. Co když vsadíš jeden zlaťák na krále, on vyhraje, a ty místo jednoho zlaťáku jich dostaneš sto?"
"Hmm... to bych asi... něco na krále vsadil," zaváhal jsem. "Vždycky je možný, že bude mít štěstí. A kromě toho, když prohraju, tak jsem jenom o jeden zlaťák lehčí."
"...A takhle bookmakeři používají poměr sázek, aby si přišli na svý. Ale jak zjistí, kolik sázek potřebují na krále při poměru "x", aby vyrovnali sázky, který mají na Badaxe při poměru "y", na to nemám." Pohlédl jsem na Dabla vedle sebe s novým uznáním.
"Páni, Ekle. Nedošlo mi, jak je tvoje práce složitá." To Dabla trochu obměkčilo. Lichotkami je dostanete stejně jako kohokoliv jiného.
"Ve skutečnosti je to ještě složitější," připustil skromně. "Musíš mít přehled o několika zápasech naráz. Někdy musíš dokonce použít sázky z jednoho zápasu, kde je jich hodně, na jiný, kde je jich zase málo. Pak tu jsou vedlejší sázky, jako třeba v Mači na to, kdo a jak často v který části zápasu bude skórovat. Není to legrace, ale mazanej člověk se na tom

uživí."
"A jaký je tedy poměr dneska večer?" Dabel se ušklíbl.
"Mizernej. Jako byl tu ten Badaxe a král, abych použil tvůj příklad. V tomhle případě ten tým v červenejch trenýrkách je Badaxe. Jsou tvrdší než žula a posledních patnáct utkání vyhráli. Ti slabší... pro tebe jako král... budou v bílejch trenýrkách a už asi dva roky nevyhráli. Když na ně Mafie vsadila, vyskočil poměr na dvě stě ku jedný proti bílým." Potichu jsem hvízdnul.
"Teda, dvě stě zlaťáků za jeden vsazenej. Nezapomněl jsi hrát překvapenýho, když přišli složit peníze?"
"Ani jsem nic hrát nemusel," procedil Ekl mezi zuby, "při takový sázce, se kterou přišli.
Věděl jsem předem, že to nebude málo, ale stejně..." Potřásl hlavou a odmlčel se.
Zatím jsem si nedal čas na to, uvážit, co poměr sázek znamená. Až teď. Jestliže na jeden vsazený zlaťák jich můžete vyhrát dvě stě, pak, když se vsadí tisíc, je možné vyhrát dvě stě tisíc zlaťáků! A při sázce deseti tisíc...
"Kolik vsadili?" zeptal jsem se s obavami.
"Dost na to, že jestli prohraju, tak budu muset až do smrti pracovat pro Mafii, abych je vyplatil. A Dablové žijou dlouho."
"Počkej chvíli. Copak ti Aahz neřekl, že když prohraješ, tak to zaplatíme my z peněz na výdaje?"
"Jo, řekl," odvětil Dabel. "A taky zdůraznil, že když kryjete moje ztráty, tak taky berete všechen zisk, když vše půjde podle plánu. Sám jsem se ale rozhodl vzít risk, ale taky zisk na sebe." Marfa se předklonila, aby na něj viděla.
"To si tak sebevědomej, nebo chamtivej?"
"Spíš to druhý," připustil Ekl. "A pak, už jsem se dost spálil, když jsem si tady proti Skeevovi vsadil v Mači. Zjistil jsem, že se vyplatí mít aspoň jedno eso v rukávu." Celý zmatený jsem zavrtěl hlavou.
"Copak se nebojíš, že prohraješ?"
"No, napadlo mě, že bych to mohl být já a ne Mafie, kdo tady na tom vydělá. Proto taky sedím vedle tebe. Kdyby se to zvrtlo..."
"Na to seš hodně malej, abys moh vyhrožovat, Ekle," varovala ho Marfa.
"...A ty jsi zase příliš velká na to, aby ses rozhoupala, když bych se rozhod, že jsem k mání," odsekl Dabel.
"Nechte toho, oba dva," nařídil jsem. "Stejně je to akademická debata. Žádné problémy nebudou... a jestli budou, tak budu stejně překvapený jako ty, Ekle."
"Doufám, že ještě víc než já," ušklíbl se Dabel. "Nezapomeň, že já napůl očekávám, že to vybouchne."
"Ale Aahz mě ujistil, že švindl je zařízenej."
"Zjevně ano. Jinak by Mafie ani tolik nevsadila. Otázkou je, čí švindl zabere, jejich nebo váš?" V tu chvíli upoutal můj pohled rozruch okolo arény. Mafie právě dorazila... a v plné síle. Byl tam Shiz-ung s Kvidem a Frigem a za nimi zbývající členové obou part, které byly na Bazaru.
Pohromadě a v akci, na rozdíl od jednotlivých tváří cpoucích se u Špagety, tvořili působivou skupinu. Bylo vidět, že i ostatní mají stejný dojem. I když přišli pozdě a zamířili k nejlepším místům v první řadě, tak se s nimi nikdo nepřel. Vlastně nastal překotný úprk, když se ke zvoleným sedadlům přiblížili.
Byl to pro mě úplně nový zážitek vidět tady tyhle bytosti, které jsem znal z davu na Bazaru.
Než jsem si uvědomil, co dělám, vstal jsem a začal jim mávat. Pak mi to ale došlo! Jestli mě uvidí sedět s Eklem a pak prohrajou vsazené peníze, tak si dají dvě a dvě dohromady a vyjde jim pět!
Přestal jsem mávat a snažil se v sedadle přikrčit, ale už bylo pozdě. Kvido moje prostocviky zahlédl a šťouchl do Shiz-unga, aby ho na mě upozornil. Naše pohledy se setkaly. Kývl mi na pozdrav a vrátil k prohlížení davu.
Schlíple jsem se otočil, abych se Eklovi omluvil. Zjistil jsem ale, že mluvím k nějakému stvoření s bledou těstovitou kůží a chlupatýma ušima, které ani v nejmenším nepřipomínalo Dabla, který předtím seděl vedle mě.
Už jsem se skoro... skoro!... rozhlédl kolem dokola, abych zjistil, kam se Ekl poděl. Pak jsem si to v duchu spočítal a měl jsem to.
Proměňovací kouzlo!
Tak jsem si sám zvykl lidi tímto kouzlem oklamávat, že když ho teď někdo zkusil na mně, tak mě dostal.
"Pořád jsou pro tebe tyhle intriky nový, co?" suše poznamenal ve své nové podobě.
Problému vymyslet vhodnou odpověď mě naštěstí ušetřil nástup soutěžících. Ve zmatku okolo plánování a spuštění naší protiofenzívy jsem se, kromě toho, že to bude takzvané střetnutí týmů v zápase, ani v náznaku nedozvěděl, na co že to Mafie vlastně sází. Nikdo mi také neřekl, jak budou zápasníci vypadat. Takže jsem předpokládal, že to bude podobné tomu, co jsem viděl doma na Tulpu. To jsem se ale spletl.
Oba týmy tvořila stvoření, která mi stěží sahala k pasu! Tak byli totiž malí! Vypadali jako děti... tedy pokud jste zvyklí na čtyřruké děti.
"Co jsou zač?" podivil jsem se.
"To jsou týmy," pomohl mi Gik.
"Já myslím, kdo jsou zač? Odkud jsou?"
"Aha. To jsou Mordi."
"A na tyhle jsi vsadil? O trpasličích zápasech jsem už slyšel, ale tohle je směšný!"
"Jen si nemysli," pokrčil rameny Dabel. "V zápasení patří mezi nejlepší. V jejich dimenzi patří takovýto týmy mezi nejžádanější vývozní artikl. Všichni je znají jako Strašlivé Mordy. Jsou mnohem ničivější, než bys podle jejich postav hádal."
"To je podfuk, že jo?"
"Jestli chceš opravdu něco vidět, tak si počkej na jejich další vývozní artikl - kočovnou taneční společnost. Jmenují se Mordturné." Na rameno mi těžce dopadla Marfina ruka.

"Hele, šéfe, nezapomněl si na naší dohodu o mým učení?"
"Později, Marfo. Už začne zápas." On už vlastně končil. Tak byl krátký, dá-li se to tak vůbec říct.
První člen favorizovaného červenotrenkového týmu jen tak vykročil a přimáčkl svého soupeře v bílých trenýrkách k zemi. I když borec vypadal spíše jako někdo, kdo se snaží rozvázat pořádně zavázaný balík, šlo to červenotrenkáči poměrně snadno. Veškeré úsilí jeho soupeře vymanit se vítězi bylo marné. A v prvním kole bylo po zápase.
"Tak, to bychom měli," prohlásil Ekl a vstal. "S tebou je potěšením obchodovat, Skeeve.
Obrať se na mě, až zase na něco narazíš."
"Copak si nejdeš vybrat sázky?" Dabel pokrčil rameny.
To nespěchá. A kromě toho si myslím, že tvoji spoluhráči jsou teď poněkud zaneprázdnění."
Pohlédl jsem, kam ukazoval, a uviděl Shizunga, jak se s Kvidem a Frigem za sebou řítí do šaten. Žádný z nich nevypadal dvakrát šťastně, což se, vezmeme-li v úvahu všechny okolnosti, dalo pochopit.
"Hopla, tak teď je to na mně. Marfo, uvidíme se u "Žlutýho půlměsíce"."
A vyrazil jsem rozzuřeným mafiánům v patách.

Kapitola devatenáctá

"Tihle chlapi se musí naučit respektovat své nadřízené."
- gen. Cornwallis

Málem jsem je ztratil. Ne snad, že bych byl pomalý. Prostě proto, že tak zuřivě hnali.
"Hej, chlapi!" zavolal jsem, zrovna když se Shiz-ung chystal zabušit na dveře šatny. "Taky jdete poblahopřát vítězům?"
Moji "přátelé" se otočili, a tak se do mě zavrtaly tři páry očí.
"Poblahopřát!" ušklíbl se Kvido. "Já jim dám poblahopřát."
"Počkej," zarazil ho Shiz-ung. "Co myslíš tím "taky""
"No, proto jsem tady já. Na tom posledním zápase jsem totiž vyhrál slušnou částku."
"Jak slušnou?"
"Pro mě dost slušnou," odhadl jsem. "Byl jsem si vybrat padesát zlaťáků."
"Padesát," odfrkl si Kvido. "Víš, kolik stálo tohle fiasko nás?"
"Stálo?" zamračil jsem se. "Copak jste nevěděli, že Červení byli favority?"
"Jasně, že věděli," ušklíbl se Shiz-ung. "Proto jsme si připravili pořádnou trefu, když by prohráli."
"Jak jste si ale mohli myslet, že pro... Aha! Tak tohle jsi měl na mysli, když jsi mluvil o tom, že se pustíte do sázkaření?"
"Jo, to je ono. Červený měli ve třetím kole elegantně odpadnout. Zaplatili jsme jim dost... víc než dost, řekl bych."
Tak moc mi tím připomněl Grimbla, že jsem si neodpustil laciné popíchnutí.
"Podle výsledku soudě to vypadá, že jste jim zaplatili míň než dost."
"To není žádná sranda. Namísto náhrady našich ztrát musíme teď Kmotrům vysvětlit další velkou ztrátu."
"Ale jdi, Shiz-ungu," usmál jsem se. "Kolik to může stát zařídit zápas?"
"Moc ne," připustil. "Když k tomu ale přidáš i investované peníze, tak je to..."
"Investované peníze?"
"Tím myslí sázku," doplnil Kvido.
"Aha. Řekl bych ale, že to je ten risk, když chceš udělat pořádnou trefu."
Shiz-ungovi přeletěl po tváři divoký úsměv.
"Jo, správně. Právě teď jdeme velkou trefu udělat," řekl. "Je načase, aby se na tomhle Bazaru domácí naučili, co to znamená podfouknout Mafii."
Kývl na Kvida, který otevřel dveře šatny.
Všichni čtyři zápasníci z obou týmů byli v jedné šatně. Když jsme vešli, s očekáváním vzhlédli. Ano, je to tak. Řekl jsem vešli. Tak nějak jsem se zařadil na konec průvodu a vypadalo to, že to nikomu nevadí.
"Nezapomněli jste, vy šašci, na něco?" zeptal se Shiz-ung místo pozdravu. "Jako třeba - kdo měl vyhrát?"
Zápasníci obou týmů si vyměnili pohledy. Potom menší z červeného týmu pokrčil rameny.
"To je těžká věc. Rozmysleli jsme si to."
"Jo," přidal se jeho kolega. "Rozhodli jsme se, že by to naší pověsti neprospělo, kdybychom prohráli... a obzvlášť s takovými hejhuly."
To bílý tým zvedlo.
"Tak hejhuly, jo?" zařval jeden z nich. "Překvapili jste nás, tak to je. Domluvili jsme se, že do třetího kola o nic nepůjde."
"Jestlis to pochopil takhle, tak tos asi spal. Měli jsme zápasit, ne tančit."
Shiz-ung skočil mezi ně.
"Takže připouštíte všichni, že jste původním pokynům rozuměli?"
"Hele, dej si pokoj, jo? Svoje špinavý peníze dostaneš zpátky, tak vo co ti ještě de?"
"I kdybyste nám všechno vrátili," řekl tiše Shizung, "tak tu jsou pořád ještě peníze, o které jsme přišli, když jsme na vás vsadili. Nepředpokládám, že by někdo z vás byl obzvlášť zámožný, co?"
"Cha, jasně," zasmál se jeden z červených. "My tohle děláme pro potěšení."
"To jsem si nemyslel. Kvido, Frigo. Koukněte se, co můžete udělat, aby tihle pánové své účty vyrovnali. A dejte si

načas. Chci, aby si to procítili, chápete?"

"Já nevim, Shiz-ungu," zakabonil se Kvido. "Jsou strašně malí. Asi to nebudeme moct dlouho protahovat."

"No, udělejte, co můžete. Skeeve? Doprovodil bys mě ven? Myslím, že tohle bys vidět nechtěl."

Měl pravdu víc, než si myslel. I když jsem v posledních letech prožil hezkých pár krušných a drsných chvil, neznamenalo to, že by se mi to líbilo dokonce tomu i přihlížet.

Sotva za námi dveře zapadly, propukla uvnitř smršť bouchanců a ran. Bolelo i to jenom poslouchat. Netrvalo to ale dlouho.

"Řekl jsem jim, aby si dali načas," zavrtěl Shizung, který se zamračil, když se rozhostilo ticho. "No, řekl bych, že..."

Dveře se otevřely a vyšel jeden z týmu bílých.

"Jestli tady máš ještě někoho, kdo by nás měl něco naučit, tak ho pošli dovnitř. Ti dva nás vůbec nic nenaučili."

Zase dveře zavřel, ale ještě předtím jsme stihli zahlédnout oba osobní strážce v bezvědomí na podlaze. Tedy, Kvido byl na podlaze. Frigo jakoby stál v rohu na hlavě.

"Tvrdí chlapíčci," poznamenal jsem nenuceně. "To musí dělat ty čtyři ruce. Myslíš, že bys pro ně v Mafii našel nějakou práci?"

Shiz-ung byl viditelně otřesen, ale rychle se vzpamatoval.

"Tak oni chtějí hrát tvrdě. To se mi hodí."

"Copak ty tam chceš jít sám?" zeptal jsem se. Přirozeně mě to znepokojilo.

Uštědřil mi zničující pohled.

"Ani náhodou."

Poté si dal prsty do pusy a hlasitě zapískal. Tedy, tak to aspoň vypadalo. Já jsem neslyšel nic.

Než jsem se mohl zeptat, co to provádí, oznámil dusot příchod dvou tuctů mafiánských posil.

Pěkný trik. Řekl bych, že na to, abych ho slyšel, byl ten pískot moc vysoký... nebo moc nízký.

"Mají Kvida a Friga," zařval Shiz-ung dřív, než se ostří hoši stačili zastavit. "Teď jim ukážeme, kdo je tady pánem. Za mnou!"

Rozrazil dveře a s bandou v patách vpadl do šatny.

Nevím, jestli Shiz-ung někdy předtím bojoval, neřku-li někoho do boje vedl. Jsem si ale jistý, že už to znovu nezkusí.

Výkřiky bolesti a utrpení, které ze šatny zazněly, mě přiměly k činu. Poodešel jsem trochu dál do haly a tam čekal. Ukázalo se, že opatrnost byla na místě. Zdi, ani strop či celá budova se sice nehroutily, ale na mnoha místech začala padat omítka. V jednom místě dokonce někdo prorazil do zdi díru... svou hlavou.

Napadlo mě, že jestli si opravdu chtěli fanoušci v aréně za své peníze přijít na své, tak by měli být tady dole. Vzápětí mě napadlo, že je to jenom dobře, že tomu tak není. V šatně nebylo k hnutí... což byl dost dobrý důvod pro to, abych zůstal v hale.

Nakonec zvuky bitky odumřely a rozhostilo se zlověstné ticho. Připomněl jsem si, že jsem o výsledku ani na chvíli nezapochyboval. S prodlužujícím se tichem jsem si uvědomil, že si to musím několikrát znovu připomenout.

Konečně se dveře otevřely a ven vyšli čtyři Mordi. Smáli se a halasili.

"To je dobrý," zavolal jsem. "Žádný spěch. Já se tu přece můžu strachovat celý den."

Jeden z týmu bílých se ke mně rozběhl, objal mě a políbil.

"Promiň, fešáku. To byla taková zábava, že jsme na tebe zapomněli."

"Ehm... nemohla bys příště, než mě zase políbíš, udělat něco se svojí proměnou?"

"Jéje! Promiň mi to."

Vyšší z týmu červených zavřel oči a Mordi zmizeli. Namísto nich tu stáli Aahz, Gus, Tananda a Kulík. Chápete tedy, proč jsem se tolik strachoval.

"Pěkná práce, Gusi," pokývl jsem uznale. "Stejně si ale myslím, že ty proměny jsem měl dělat já."

"Copak jsi už Mordy někdy viděl?" namítl Aahz.

"No... neviděl."

"Gus ano. Proto obstaral proměny on. A konec diskuze."

"Obvykle s sebou mají sekretářku. Jmenuje se Etylka," vysvětloval mi chrlič, jako by neslyšel Aahzův příkaz. "Je velkej fanda do zápasení."

"Sekretářku?" zamrkal jsem.

"Jasně, copak jsi neslyšel o Mordoprsté Písařce?"

"Tak dost!" trval na svém Aahz a zvedl ruku. "Já jsem pro, abysme se vrátili ke "Žlutýmu půlměsíci" a trochu to oslavili. Myslím, že pro dnešek jsme Mafii zatopili až dost."

"Jo," zašklebila se Tananda. "Tohle je naučí, aby si dovolovali na stejně velký jako jsou sami."

"Ale vždyť vy jste stejné velcí jako oni," zamračil jsem se.

"No jo," mrkla na mě. "V tom to je."

"Ty, jseš si jistej, Aahzi?" vložil se do toho Kulík. "Teda pořádně jsme jim to nandali, to jo. Vydrží jim to ale do zejtřka?"

"Když budou mít štěstí," zazubil se můj učitel. "Nezapomeň, že jakmile se probudí, musí podat hlášení svejm nadřízenejm."

"Myslíš si, že se ještě pokusí vynahradit si ztráty zase nějakou sázkou?" zeptal jsem se.

"To doufám," řekl Aahz a zazubil se ještě víc. "Další trefa pro sázkaře jsou podle seznamu závody jednorožců. A ty zmáknem snadno."

"To myslíš Pryskyřníka? Toho nemůžeš nechat závodit. To je válečný jednorožec."

"Já vím. Přemýšlej o tom."

Kapitola dvacátá

"Najdi to, co bys nejméně čekal, že nepřítel udělá, a spolehni se, že udělá přesně to."
- Richelieu

Po svém katastrofálním pokusu proniknout do sázení na Pakle se Mafie zatím o nic dalšího nepokusila. Po nějakou dobu byl klid. Až příliš velký, jak zdůrazňoval Aahz.

"To se mi nelíbí," prohlásil, když koukal z okna v hospodě "U žlutého půlměsíce". "Něco chystají. Cítím to."

"Špageta říká, že se v okolí skoro týden neukázali," klidnil jsem ho. "Možná, že to vzdali."

"Ani náhodou. Určitě to zkusí aspoň ještě jednou. Když pro nic jiného, tak proto, aby si zachovali tvář. A místo, abysme se na to připravili, tak tu sedíme na zadku."

Měl pravdu. V tyto dny bylo hlavní činností naší skupiny potloukat se okolo Gusovy hospody a čekat, až se k nám dostanou nějaké zprávy. Naše výzvědy nic nepřinesly, takže jsme byli nuceni se spolehnout jenom na to, že nás o každé nové aktivitě Mafie zpraví běžná šeptanda a klevety, na Bazaru tak obvyklé.

"Měj rozum, Aahzi," protestoval Kulík. "Nemůžeme něco plánovat a připravovat, když nic nevíme. Sám jsi říkal, že dělat něco bez informací je plýtvání silami. Tak co? Jenom nás znervózňuješ."

Aahz přešel k rozvalenému trolovi.

"Nevytahuj na mě, co jsem kdy řek! Zrovna ty máš obvykle připomínky ke všemu, co řeknu.

Kdyby se mnou každej hned souhlasil, tak by nám hlavy nebyly k ničemu a ničeho bysme se nedobrali."

"Ale ty sám jsi říkal, že bychom to měli naplánovat," podotkl jsem.

"Správně," usmál se můj učitel. "Takže bysme mohli začít. Protože nic nevíme určitě, tak se o to pokusíme jinak. Kde je Bazar pro ovládnutí Mafií nejzranitelnější? Tanando, vidělas...

Tanando?"

Odvrátila se od okna, ze kterého vyhlížela.

"Vo co de, Aahzi? Promiň. Koukala jsem na ulici. Šel tam Tulp, celej v jasně červeným."

"Celý v červeném?"

Řekli jsme to s Marfou zároveň.

Vyrazil jsem s ní k oknu, ale pak jsem si to rozmyslel. Co kdybych vyhrál? Až by tam konečně taky dorazila, ocitl bych se mezi mezi oknem a horou masa, a o to jsem nestál. Raději jsem počkal, až se tam uvelebí, a pak jsem se vmáčkl vedle ní.

"Jasně, že je to on," řekl jsem nahlas to, co jsem si zatím jenom myslel. "To je don Bruce.

Teď už víme, co Mafie chystala. Přivolali si těžkou váhu. Otázka je, co dělá tady na Bazaru?

Když na tohle najdeme odpověď, tak si můžeme naplánovat, co dál."

"No, ona ta otázka vlastně je, co dělá tady "U žlutýho půlměsíce"," poznamenal mi suše za zády Gus. "A myslím, že za chvíli tu máme odpověď."

Bylo to tak. Don Bruce si to nejkratší cestou zamířil zrovna k tomu stavení, ze kterého jsme ho sledovali. Při jeho chůzi mi to odhadnout zabralo jen okamžik.

"Tak dobrá. Víme, kdo to je a že má namířeno sem. Takže tam přestaneme čumět jako turistickej zájezd."

Aahz už byl zase zpátky ve své oblíbené velitelské roli. Stejně jsem si ale všiml, že zrovna jako my od okna moc nespěchal.

"Všichni si sedněte a chovejte se přirozeně. Skeeve, až sem dorazí, tak necháš mluvit mě, dobrá?"

"Ani náhodou, Aahzi," řekl jsem a posadil se na židli. "Je zvyklý jednat přímo se mnou.

Kdybychom měli prostředníka, poznal by, že se něco děje. Ale sedni si ke mně. Tady budu potřebovat tvé rady."

Když don Bruce otevřel dveře, seděli jsme všichni u stolů. Já s Aahzem u jednoho a u dalších dvou Marfa a Gus, dále duo Kulík - Tananda. Uvědomil jsem si, že jsme si posedali k sousedním stolům a nechali tak dvě třetiny hospody prázdné. To mohlo vypadat podezřele.

Také jsem si všiml, že jsme se automaticky opět rozdělili do párů. Už bylo ale pozdě to změnit.

"Dobrý den vespolek přeji," zvolal Bruce. Okamžitě mě uviděl. "Díkybohu, že jsem tě našel.

Tento Bazar je báječný na toulání, ale naprosto bestiální, když někoho nebo něco hledáš."

"Ty mě hledáš?"

Tohle, nebyla dneska ta nejlepší zpráva. Navzdory jeho šroubované řeči jsem měl k donu Brucovi zdravý respekt. Jak jsem totiž zatím Mafii poznal, byla to hezky drsná cháska. Došlo mi, že tak vysoké postavení, jako měl don Bruce, nemohl zastávat nikdo bez tvrdého jádra, byť pod sametovou slupkou. I když přátelsky pozdravil, cítil jsem, jak mi ledové prsty začaly svírat žaludek.

"Zcela správně. Musím se s tebou setkat, víš? Doufal jsem, že s tebou budu moci mluvit o samotě.

Tou poslední věcí na světě, kterou bych zrovna teď chtěl, by bylo octnout se o samotě s donem Brucem.

"To je v pořádku," řekl jsem přátelsky. "To jsou mí přátelé. Vědí o všem, co mám s vaší... organizací, protože v tom jedou se mnou... chci říci, takže můžeš mluvit před nimi."

"Ach, velmi dobře." Mafiánský šéf klesl na židli u mého stolu.

"Nechtěl jsem být neomalený, ale chci mluvit s vámi všemi. Jsou tu totiž některé naléhavé záležitosti, které je nutno vyřešit."

"Do paďous," řekl jsem a okamžitě jsem toho zalitoval.

"Nu, víte, že se tady snažíme usadit a také, že se to příliš nedaří... ne, to se nedá popřít. Je to tak. Shiz-ung se ve

svých hlášeních o tobě často zmiňoval, takže vím, jak dobře jsi informován."
"Poslední dobou jsem Shiz-unga neviděl, ale vím, že na tom opravdu tvrdě pracoval."
"To je pravda," přidal se Aahz. "Podle toho, co nám Skeeve povídal, tak je Shiz-ung skvělej.
Jestli to nezvládl on, tak to můžete rovnou zabalit a vrátit se domů."
"Je to idiot!" zařval Bruce. Na okamžik jsme mohli pod sametovou slupkou zahlédnout chladnou ocel. "Důvodem toho, proč jste ho neviděli, je to, že jsem ho z projektu nadobro odvolal. Také si myslel, že bychom to měli vzdát."
"Copak ty to nevzdáš?" zeptal jsem se s obavami.
"To nemohu. Ach, kdybyste tak věděli, co jsem si vytrpěl na Radě. Už jsem toho tolik pro projekt Pakla vymohl a co z toho Mafie mohla mít. Kdybychom se teď stáhli, tak by to bylo to samé jako přiznat, že nerozpoznám příležitost k dobré investici. Kdepak, Mistře. Říkejte tomu třeba rodinná politika nebo tvrdohlavá pýcha, ale my tu zůstaneme." Srdce mi pokleslo.
"Když se na tom ale prodělává-" začal jsem, ale zarazil mě mávnutím ruky.
"Zatím... ale už dlouho ne. Já jsem si totiž už udělal obrázek, co tady nefunguje."
"Opravdu? Jak? Vždyť tohle je od začátku projektu tady tvá první návštěva." Začal jsem se potit. Don Bruce mi věnoval úlisný hadí úsměv, který se mi vůbec nelíbil.
"Našel jsem to v hlášeních," vysvětlil. "Je to jasné jako facka. Proto vím, že Shiz-ung je idiot.
Měl to přímo před nosem a neviděl to. Ta potíž jsi ty." Pot mě začal mrazit. Koutkem oka jsem zahlédl, jak si Tananda vjela prsty do vlasů, aby si připravila jednu ze svých otrávených šipek, a Marfa si začala pohrávat s prsteny. Kulík s Gusem na sebe pohlédli a poposedli si na židlích. Z celé party jediný Aahz vypadal, jako by se ho to netýkalo.
"Pro nás pomalejší lidičky bys měl bejt trochu srozumitelnější," řekl pomalu. "Jak jsi na to přišel, že ta potíž je tady Skeeve?"
"Tak se podívejme na fakta," řekl don Bruce a začal na prstech vypočítávat.
"Po celou dobu, co měli moji chlapci problémy, byl tady; zná Bazar lépe než moji chlapci; ovládá magii natolik, že dokáže způsobit věci, se kterými si moji chlapci poradit neumí; a teď zjišťuji, že tu má hromadu přátel a kontaktů."
"No a?" pronesl můj učitel tiše.
"No a? Copak to není očividné? Potíž s operací spočívá v tom, že měl po celou tu dobu pracovat pro nás." Už jsem se natolik sebral, že jsem byl připraven se bránit.
"Ale jenom proto, že já... cože?"
"Jistě. Proto jsem zde. Vím, že jsi předtím říkal, že pro Mafii na plný úvazek pracovat nechceš. Proto jsem připraven probrat s tebou novou dohodu. Chci, abys naši operaci na Bazaru vedl ty... a jsem za to ochoten zaplatit hromadu dolarů."
"Kolik je to ve zlatě?" To Aahz se naklonil dopředu.
"Počkej! Hej! Stát!" přerušil jsem ho. "To nemůžeš myslet vážně. Nemám čas ani prostředky na to, abych z toho udělal výdělečný podnik."
"Nemusí to být výdělečné," namítl don. "Změna by bohatě stačila, stačilo by i zpomalení prodělku. Prostě cokoliv, aby Rada na měsíční Poradě viděla, že máme situaci v rukou. Mohl bys to udělat v přesčase." Chystal jsem se něco říct, ale Aahz mi jen tak mimochodem položil ruku na rameno. Tohle varování jsem znal. Jestli bych se ho pokusil přerušit nebo ho opravovat, sevření by zesílilo, až by mi začaly praskat kosti.
"Takže jestli tomu dobře rozumím," řekl a vycenil všechny zuby, "tak chceš, aby můj šéf vedl vaši operaci, ale přitom je ti jedno, jestli bude zisková nebo ne?"
"Správně."
"Samozřejmě, že při vachrlaté situaci, která teď je, bys mu měl jeho plat zaručit." Don Bruce našpulil ústa a pohlédl na mě.
"A kolipak stojí?"
"Hodně," svěřil mu Aahz. "Ale pořád míň než plat všech sil, které tady teď máte, dohromady."
"Dobrá. Tak to se vyplatí."
"Aahzi...," začal jsem, ale sevření mého ramene zesílilo.
"...A vás zase reputace Mafie tady na Bazaru tak moc nezajímá, ale jde o to, aby si vás Rada nevzala na paškál. Je to tak?"
"Nu... jo. Řekl bych, že jo."
"...Takže by měl dostat volnou ruku vést to tak, jak uzná za vhodné. Žádný nátlak od mafiánů ani nasazení policie?"
"Ne. Měl bych mu aspoň ale přidělit pár osobních strážců. Každý, kdo řídí nějakou operaci Mafie, musí mít pár chlapců z Rodiny, aby se mu nic nepřihodilo." Aahz se zašklebil.
"Ale on už má..."
"A co Kvido a Frigo?" vypravil jsem ze sebe se zatnutými zuby.
Sevření ramene náhle zmizelo.
"Ty dva zoufalce?" zamračil se don Bruce. "Chystal jsem se s nimi o tom fiasku vážně promluvit, ale když je chceš, máš je mít."
"...Ale protože jsi na tom trval jedině ty, tak nebudou v naší režii. Jasný?" prohlásil neoblomně Aahz.
Opřel jsem se a třel si rameno. Přitom jsem se snažil nevnímat vyděšené pohledy mých přátel, které si navzájem vyměňovali. Nevěděl jsem jistě, co Aahz chystal, ale věděl jsem, že jakmile ucítil peníze, je lepší se do toho neplést.
Nezbylo mi, než držet palce a doufat, že pro změnu ví, co dělá.

Kapitola jedenadvacátá
"Přežít! Přežít!"
- V. Dracula

Zástupci kupců z Bazaru zrovna šťastně nevypadali. To ale Dablové nikdy, když mají vyplácet peníze.
"Děkujeme vám, pánové," zahlaholil Aahz a potěšeně si nad pořádnou hromadou zlata na stole mnul ruce.
"Jste si jistí, že Mafie je pryč?" zeptal se jejich mluvčí a smutně koukal na zlato.
"Naprosto. S jejich vládou násilí jsme skoncovali a vyexpedovali je pryč." Dabel přikývl.
"Dobrá. Takže, když je to vyřízeno, my půjdeme."
"...Samozřejmě," protáhl Aahz, "že nikdo nezaručí, že se zítra nevrátí." To delegaci na odchodu zarazilo.
"Cože? Říkal jsi ale..."
"Podívejte se, pánové. Jedinou věcí, která nyní mezi Bazarem a Mafií stojí, je zde Velký Skeeve. A jakmile odejde..." Dablové se na sebe podívali.
"Předpokládám, že nezamýšlíte odcestovat," řekl s nadějí jeden z nich.
Věnoval jsem mu shovívavý úsměv.
"Rád bych tu zůstal, ale víte, jak se věci mají. Tady jsou vysoké náklady a já, abych se protloukl, musím se pořádně otáčet."
"S vaší pověstí vás ale budou zákazníci vyhledávat. Potřebujete jen stálé sídlo, aby vás našli."
"Naprostá pravda," usmál se Aahz. "Ale na rovinu, proč bychom vám měli dát zadarmo to, za co jsou jiné dimenze ochotny platit? Myslel bych, že když to chápou ostatní, tak Dablové určitě taky."
"Teď jsme se dostali k jádru věci," povzdechl mluvčí a přisunul si židli. "Dobrá. Kolik?"
"Kolik?" opakoval po něm Aahz.
"Tohle na mě nezkoušej," odsekl Dabel. "Nevinnost se k Perversovi nehodí. Prostě nám řekněte, jaká záloha by byla nutná, aby se Velký Skeeve usadil na Bazaru." Aahz na mě mrkl.
"Jsem si jist, že uznáte, že to je přiměřená částka," řekl. "Přiměřená, když přestanete uvažovat, co za to. Samozřejmě že suma, kterou mám na mysli, by byla pouze za to, že bude mít na Bazaru svou základnu. Kdyby se objevily nějaké konkrétní problémy, dohodli bychom se o nich zvlášť."
"Samozřejmě." Dablem to škublo.
Pohodlně jsem se opřel a trpělivě vyčkával. Tohle bude nějakou chvíli trvat, ale výsledkem jsem si byl jist. Také jsem věděl jistě, že ať Aahz myslel na jakoukoliv částku, po tom, co se Dabel uřekl s "Perversem", se tato suma zdvojnásobila. Jako Pervekt byl Aahz velmi citlivý na to, jak ho oslovují. A tentokrát jsem proti tomu nic nenamítal.
To si nechám líbit!" jásal potichu Aahz. "Nejenže máme stálej příjem jak od Mafie, tak i od Dablů, ale nemusíme pro to udělat vůbec nic! To je eště lepší, než jak jsme to měli v Possiltu."
"Je to skvělá dohoda, Aahzi."
"A co tenhle bejvák? To je něco jinýho než ta chatrč, který jste s Garkinem říkali domov, když jsme se poprvé potkali."
S Aahzem jsme si prohlíželi náš nový domov, který jsme získali díky zvláštnímu dodatku k smlouvě s kupci na Bazaru. Byl ohromný, vyrovnal se královskému paláci v Possiltu. Zajímavé bylo, že zvenku nevypadal větší než běžný stánek na Bazaru.
"Tedy jestli to můžu o sobě říct, tak trvat na nevýhodách života na Bazaru, to byl geniální tah."
"Jo, Aahzi. Geniální."
Můj učitel se zarazil. Přestal se chechtat a chválit a tázavě na mě pohlédl.
"Něco tě žere, Skeeve? Vypadáš trošku zaraženě."
"To nic není, opravdu."
"Ale no tak. Ven s tím," naléhal. "Měl bys teď být v sedmým nebi a ne se tu binkat, jako kdyby ses zrovna dozvěděl, že tvůj drak má nevyléčitelnou nemoc nebo něco takovýho."
"No, je tu pár věcí," připustil jsem zdráhavě. "Za prvé, nemám dobrý pocit z těch dohod, co jsi zrovna dal dohromady."
"No, to počkej," můj učitel se zakabonil. "Všechno jsme to probrali, než jsme to na ty kupce spustili, a tys řek, že ti ta dvojitá smlouva nevadí."
"V tom to není. Naopak, docela mě těší vidět, jak Mafie a Dablové pro změnu pustí chlup."
"Tak co se děje? Získal jsem pro tebe všechno, co jsem moh vymyslet!"
"To je to, co se děje."
Můj učitel prudce potřásl hlavou, jako kdyby nevěřil vlastním uším.
"Musím přiznat, že tentokrát jsi mě dostal. Tohle nechápu. Moh bys to vzít eště jednou a pomalu?"
"Nech toho, Aahzi. Vždyť víš, o čem mluvím. Zajistil jsi mi víc peněz, než můžu v životě utratit, nádherný dům... a ne ledakde, ale přímo na Bazaru... stálou práci, do které se můžu pustit, kdy chci... krátce, všechno, co potřebuju nejen k přežití, ale i k blahobytu. Prostě všechno."
"Takže?"
"Takže když jsi mě takhle zajistil, tak můžeš odejít, ne? Tak tohle je za tím vším?"
Tajně jsem doufal, že se mi Aahz vysměje do obličeje a řekne mi, že jsem hlupák. Místo toho odvrátil pohled a mlčel.
"Přemýšlel jsem o tom," řekl posléze. "Poslední dobou si vedeš opravdu dobře a tahle poslední smlouva, jak jsi sám řek, ti zajistí, že strádat nebudeš. Skutečností je, že už mě opravdu nepotřebuješ."
"Ale Aahzi!"

"Žádný "ale Aahzi" na mě nezkoušej! Já ti tu jenom opakuju, čímž mě od začátku týhle šarády krmil. Už mě nepotřebuješ. Hodně jsem o tom přemýšlel. Máš pravdu. Myslel jsem, že tohle jsi chtěl ode mě vždycky slyšet."

"Asi bych raději pravdu neměl," pronesl jsem plačtivě. "Spíš bych si přál, abych tě potřeboval déle a aby to bylo napořád tak jako dřív."

"Není to jenom v dospívání, mladej," povzdechl Aahz. "Musíme se na to podívat realisticky, ať se nám to líbí nebo ne. Ty jsi to udělal a já zjišťuju, že je čas, abych udělal to samý. Takže tady zůstanu."

"Ty se nemusíš... cože?"

Tvář mého učitele se roztáhla do ohromného šklebu.

"V tomhle případě ta realita je, že ať mě potřebuješ nebo ne, tak od tý doby, co jsem tě vzal za učně, jsem se bavil víc než předtím za celá staletí. Nevím sice, co se ti dál přihodí, ale za všechno zlato na Pakle bych o to nechtěl přijít."

"To je báječný!"

"Samozřejmě, že tě toho ještě můžu spoustu naučit, stejně tak jako se toho spoustu musím naučit od tebe."

"Ode mě?" zamrkal jsem.

"Ehm, jo. Už se od tebe nějakou dobu učím, hochu. Předtím bych to nikdy nepřiznal.

Dokážeš s lidma jednat způsobem, kterej ti získává respekt, a to dokonce i u těch, který tě rádi nemají. A to se mně nikdy nevedlo. Spousta se mě jich bojí, ale nerespektují mě. Proto jsem tvoje metody studoval a mám v úmyslu v tom pokračovat."

"To je... ehm... zajímavé, Aahzi. Ale jak to, že mi to říkáš zrovna teď?"

"Protože jestli tady zůstanu, tak pod jednou podmínkou: že si uvědomíš a přijmeš fakt, že jsme rovnocenný partneři. Už žádný kecy "o učni". Už mi to lezlo na nervy."

"Páni, Aahzi... já..."

"Platí?"

"Platí."

Slavnostně jsme si potřásli rukama. Vzpomněl jsem si, že když mě vůbec poprvé přijal za učně, tak to odmítl udělat. Rovnocenní partneři! Juchů!

"A co je ta další?"

"Ehmm, prosím?"

"Pokud si dobře vzpomínám, tak jsi říkal, že tě žere pár věcí. Tak co je ta další?"

"No... to je tenhle dům."

"A co je s ním?" vybuchl Aahz, který rychle vklouzl zpátky do svých starých způsobů. "Je tu dost místa pro nás a pro naše přátele a tvý osobní strážce, až se tu objeví, a pro Pryskyřníka a Glípa a pro každýho, kdo se tu zastaví."

"To je pravda."

"A navíc, dostali jsme ho zadarmo. To je dobrej obchod."

"Řekni to ještě jednou, Aahzi."

"Řek jsem "je to dobrej..." Aha."

"S Dably, co?"

"Ale no tak, Skeeve. Je to jenom dům. Co by se mohlo stát?"

"Jak ty říkáš "Mysl je zmatená". Snažil jsem se na ten háček přijít a teď bych chtěl, aby ses podíval, jestli jsou moje fakta a závěry správné."

"Dobrá."

"Má se to tak. Dablové jsou odborníci na dimenzionální cestování. Jestli tomu rozumím správně, tak tyhle domy "zevnitř větší než zvenčí" dělají tak, že je trochu vystrčí do jiné dimenze. A teď budeme počítat. Pakla je číslo jedna. Pak dveře máme v dimenzi jedna a zbytek našeho domu je v dimenzi nula celá čtyři nebo tak nějak."

"Tak na tohle jsem předtím nepomyslel," přiznal Aahz. "O tomhle jsou Dablové na slovo skoupí. Ale dává to smysl. To by byla síla předstírat obchodníčka stiženýho nouzí a přitom tohle mít za zády. Kdybych na to myslel, muselo by mi dojít, že Dabel potřebuje mít nějaký tajný místo, kam by si svůj majetek schoval."

"Takže jsme fakticky dostali naši vlastní dimenzi," pokračoval jsem, "novou neznámou dimenzi, která je celá naše. A zadarmo."

"Správně," přikývl Aahz, ale v jeho hlase zazněl stín pochybnosti.

"Co by mě zajímalo, je, do kolika takových dimenzí mají Dablové přístup a proč zrovna tahle je neobsazená? Co v té dimenzi je?"

"Náš dům?" navrhl váhavě můj učitel.

"A co ještě?" naléhal jsem. "Všiml jsem si, že tu nejsou žádná okna. A kam vede náš zadní vchod, že se toho tady chtěli Dablové tak honem zbavit?"

"Zadní vchod?"

Odhrnul jsem závěs a ukázal dveře, které jsem našel při naší první obhlídce. Těžké dřevěné dveře pomalované podivnými symboly. Byla na nich mohutná závora a několik menších zámků, které nevypadaly o nic méně účinně.

"Snažil jsem ti to říct, ale říkal jsi, abych sklapl."

"No jo."

Oba jsme beze slova na ty dveře několik minut hleděli.

"Víš co," řekl tiše Aahz. "Schováme si ten průzkum na jindy."

"Dobrá," bez zaváhání jsem souhlasil.

"... A dokud to neuděláme, tak o tom nikomu neřekneme."

"Přesně můj názor."

"... A, partnere?"
"Ano, Aahzi?"
"Kdyby na ty dveře někdo zaklepal, neotvírej, dokud s tebou nebudu." Naše pohledy se střetly. Nechal jsem závěs klesnout zpátky.